col. (r) FLORIAN GÂRZ

SPIONAJUL ȘI PUTEREA

- *La Washington - planuri pentru divizarea Rusiei şi României !*
- *România a salvat Germania de la colapsul nuclear*
- *Musulmanii, UE şi Japonia - pericole mortale pentru SUA*
- *Irakul, petrolul şi... "investitorul strategic" G.W. Bush*
- *"Invitatele" în NATO, la Praga - ameninţate cu FMI !*
- *Fără spionaj, Japonia ar fi dispărut...*

Editura CRAIOVA

Colecția EXPLOZIV

col. (r) FLORIAN GÂRZ

SPIONAJUL ȘI PUTEREA

Editura OBIECTIV CRAIOVA

Colonel (r) FLORIAN GÂRZ

S-a născut la **1 aprilie 1935,** *în satul* **Borozel,** *comuna* **Borod,** *din județul* **Bihor.** *În urma Dictatului de la Viena din* **1940**, *familia s-a* **refugiat în Banat.**

A absolvit șapte clase în municipiul **Reșița,** *remarcându-se ca un elev de excepție. De la vârsta de* **16 ani**, *s-a dedicat carierei militare, urmând* **cursurile Liceului Militar "Dimitrie Cantemir",** *pe care l-a absolvit în 1954, făcând parte dintr-o "promoție de aur" care l-a inclus și pe marele poet, scriitor și dramaturg* **Marin Sorescu.**

A absolvit Școala Militară de ofițeri "Nicolae Bălcescu" **în 1957,** *Academia de Înalte Studii Militare în* **1972** *și Cursul Post-Academic de Strategie în* **1986,** *toate cu titlul de* **șef de promoție.**

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, și-a derulat-o **în cadrul Direcției de Informații Militare.**

Între 1961 și 1975, *a îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la* ***Londra, Beijing și Ankara.***

În momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, "Războiului de 6 zile" din 1967 și "Războiul Yom Kipur din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în 1974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum și fenomenele de criză din fosta lume comunistă,

mai ales cele din Polonia de după 1981, s-a dovedit a fi **un expert atât în culegerea de informații, cât și în cea de analiză și prognoză, anticipând cu precizie evoluții acolo unde servicii străine de informații de mare prestigiu au eșuat.**

În perioada ***1978-1981*** *a condus activitatea de culegere de informații în spațiul statelor membre în N.A.T.O., iar în perioada* ***1982-1984*** *a fost* ***șeful Secției analiză-sinteză din D.I.M.*** *A fost* ***destituit din această funcție*** *de către ministrul Apărării Naționale, general Constantin Olteanu,* ***pentru "atitudine necorespunzătoare față de comandantul suprem"*** *în* ***iunie 1984.***

În perioada **1991-1997,** *a deținut funcția de* **consilier în Departamentul pentru Apărare, Siguranță Națională și Ordine Publică** *și de* **șef al Secratriatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării din cadrul Președinției României.**

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care ***"Surprinderea în războiul modern"*** *și* ***"Bătălia aero-terestră 2000"****, publicate în anii '80 și confirmate, în special de războiul din Golful Persic din 1990-1991.*

Cărțile sale ***"Jugoslavia în flăcări"*** *(1993),* ***"N.A.T.O. – Globalizare sau dispariție"*** *(1995),* ***"Expansiunea spre est a N.A.T.O."*** *(1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învățământ superior, atât militare, cât și civile.*

A mai publicat, la Editura OBIECTIV: ***"CIA contra KGB*** (1999), ***"Ghidul spionului român"*** (2001), ***"Spionajul total în acțiune"*** (2001), ***"Democrația hienelor / Spionaj, sânge și teroare"*** *și* ***"Spionaj și diversiune"*** (2002).

Cei care-l cunosc, din țară și străinătate, îl apreciază ca pe **un analist politico-militar ce nu a fost nicicând surprins de evenimente.**

CUVÂNTUL EDITORULUI

Iată-ne la o nouă reîntâlnire, bi-anuală, aşa cum am stabilit! Sper ca plăcerea să fie la fel de reciprocă şi de mare, ca şi până acum...

Editura OBIECTIV v-a pregătit **noi surprize, lucrări de maxim interes dar şi autori noi.** Fireşte, **Paul Ştefănescu,** binecunoscut din anii '80, nu este un "autor nou" în accepţiunea obişnuită a sintagmei, ci doar **la primul volum publicat la Editura *OBIECTIV*.**

Unii cititori ne solicită, cu insistenţă, planuri editoriale pe anul viitor şi, dacă s-ar putea, cincinale! Repet: nu publicăm romane, ci lucrări bazate pe informaţii, adeseori perisabile, despre realitatea curentă. Ca fost ziarist, ştiu foarte bine că orice informaţie nepublicată la timp este inutilă, ca şi efortul depus pentru obţinerea ei...

În plus, nu suntem o editură cu un personal numeros, cum se mai crede, pentru că nu numărul aduce rezultate! Apoi, dezvoltarea activităţii în domeniul sensibil al editării de carte nu se poate face exponenţial, ca în cazul "tunurilor" din domeniile intermedierii şi comerţului...

Editura *OBIECTIV* are politica ei, mai aparte, bazată pe seriozitate şi stabilitate, şi până acum această politică şi-a dovedit succesul şi realismul. Mai mult, **nu cred să existe o altă editură care să-şi trateze cititorii şi potenţialii clienţi aşa cum o facem noi** !

Politica "paşilor mărunţi" (*step by step,* vorba lui...Fred Astaire) pe baza solidă a seriozităţii şi obiectivităţii, îşi dovedeşte eficienţa şi e cel mai bine reliefată chiar de autorul acestui volum, col.(r) Florian Gârz.

O vreme, lucrările d-lui Gârz, cu un stil mai rece şi mai puţin comercial, aveau o vânzare ceva mai greoaie, adică într-un timp mai îndelungat decât restul volumelor publicate la Editura OBIECTIV. Fostul spion de clasă a pus pe primul plan analiza rece şi metodică a acestei "arte biblice", a istoriei şi a unor mari evenimente privite din culisele spionajului, şi a evitat cu bună ştiinţă aspectele senzaţionaliste, cu impact de moment şi grave consecinţe, definitive, asupra credibilităţii autorului.

N-a trecut mult şi cititorii s-au lămurit: **sub calota glaciară a expunerii de profesionist care se respectă, se afla trotilul unor informaţii explozive, oferite în premieră în România** !

Fiecare carte a d-lui Gârz a fost, de fapt, o premieră în domeniu! Din lucrările omonimului lui...Lebed (ca funcţie la Preşedinţie), întreaga istorie a Omenirii, chiar din vremurile biblice, ne apare într-o cu totul altă lumină, iar culisele Istoriei sunt mai captivante decât orice roman poliţist !...

Spuneam că rezultatele nu au întârziat să apară **Ofițerii de informații au descoperit un nou profesor de valoare, cititorii obișnuiți - o sursă nemaiîntâlnită de informații nebănuite până atunci iar cei din vârful Piramidei sociale - un analist de clasă, cu predicții extrem de exacte. Care au fost confirmate în totalitate până acum !**

Inclusiv imensa falie din interiorul NATO, SUA-Europa (v. *"Spionaj și diversiune"*), înregistrată la numai câteva luni de la previziunea d-lui Gârz...

Pentru a înțelege și mai bine valoarea volumului de față, cititorii trebuie să afle că **textul a fost predat Editurii *OBIECTIV* la 31 octombrie 2002** iar autorul nu i-a mai adăugat nici măcar o virgulă de atunci...

Ca o rezultantă a interesului tot mai sporit față de lucrările fostului consilier de la Președinție, ***"CIA contra KGB/Secretele serviciilor secrete"*** a fost **reeditată** în noiembrie 2002. au apărut cititori ***"fani Gârz"***, care îi colecționează volumele, iar acum, la două luni de la livrarea titlurilor anterioare ale Editurii, am constatat că ***"Spionaj și diversiune"*** s-a vândut mai bine decât ***"SECRETELE TERREI/Istoria începe în Carpați"*** **- vol. IV** și ***"Conspirația Satanei/Ținta România"*** **- vol. III**...

Ceea ce ne bucură cel mai mult este, însă, un alt aspect, semnalat și în 2002: **titlurile Editurii OBIECTIV au, de ceva timp, o vânzare apropiată, cu diferențe din ce în ce mai mici.** Semnalul este extrem de important: ele fie se selecționează, fie acoperă în egală măsură domeniile de interes abordate.

Acum, după toastul de introducere, vă rugăm, luați loc în bănci, **urmează o nouă lecție de spionaj**! Firește, ne vom bucura cu toții de **o nouă premieră în România**...

În mare parte, volumul de față este dedicat unui subiect fascinant: ***"miracolul japonez"***. Pe această temă, în lume au apărut numeroase lucrări, în special în anii '70. Firește, nici specialiștii români n-au putut ocoli un asemenea subiect, de maxim interes, însă, cel puțin în România, abordarea a fost pur economică.

Col.(r) Florian Gârz "sparge gheața" abordărilor stereotipe și de suprafață și ne spune, cu voce tare, **un imens adevăr**, ocultat până acum: **"MIRACOLUL JAPONEZ" ESTE UN PROCES GLOBAL PRIN SPIONAJ TOTAL ! Acesta este marele secret al Japoniei !**

Un stat creat de un mare spion nici nu putea exista și evolua altfel...

Aflăm că toate Marile Puteri practică un spionaj agresiv, de când se știu. Diferența este, însă, una de calitate și orientare. **URSS s-a axat pe spionajul militar și a dispărut.** "Țara de la Soare răsare", lipsită de bogății și materii prime, a făcut din spionajul economic o îndatorire națională și acum este a doua putere economică a Lumii.

"Miracolul japonez" **nu e nimic altceva decât seriozitate, coeziune națională, curiozitate, muncă de calitate și un imens patriotism generalizat. El poate fi un model de succes,** ne spune autorul, **mai ales pentru România, dacă vrea să mai existe ca stat național, unitar și indivizibil!**

Cum se manifestă concret acest "miracol" putem vedea dintr-un exemplu pe care l-am oferit, în **ianuarie 1990**, în ***"Electroputere"*, prima publicație românească de sindicat post-decembristă** (la care eram **redactor-şef**).

*

*Australia rămâne principalul furnizor de minereu de fer, materie primă vitală pentru siderurgia japoneză. Negocierile purtate între 1961 şi 1964 de firmele japoneze, **sprijinite direct de guvern**, cu firmele şi autoritățile australiene, privind asigurarea pe termen lung de minereu de fer către Japonia, au fost dificile şi delicate. Se va ajunge însă, rapid, **de la 300.000 t la peste 30 milioane tone** minereu importat din Australia, prin intermediul societăților mixte înființate.*

Modul în care Japonia a reuşit să înlăture clienții tradiționali ai Australiei (în primul rând, Anglia) şi să-şi asigure de aici o parte considerabilă din necesarul de fer este deosebit de instructiv.

*Totul a început în **1961**, când, la biroul companiei **"Marubeni"** din **Tokio**, a sosit **o telegramă** din partea biroului său de la Melbourne, care anunța că există informații credibile după care un fermier din vestul Australiei ar fi **descoperit**, pe proprietatea sa de la Hamersley, **un zăcământ de minereu de fer**, evaluat la **2 milioane tone**, cu un conținut de **62%**. Informația fusese furnizată de un fost partener australian al lui "Marubeni", întreprinderea "Rio Tinto Australia", cu care firma japoneză continua să întrețină relații de colaborare.*

***Nici mărimea zăcământului şi nici chiar concentrația nu deschideau perspectivele unei afaceri excesiv de rentabile. Totuşi, la 10 minute după primirea telegramei, discuțiile au început la cartierul general al companiei japoneze iar în decurs de o săptămână unul din conducătorii departamentului de la "Marubeni" pentru studierea resurselor de peste mări, însoțit de geologi, era deja la Hamersley. După o lună**, el informa compania că, potrivit primelor concluzii făcute pe teren, în condiții extrem de grele, ar fi vorba nu de un zăcământ, ci de **zece, înşirate pe o lungime de 100 km.** Dintre acestea, **un singur zăcământ** părea a avea rezerve nu de 2 milioane tone, ci de **peste 100 milioane tone**...*

*A fost punctul punctul de plecare şi atuul cu care Japonia s-a angajat în proiectul gigantic care avea să-i asigure, pe termen lung, **48% din necesarul de minereu de fer**.*

*

Cele prezentate anterior sunt caracterizante pentru ***"miracolul japonez"*: capacitatea de a obține la timp informații vitale şi de a le folosi cu maximă operativitate şi eficiență.**

Cum au fost tratate, de cei doi preşedinți ai României, informațiile şi propunerile consilierului Florian Gârz, veți afla din paginile acestui volum...

De peste 5 ani, conducătorii României consideră că nu mai au nevoie de serviciile unuia dintre cei mai buni analişti politico-militari ai lumii! Prin

volumele publicate, din 1999, la Editura OBIECTIV, col.(r) Florian Gârz dovedeşte, însă, că îşi merită din plin titulatura de ***"Papa al serviciilor româneşti de informaţii"*** !...

Lucrarea de faţă, care vine să completeze fericit fresca istoriei spionajului mondial, este **un nou avertisment şi un nou îndemn la trezire naţională, până nu va fi prea târziu**! Oferind informaţii din surse de maximă credibilitate şi predicţii, în consecinţă, de aceeaşi natură, **col.(r) Florian Gârz ne prezintă o bună parte din cauzele declinului generalizat al României, în antiteză cu explicarea progresului unei ţări, Japonia,** care nici nu poate visa la bogăţiile de care (nu) se (mai) bucură românii.

Scopul oricărei munci de analiză şi sinteză a informaţiilor este, însă, unul de maximă calitate şi importanţă: previzionarea direcţiei de evoluţie a evenimentelor analizate şi stabilirea măsurilor ce se impun, în folosul ţării.

Fostul şef al Sintezelor de la DIA (destituit pentru că... a cerut demisia lui Ceauşescu, în iunie 1984!) ne prezintă, în finalul lucrării, **perspectivele mai mult decât sumbre ale secolului XXI, în special pentru *"Jandarmul Lumii"*, de care unii au legat soarta României mai mult decât se impunea, cu o naivitate care ne poate costa pe toţi**! Pentru că numai naivii şi diletanţii mai pot crede în diversiunile "Marii Democraţii", lupta contra terorismului şi pericolul global Saddam Hussein, când tot mai mulţi s-au convins că este vorba doar de interese economice, de lupta pentru resursele planetei !...

Col.(r) Florian Gârz a şocat, dintotdeauna, de la şefi la cititori, prin concluziile la care a ajuns. Beneficiind de o experienţă de excepţie şi de o vastă cultură, a găsit însă, mai mereu, răspunsul corect la marile întrebări, chiar şi atunci când acesta părea o nebunie... **Când, însă, răspunsurile exacte ale unui superspion se înşiră ca mărgelele pe aţă, nebuni sunt cei care nu-l ascultă !**

În ***"Spionaj şi diversiune"***, am aflat cu toţii despre **conflictul mocnit SUA-UE**. "Aleşii" noştri, ori n-au citit cartea, ori au ignorat-o şi a urmat cea mai mare "nărozie" din ultimii ani, care ne-a pus în conflict cu Europa: acordarea imunităţii pentru soldatul american, cel prezent în 140 ţări...

Acum, **îi sfătuim să-l lectureze cu atenţie şi să-l asculte pe *Papa***!

Deşi materialul ne-a fost predat înainte de 31.10.02, **o serie de informaţii şi predicţii se confirmă încă din ianuarie 2003.**

Într-o corespondenţă din Bagdad, în "ZIUA" din 10.01.03, Miruna Munteanu prezenta poziţia **dr. Ganim Aziz,** membru în Biroul pentru Relaţii Externe al Partidului BAAS, ce răspunde de politica partidului de guvernământ din Irak faţă de ţările fostului Tratat de la Varşovia:

"Nu ne supără faptul că România a aderat la NATO, ci că Guvernul de la Bucureşti s-a declarat dispus să-i ajute pe americani să atace Irakul. (...) Germania, Franţa, Italia sunt membre NATO şi totuşi s-au pronunţat

împotriva bombardării Irakului în absența unei Rezoluții a Consiliului de Securitate al ONU. ***De ce numai România și-a pus spațiul aerian la dispoziția americanilor ?***

(...)Uitați ***Turcia****. O țară aliată Statelor Unite, unde americanii au multe baze militare. Totuși,* ***Turcia s-a declarat împotriva războiului****. Majoritatea statelor europene sunt membre NATO. Cu toate acestea, au o colaborare normală cu Irakul. (...)Nici una din aceste țări, deși membre NATO, nu s-a pronunțat împotriva Irakului.*

*(...)****Ben Laden*** *este, de altfel,* ***o creație a americanilor****. I-a ajutat să lupte împotriva sovieticilor.*

(...)Am încercat să explicăm poporului român situația și poziția noastră. ***Poporul nu este prea bine informat*** *cu privire la datorie (1,7 md USD - n.ED) și la politica Bagdadului.*

*(...)****Noi credem că România nu mai este acum o țară independentă, ci că a devenit pionul Statelor Unite.****"*

În **20.01.03**, *"Le Figaro"* titra afirmația președintelui Jacques Chirac: ***"Ambiția noastră este să refondăm Europa."***

În aceeași zi, *"Bush a dat OK-ul pentru uciderea lui Saddam"* ("ZIUA", 21.01.03).

Tot din "ZIUA" (21.01.03, p.6), aflăm că *"Racheta balistică israeliană «Ieriho» va putea lovi ținte la 4.000 km"* (titlu): *"Israelul a efectuat experiențe de lansări de rachete balistice în Africa de Sud (țară cu care Israelul a avut relații militare speciale în anii apartheidului)."*

Lupul în blană de oaie ?!

Cele de mai sus au fost prezentate și prevăzute de dl. Gârz și vor fi mai bine înțelese după lecturarea cu atenție a prezentului volum.

Apoi, vă puteți pune centurile de siguranță: urmează (în noiembrie a.c.) ***"Spionaj și sex"*** !...

23 ianuarie 2003 **Eugen DELCEA**

CUVÂNT ÎNAINTE

Cartea ***"Spionajul şi puterea"*** este cea de-**a şasea** dintr-o suită de cărți inspirate **din universul spionajului real**, nu a celui de ficțiune.

Toate aceste cărți *(CIA contra KGB; Ghidul spionului român; Spionajul total în acțiune; Democrația hienelor/Spionaj sânge şi teroare; Spionaj şi diversiune)* au apărut la Editura OBIECTIV din Craiova sub genericul ***"Colecția Exploziv"***.

Fondată de către jurnalistul şi scriitorul de mare talent şi spirit EUGEN DELCEA, ***Editura OBIECTIV*** **este unică în spațiul publicistic românesc**. Preocupat profund de soarta ROMÂNIEI, editorul-scriitor E.Delcea a fost şi este călăuzit, mai presus de toate, de ideea punerii în lumină a unor adevăruri profunde, periculoase şi dureroase pentru societatea românească, **adevăruri pe care nici o altă editură nu a îndrăznit să le atace**. Atât în cărțile sale închinate trecutului de glorie al neamului românesc, cât şi în revista săptămânală *"OBIECTIV MAGAZIN"*, pe care a susținut-o cu eforturi extraordinare, ani la rând, E.Delcea a diseminat idei, concepții şi informații de valoare, a combătut vehement impostura, corupția, hoțiile şi politicianismul trivial. Pentru aceste "delicte" a fost târât prin tribunale de către cei ce se simțeau "cu musca pe căciulă", deținători de funcții politice şi administrative importante.

Fără sprijinul material şi moral al domnului E.Delcea, cărțile mele, **considerate *"explozive"***, nu ar fi văzut lumina tiparului, fapt pentru care îi exprim profunda mea recunoştință.

Apelând la cele mai credibile şi valoroase izvoare informative şi documentare, în această nouă carte m-am străduit să demonstrez că, **în lumea tuturor timpurilor, orice idee de putere, mai ales economică şi militară, este de neconceput fără spionaj.** Prin spionajul de orice natură se obțin informații, iar informațiile se traduc în putere. **Cine nu spionează piere...**

În întreaga sa istorie, în nimic nu a fost mai săracă România ca în informații. Fără informații nu poți construi cei trei stâlpi ai modernității, adică industrializare, urbanizare, învățământ de masă. Dacă țăranul român ar dispune şi el de acelaşi volum de informații şi de aceeaşi calitate ca fermierul american, ar putea hrăni **60-70** de persoane pe an cu producția realizată şi nu **5-6** persoane, cât poate el în zilele noastre. Să nu-l comparăm pe țăranul român cu fermierul danez, care hrăneşte **120-140** de persoane cu producția lui anuală.

De-a lungul întregii istorii a Umanității, spionajul economic, apoi și cel industrial, au jucat un rol imens în propășirea neamurilor. În cartea de față, încerc să demonstrez acest lucru investigând, în primul rând, **experiența Japoniei, țara de spioni numărul unu a lumii,** cât și a celorlalte Mari Puteri din fruntea ierarhiei mondiale, **S.U.A., Germania, Franța** etc. De ce trebuie să facă acest lucru un fost ofițer de informații? În primul rând, pentru că știe și poate să facă acest lucru mai bine ca alții, iar în al doilea rând pentru că are și curajul s-o facă.

De altfel, tot mai mulți foști combatanți de pe frontul "războiului secret" de o parte și de alta a fostei "Cortine de fier" își scriu și dau publicității memoriile și experiența, corectând o serie din deformările adevărului istoric ale epocii de tristă amintire a "războiului rece". Eu sunt unul dintre aceștia.

Mulți dintre marii scriitori ai lumii au făcut spionaj. Mi se pare normal ca și o parte din spioni să devină scriitori.

În cartea sa *"Losing our souls"* (Pierzându-ne sufletele), apărută în 1993, la Chicago, Edward Pessen demonstrează că **vinovate de izbucnirea și ducerea "războiului rece"**, cu toate consecințele sale dezastruoase, **au fost S.U.A., nu fosta lume comunistă.** Pentru dezvăluirile făcute în cartea *"Spycatcher"* (Vânătorul de spioni) cu privire la practicile clasei politice din Marea Britanie, fostul ofițer de informații Peter Wright a fost **expulzat** din țară, fiind obligat să-și publice cartea în Australia.

Cât privește societatea românească, până la cele mai înalte vârfuri ale sale, aceasta este extrem de puțin cunoscătoare în problemele de spionaj și contraspionaj. Asemenea sintagme precum spion și spionaj îi sperie, pur și simplu, pe toți cei ce nu sunt legați direct de domeniu.

Românii nu au citit cartea lui Allen Dulles, fost director general al C.I.A., *"Meseria de spion"*, apărută în 1963, din care ar fi aflat că **toți purtătorii de pașapoarte diplomatice din ambasadele străine sunt fie spioni de profesie, fie colaboratori ai serviciilor de spionaj din statele pe care le reprezintă.**

Un alt mare spion american, Abraham N.Shulsky, în cartea sa *"Războiul tăcut"*, apărută la Editura Brassey's din New York, în anul 1993, spune întregii lumi că **serviciile de spionaj folosesc acoperiri ca cele de consilieri, jurnaliști, oameni de afaceri, oameni de cultură, societăți turistice, fundații umanitare etc. pentru a-și răspândi agenții de spionaj în întreaga lume.**

Ar fi timpul ca și "lumea bună" din România, de la elevul de liceu la primul-ministru, să pună mâna pe carte și să se edifice, măcar sub aspectele cele mai generale, mai elementare ale universului spionajului, pentru a nu ne mai speria și de umbra noastră și a ști în ce lume trăim.

Dacă i-aș îndemna pe confrații mei români să se apuce și ei de un spionaj economico-industrial, așa cum îl practică japonezii, francezii, evreii,

germanii, americanii şi chinezii, mi-e teamă că le-aş cere imposibilul. **Noi românii se pare că suntem predestinaţi doar rolului de victime ale spionajului străin...**

Experienţa celor mai în vârstă este ignorată în România post-socialistă, în timp ce, în Japonia, posturile-cheie în instituţiile vitale ale societăţii sunt ocupate de vârstnici cu experienţă, secondaţi de tineri dinamici, care preiau şi duc mai departe această experienţă.

România a fost întotdeauna o ţară a paradoxurilor. La sfârşitul anului 2002, presa din New York şi Washington cota România drept *"cea mai pro-americană ţară din Europa"*, în timp ce sora noastră balcanică, Grecia, era etichetată drept "cea mai antiamericană" ţară din lume.

În anii de după cel de-al doilea război mondial, Moscova considera România drept *"cel mai apropiat prieten al U.R.S.S."* din rândul statelor satelite ale Europei Centrale.

Oare spre ce ne îndreptăm de data aceasta ?

Autorul

Capitolul I

ROMÂNIA ŞI MODELUL JAPONIA

Spionaj şi dezvoltare

Naţiunea care a făcut dovada cea mai înaltă că, **între arta spionajului şi gradul de dezvoltare**, puterea economică, politică, militară, tehnico-ştiinţifică şi culturală a statelor lumii de-a lungul întregii istorii universale cunoscute, **există o legătură organică**, o determinare legică, este cea japoneză.

Universul spionajului japonez este puţin cunoscut în statele lumii occidentale, respectiv în Uniunea Europeană şi în S.U.A. **şi mai deloc în România**. S-au scris biblioteci întregi de istorie şi ficţiune şi s-au turnat sute de filme despre spionajul britanic şi rusesc, american şi german, israelian şi francez, dar s-a făcut extrem de puţin în ceea ce priveşte punerea în lumină a spionajului asiatic, chinez şi japonez, cu toate că, din informaţiile de care se dispune, acestea par a fi **cele mai vechi şi mai versate din lume**.

Ca şi artele marţiale, spionajul asiatic datează **din vremuri imemoriale** şi este **extrem de rafinat, diversificat, complex şi ramificat**, cu abordări, principii şi metode ce depăşesc, în multe privinţe, capacitatea de înţelegere a istoricilor şi experţilor lumii occidentale.

Sărăcia extremă a informaţiilor cu privire la spionajul asiatic, în general şi a celui japonez, în special, se mai datorează, în mare măsură şi **aroganţei lumii occidentale**, disprețului acesteia faţă de alte civilizaţii, **pretenţiei absurde că este singura purtătoare de valori**, aşa cum se "gândeşte" la Washington în zilele noastre.

Spre deosebire de toate marile naţiuni ale lumii care şi-au pus amprenta asupra mersului istoriei, **la japonezi spionajul** nu a fost numai o chestiune, **o problemă**, un domeniu al preocupărilor statului, ci una **organică, intrinsecă a întregii societăţi**.

La japonezi, spionajul a constituit, mai presus de orice, **apanajul societăţilor secrete, particulare**, necontrolate de stat, dar care s-au pus **în slujba intereselor naţionale**, inclusiv prin colaborarea voluntară cu serviciile de spionaj ale statului.

Japonezul, spre deosebire de indivizii din alte rase şi civilizaţii, se distinge prin două trăsături foarte accentuate. Pe de o parte este **foarte suspicios faţă de orice element etnic străin**, iar pe de altă parte este **de o curiozitate ieşită din comun**, ceea ce-l determină să se apropie de culturile şi civilizaţiile exterioare Japoniei şi să le studieze cu maximum de beneficii pentru el.

Japonezul este o unitate a contrariilor cu dublă personalitate. **Este un contraspion şi totodată un spion înnăscut.** Acest lucru face ca japonezii să constituie **naţiunea numărul unu de spioni a planetei.**

Cine e sinucigaşul ?

Japonezul este parte a unei civilizaţii unicat, cu trăsături şi valori specifice, care se distinge net în raport cu celelalte tipuri de civilizaţii, respectiv occidentală, catolico-reformată, confucianistă-chineză, islamică, hindusă, slavic-ortodoxă, latino-americană şi africană.

Societatea japoneză este structurată pe clanuri, fiind opusă total individualismului occidental şi mai ales american. **Cetăţeanul Japoniei este animat**, până în măduva oaselor, **de spiritul colectivist, de devotamentul total faţă de clan şi şefii ierarhici.** Pentru japonezi, de la cerşetor la împărat, **onoarea este mai presus decât viaţa**. Din vremuri imemoriale, japonezul este predispus a-şi pune capăt singur zilelor decât să trăiască în dezonoare. Nici o altă rasă umană nu se poate lăuda cu această trăsătură. Zborurile în masă de tip ***"kamikadze"*** efectuate de piloţii japonezi, constând din intrarea cu avioanele încărcate cu bombe în navele de război americane, în ultima parte a celui de-al doilea război mondial, în zona Oceanului Pacific, sunt acte de bravură fără egal în istoria războaielor.

În zilele capitulării Japoniei, survenită la **2 septembrie 1945**, în forţele armate japoneze s-au produs evenimente dramatice. După semnarea capitulării Japoniei, organizată în mod hollywoodian la bordul cuirasatului american "Missouri", în Golful Tokyo, **comandanţii japonezi au refuzat să depună armele până în momentul în care prinţi din familia împăratului Hirohito le-au cerut acest lucru, în numele suveranului.** După capitulare, neputând suporta această ruşine şi umilinţă, zeci de mii de militari japonezi, de la soldat la general, şi-au pus capăt zilelor prin vechiul procedeu ***"harakiri"*** al samurailor, constând din spintecarea pântecelui. Cei ce nu cunosc istoria şi cultura Japoniei numesc acest comportament drept fanatism.

Este absolut demn de remarcat faptul că militarii japonezi au acceptat durerosul şi dezonorantul act al capitulării **numai după ce au primit garanţii ferme** din partea învingătorilor că instituţia imperială şi persoana împăratului Japoniei nu vor fi atinse şi îşi vor păstra prerogativele.

Câtă deosebire dintre devotamentul în masă al japonezilor faţă de conducătorii lor şi uşurinţa cu care **noi, românii, ne-am ucis o seamă de conducători iluştri sau i-am trădat, lăsându-i pe străini s-o facă.** Rămânând exclusiv în epoca modernă, i-aş aminti pe primul-ministru **I.G.Duca**, asasinat pe peronul gării din Sinaia la 29 decembrie 1933, pe

primul-ministru **Armand Călinescu**, asasinat în Bucureşti, la 21 septembrie 1940, pe savantul de renume mondial, fost prim-ministru, **Nicolae Iorga**, asasinat în apropierea comunei Strejnic, în noaptea de 27/28 noiembrie 1941, pe mareşalul de fier **Ion Antonescu**, asasinat în 1946 în numele "Tribunalului poporului", în realitate la ordinele lui I.V.Stalin, Harry Truman şi Winston Churchill, pe preşedintele **Nicolae Ceauşescu**, asasinat la Târgovişte, în ziua de Crăciun - 25 decembrie 1989, de către generali şi ofiţeri superiori ai armatei în frunte cu generalul Victor Atanasie Stănculescu, unul din marii favoriţi ai familiei Ceauşescu.

Spioni patrioţi şi spioni "de piaţă"

Revenind în universul spionajului, aş dori să-i asigur şi să-i conving pe cititorii din România că nu există loc sub Soare unde meseria de spion să fie atât de apreciată şi de preţuită ca **în Japonia**, *"ţara Soarelui răsare"*. **Un spion de succes este un erou naţional recunoscut.**

Spre deosebire de celelalte Mari Puteri reprezentative ale lumii, în care spionajul este privit ca o "treabă murdară", iar cei care îl practică sunt priviţi cu suspiciune şi, de regulă, ocoliţi, în Japonia, această îndeletnicire, menţionată şi în Biblie, este considerată **printre cele mai nobile şi mai patriotice îndatoriri ale fiecărui japonez**. În armată, ca şi în înalta societate japoneză, cei care s-au remarcat în activităţi de spionaj se bucură de un respect şi de o apreciere cu totul speciale, având deschisă calea spre cele mai înalte funcţii de stat.

În acelaşi fel sunt trataţi spionii şi de către o altă naţiune, care, deşi nu este o super-putere, a jucat şi continuă să joace un rol imens în sferele financiare, politice şi culturale ale lumii contemporane. Este vorba de **evrei, o altă naţiune de spioni**.

Există însă o deosebire calitativă fundamentală între spionii japonezi şi spionii evrei. **Cei japonezi, proveniţi, de regulă, din clasa foştilor samurai sau din familiile nobile, îşi consacră viaţa creşterii continue a puterii şi prosperităţii Japoniei.** Spionii evrei sunt devotaţi statului israelian şi mişcării sioniste internaţionale, dar, totodată, în rândul acestora există mulţi spioni liber profesionişti, care sunt gata să se pună în serviciul oricui, dacă este vorba de câştig. **Evreul este spion universal de piaţă, vânzându-l şi cumpărându-l şi pe diavol.** Nu mai este un secret că **cei mai eficienţi spioni ai Germaniei lui Adolf Hitler**, în cursul celui de-al doilea război mondial, **au fost de naţionalitate evreiască**.

Marele spion...Ion Antonescu

În ţări foarte dezvoltate, precum S.U.A., Marea Britanie, Franţa şi chiar Rusia, ofiţerilor cooptaţi în serviciile de spionaj le este, de regulă,

afectată cariera. Foarte puțini dintre aceștia vor ajunge în funcții-cheie de comandă, asupra lor planând în permanență suspiciunea că pot fi racolați și recrutați de anumite servicii de spionaj străine. O astfel de suspiciune nu este lipsită de temei, deoarece această practică este larg răspândită. A recruta un ofițer de informații dintr-o armată străină importantă constituie o victorie strălucită, cu urmări grave pentru țara victimă. Acest lucru nu este valabil și în Japonia, țară în care cazurile de trădare din partea unor militari, deși au existat, au fost extrem de rare. Pădure fără uscături nu există...

În România, în perioada interbelică, spre cinstea ei, **ofițerii care au îndeplinit misiuni** de cercetare strategică peste hotare (adică, mai pe românește, au făcut **spionaj militar**) s-au bucurat de o **deosebită atenție**, putând avea o **carieră strălucită în armată**. Atașații militari (spioni în uniformă, cu acoperire diplomatică) erau **numiți prin decret regal**. Ca și ambasadorii, aceștia aveau cale deschisă la suveran, putându-i aduce la cunoștință în mod direct, nealterate, informații politice și militare de mare valoare. **Printre aceștia, la loc de mare cinste s-a situat colonelul Ion Antonescu, fost atașat militar al României la Paris și apoi la Londra**, viitor general, șef al statului în perioada 1940-1944 și mareșal al României. Tot atașat militar a fost și **colonelul Nicolae Șova**, ulterior general, **comandantul legendarului Corp 7 Armată român** (cu un efectiv de 36.348 militari), care a participat la marea operație strategică "Budapesta". Diviziile 2 și 19 infanterie și Divizia 9 cavalerie ale acestui corp au **cucerit circa 1.000 de edificii din Budapesta**, apărate de inamic, dar nu "au cucerit Budapesta, iar meritele și le-au însușit rușii", cum se afirmă în cercurile unor ignoranți sau falsificatori ai istoriei, după anul 1989 încoace.

Budapesta a fost apărată de Grupul de Armate "F", compus din Armatele 1, 2 și 3 ungare și Armatele 6 și 8 germane. Aceste forțe au fost încercuite total de armatele rusești, rezultând peste 150.000 de prizonieri. Corpul 7 armată a generalului N.Șova, încadrat în dispozitivul trupelor rusești, acționând într-o fâșie de ofensivă largă de circa 13-18 kilometri, nu putea înfăptui o asemenea minune. Cei ce nu respectă adevărul istoric nu se respectă pe sine.

În lumea spionajului, ignorarea adevărului atrage după sine consecințe dezastruoase. **Clanul Ceaușescu a căzut victimă propriei sale ignoranțe, după ce a distrus serviciile de informații.**

În cercurile așa-zisei "lumi bune" din București, ca de altfel pretutindeni în România, dacă afirmi că ai lucrat în serviciile de informații (al Armatei sau al Securității) și ai făcut spionaj în interes național, vei stârni nu respect și admirație ca în Japonia, ci **stupoare, suspiciune și repulsie.** În curând, vei fi **ocolit și izolat**. În mediile "culte" românești, nu se face

deosebire între serviciile de informații, care au operat și operează în afara granițelor țării, și cele de contra-informații, care s-au ocupat și se ocupă cu securitatea internă. Toți sunt etichetați drept *"informatori ai Securității"*. Din această cauză, foștilor și actualilor ofițeri de informații ai României le este teamă să se facă cunoscuți chiar și în cele mai apropiate cercuri, trăindu-și viața într-un apăsător anonimat.

Japonia – progres global prin spionaj total

În Japonia nu se face un secret din faptul că **cei mai iluștri cetățeni ai săi s-au ocupat cu spionajul**.

Iată un extras din cartea marilor personalități ale Japoniei *"Who Was Who"* (Cine ce a fost) accesibilă publicului: *"Ishikawa Goichi: Spion. Născut în 1866, decedat în 1894. A acționat în China și Mongolia. A fost deosebit de activ în China pe durata războiului japonezo-chinez. În final a fost capturat de chinezi și executat în orașul Tientsin"*.

În materie de spionaj, japonezii sunt mult mai puțin ipocriți decât englezii, rușii sau americanii, cu care s-au confruntat. **Ca și în cazul Marii Britanii și al Rusiei, spionajul japonez a jucat un rol vital în opera de construire a unui vast imperiu**, chiar dacă acesta s-a prăbușit, în 1945, sub loviturile unor forțe net superioare, americane, sovietice și britanice.

Mai presus de orice, spionajul japonez a jucat un rol esențial, determinant în propulsarea țării pe coordonatele progresului și civilizației, ale modernității.

În anul **1840**, societatea japoneză se situa undeva la nivelul societății engleze din anii **1640**. În mod conștient și planificat, pe baza unei strategii politice minuțios elaborate la nivelul clasei conducătoare, **în circa 50-60 ani, Japonia a făcut un salt calitativ uriaș** de la secolul XVII la secolul XX. În anul **1910**, Japonia prezenta tabloul unei societăți cu un înalt grad de civilizație, devenind o **putere mondială**.

În realizarea acestui miracol al acestei fantastice evoluții pe "scurtătura istoriei", **alături de serviciile de spionaj ale statului, un mare rol l-au jucat societățile secrete particulare**, care au practicat un spionaj total la scară globală, aducând în Japonia toate informațiile, documentațiile, patentele și invențiile lumii dezvoltate occidentale. **În aceste societăți secrete a fost cooptată crema intelectuală a societății japoneze**, inclusiv cea de sorginte nobilă.

De ce România...nu e Japonia

România a pornit pe calea dezvoltării moderne cam în același timp cu Japonia și Germania, respectiv în a doua jumătate a secolului XIX. Este vorba de anul 1859, când a avut loc "Mica Unire" a principa-

telor Țării Românești și Moldovei sub marele principe Alexandru Ioan Cuza. De ce oare **România nu a atins performanțe**, în dezvoltarea sa economică și socială, cât de cât **comparabile cu cele ale Japoniei și Germaniei**? Iată câteva din **motive**:

• timp de aproape 2.000 de ani, românii au existat ca națiune etnică, în cea mai mare parte a timpului, **sub dominație străină**, fumizând avuție pentru alții și abia după 1878 ca națiune teritorială, independentă;

• **românilor le-a lipsit o dinastie regală ereditară, puternică și inte-gratoare;** în România, instituția monarhică ereditară a fost introdusă cu o întârziere de 8-9 secole, atunci când în Europa și în lume aceasta își epuizase rolul istoric; în România, ca de altfel în toate statele din Balcani, instituțiile monarhice au degenerat în dictaturi regale în perioada dintre cele două războaie mondiale, compromițându-se total;

• **România nu a fost niciodată independentă o perioadă de timp suficient de îndelungată** pentru a-și putea crea o identitate și un destin propriu și nu este nici după 1989;

• în istoria lor bimilenară, **românii nu au avut o aristocrație națională legată de interesele conaționalilor și ale pământului**; aceasta a fost, în cea mai mare parte de sorginte slavă și fanariotă; aristocrația a scos bogății din țară, nu a adus, așa cum au procedat aristocrațiile engleză, franceză, germană și japoneză; între clasa dominantă și restul națiunii a existat o imensă prăpastie, care s-a refăcut după 1989;

• în epoca modernă a istoriei sale, din 1859 și până în zilele noastre, România a fost **guvernată de *"cea mai iresponsabilă, mai ineficientă și mai coruptă clasă politică din Europa"*** (vezi *"Eagles in Cobwebs. Nationalism and Comunism in the Balcans"* - Vulturi în pânză de păianjen. Naționalism și comunism în Balcani - de Paul Lendrai, Editura Hawell Watson, apărută în 1969, în Marea Britanie și în 1970, în S.U.A. pag.262 -349); evoluția României între 1990-2002 confirmă această apreciere:

• în cei 125 ani de existență statală independentă (1877-2002), **România a eșuat în tentațiile sale de a se industrializa, urbaniza și educa în masă,** chiar la nivelul limitei minime existente în Europa Occidentală; cel mai probabil că România a pierdut pentru totdeauna trenul industrializării; fără împlinirea acestei cerințe imperative, România nu are nici un viitor; Lumea este condusă de cele șapte state puternic industrializate: S.U.A., Japonia, Germania, Franța, Marea Britanie, Italia și Canada, cărora, din anul 2001, li s-a alăturat și Rusia.

Potrivit datelor statistice apărute în *"East European Politics and Societis"* vol.9 nr.1 din 1995, gradul de alfabetizare a populației principalelor state europene angajate în primul război mondial a fost după cum urmează: Germania **99,9%**; Marea Britanie **99,0%**; Franța **96,8%**; Belgia **91,5%**;

Austria **76,8%**; Bulgaria **75,0%**; Grecia **70%**; Italia **69,4%**; Serbia **50,4%**; **România 30-35%**. Este clar că **România a fost ţara cu cel mai mare număr de analfabeţi din Europa**, situaţie care s-a menţinut şi în perioada istorică ce a urmat. **Cu o naţiune preponderent analfabetă, modernizarea României era imposibilă.**

• în cei 45 ani ai epocii socialiste, învăţământul de masă, industrializarea şi urbanizarea au cunoscut progrese remarcabile, dar, **în decembrie 1989, România era încă departe de ceea ce se cheamă o societate industrializată.**

În '89, am luptat...pentru haos generalizat

Cu aportul întregii clase politice româneşti, compusă din excomunişti, ţărănişti, liberali, social-democraţi de toate nuanţele, naţionalişti, umanişti şi desigur U.D.M.R.-rişti, sub zâmbetele cucernice ale preşedinţilor "democraţi" Ion Iliescu şi Emil Constantinescu, **în ultimul deceniu al secolului XX, România s-a prăbuşit în haos, s-a dezindustrializat, iar în agricultură a dat înapoi cu un secol. A crescut în schimb, în mod spectaculos, numărul neştiutorilor de carte...**

Potrivit unui studiu de ultimă oră, intitulat *"All That NATO Can Be.To Prague and Beyond"* (Tot ce poate fi NATO. La Praga şi după aceea), apărut în buletinul de studii economice şi politice *"The National Interest"* din iulie 2002, sub semnătura lui Charles Gati, profesor la Universitatea John Hopkins din Washington, produsul intern brut–PIB din România, Bulgaria şi Letonia este sub **2.000 USD/pers.**, faţă de limita cea mai de jos din Uniunea Europeană care este de **12.000 USD/pers.** (Portugalia).

Va elimina România acest decalaj până în anul 2007, când, mintindu-ne cu nerusinarea caracteristică politicienilor balcanici, liderii de la Bucureşti promit că vom fi admişi în Uniunea Europeană? Imposibil !

România – campioana corupţiei de stat

În acelaşi studiu, **România este plasată pe primul loc în Europa în ceea ce priveşte nivelul corupţiei**, urmată fiind în ordine de către Letonia, Slovacia, Bulgaria şi Cehia. Imbogăţiţii din România (aproximativ **2%** din populaţie) au creat o adevărată prăpastie între ei şi restul populaţiei. Din acest punct de vedere, nimic nou. În toată istoria sa, aceasta a constituit trăsătura principală a societăţii româneşti: un uriaş decalaj dintre o mână de îmbogăţiţi şi imensa majoritate a populaţiei. Aici îşi are sorgintea lipsa cultului muncii la români. **Nimeni nu este interesat să muncească în timp ce se îmbogăţesc doar cei "aleşi"**. Ţinând cont de cele petrecute în România în ultimii 13 ani, **societatea românească nu va avea niciodată ceea ce se cheamă clasa de mijloc.** Vom prezenta perpetuu ima-

ginea unei piramide cu o bază imensă umplută cu sărăcie şi un vârf subţire al celor îmbogăţiţi peste orice limite, purtători ai unui dispreţ şi dezinteres total faţă de cei mulţi.

În toată epoca modernă a istoriei sale (1859-2002), **România nu a dispus niciodată de un sistem de guvernare responsabil, eficient şi mai puţin corupt**, aşa cum există în Europa occidentală în care dorim să ne integrăm. Sistemul de guvernare vest-european nu a apărut peste noapte, cum se crede pe malurile Dâmboviţei, ci într-o perioadă istorică de 500-600 ani, adică tocmai în acea perioadă în care Europa de sud-est a gemut sub dominaţia înapoiată a Imperiului Otoman. **Cele mai eficiente guverne** s-au născut şi s-au dezvoltat, până la nivelul din zilele noastre, **în spaţiul anglo-saxon al religiei reformate** – respectiv în Marea Britanie, S.U.A., Germania, Olanda, Danemarca, Norvegia şi Suedia. **Guvernarea relativ eficientă şi responsbilă se opreşte pe aliniamentul ţărilor baltice** (Estonia, Letonia şi Lituania), **Poloniei, Ungariei şi Sloveniei.**

Guvernarea de tip satrapo-sultanistic

Sistemul de guvernare care a existat şi funcţionat în România, ca de altfel în toată zona de sud-est a Europei, inclusiv în perioada epocii comuniste, cu prelungire până în zilele noastre, după aprecierile specialiştilor vest-europeni şi americani, este cel **de tip satrapo-sultanistic**. Acest sistem de guvernare este **de sorginte orientală**, s-a dezvoltat în simbioză cu cultul religios ortodox, dovedindu-se total necorespunzător. **Biserica Ortodoxă din Europa de Est nu s-a reformat niciodată în ultimii 2.000 ani**, are o imagine negativă în Occident, fiind considerată conservatoare, reacţionară şi un obstacol în calea progresului şi civilizaţiei. De altfel, sociologii occidentali (mai ales francezi şi americani) apreciază că *"acolo unde pătrunde dogma religioasă, indiferent de esenţa acesteia (creştină, islamică, hidusă, budistă sau ebraică), se produce sterilitate intelectuală"*.

Factorul religios va juca un rol important în procesul de integrare a Europei sub egida Uniunii Europene. Există posibilitatea ca **locul Cortinei de Fier să fie luat de *Cortina de Aur***, mutată ceva mai la Est, care va separa bogăţia Vestului catolic şi reformat de sărăcia ortodoxă a Estului Europei. **Această cortină separă Transilvania de restul României, pe linia Carpaţilor...**

În sistemul de guvernare satrapo-sultanistic, **principala preocupare** a celor ce administrează societatea nu este nici pe departe binele public, ci **propria îmbogăţire**, de la cel mai umil funcţionar până la ministru. Adică, exact ceea ce vedem şi simţim din 1990 încoace.

Guvernarea sultanistică a exclus posibilitatea formării unui corp de funcționari de stat eficient și de un înalt profesionalism, care să asigure continuitatea administrării responsabile și eficiente a statului, în condițiile succesiunii la putere a diferitelor partide politice. Asemenea aparat birocratic puternic, în sensul cel mai bun al termenului, există în toate statele occidentale dezvoltate, dar la noi nu există nici la începutul secolului XXI. Din acest motiv, în ultimii 13 ani, **România a fost administrată dezastruos. Atât politicienii, cât și administrația de stat nu au urmărit decât propria îmbogățire.**

Iată motivul pentru care Comisia Uniunii Europene acuză România de *"incapacitate administrativă"*, fapt pentru care integrarea noastră în această organizație economică va fi extrem de dificilă, dacă se va produce vreodată. În anul 2002, în Occident s-au exprimat mari îndoieli în privința șanselor României și Bulgariei.

România, cercetarea și...pulverizarea

• În anii regimului comunist și a "odioasei dictaturi" (1945-1989), în România a fost creată **o numeroasă și competentă intelectualitate tehnico-inginerească**; aceasta, și nu activiștii de partid, a încercat să plaseze România pe coordonatele modernității, adică industrializarea și urbanizarea țării, proces întrerupt brutal în decembrie 1989.

În ziua în care Nicolae Ceaușescu era secerat de gloanțe în curtea unei cazărmi din Târgoviște (singurul secretar-general al unui partid comunist din Europa de Est care a avut această soartă), România avea un corp de **400.000 de cercetători și proiectanți** angajați în activități de cercetare științifică în interesul economiei naționale.

Acești oameni de mare valoare reprezentau rezervorul de creație și inventivitate al unei națiuni oropsite care încerca cu disperare să iasă din spațiul subdezvoltării. **Acest corp era mai valoros decât tot aurul Apusenilor și toate avuțiile naturale ale României luate la un loc !**

Epoca industrială și post-industrială la scară globală au demonstrat că cea mai mare avuție a unei națiuni o reprezintă nu resursele naturale, ci potențialul său de creativitate și inventivitate intelectuală. Dacă și-ar fi bazat dezvoltarea numai pe resursele lor naturale, țări precum Marea Britanie, Suedia, Japonia, Elveția și altele ar fi dispărut de pe fața pământului.

După anul 1989, **cei 400.000 de specialiști români**, elita intelectualității tehnico-inginerești, **au căzut pradă atât politicii dezastruoase a guvernelor iresponsabile care s-au perindat la cârma țării, cât și racolării de către serviciile de spionaj industrial din S.U.A. și Europa de Vest.** Aceste servicii au racolat în mod barbar tot ceea ce era va-

loros în domeniile inteligenței științifice și tehnico-inginerești din fosta "lume comunistă", exact așa cum s-a procedat și cu Germania celui de-al treilea Reich, după înfrângerea acesteia în război. Institutele de cercetări științifice de stat și particulare din Uniunea Europeană, S.U.A. și Canada sunt interesate de specialiști racolați din statele Europei de Est, inclusiv din România. Vinovată de distrugerea cercetării științifice și de risipire a intelectualității tehnico-inginerești a României se face vinovată întreaga clasă politică, în frunte cu asemenea reprezentanți ai acesteia precum Ion Iliescu, Petre Roman și Emil Con-stantinescu, care au aparținut de această intelectualitate.

Drenarea României de potențialul său intelectual a atins dimensiuni monstruoase în ultimul deceniu. Astfel, au luat ființă tot felul de ***"fundații"*** și ***"asociații"*** care-i vânează și inventariază pe tinerii superdotați ai României, sub legenda, lipsită de orice credibilitate, că vor să-i ajute. Această operație este patronată de ***"Fundația Sörös pentru o societate deschisă"***. În realitate, **această avuție potențială intelectuală a României este vânată spre a fi orientată către S.U.A., la momentul potrivit.** Tot în acest cadru de-a dreptul criminal de stoarcere a României de potențialul său de creație, trebuie plasată și **influențarea sistematică a tineretului din învățământul superior de a emigra după terminarea studiilor.** Rănile ce i-au fost provocate României în ultimii 13 ani nu vor putea fi vindecate nici într-o jumătate de secol, dacă se vor vindeca vreodată.

Doar spionajul poate micșora decalajul !

• O altă cauză majoră pentru care România a eșuat în tentativele sale de a evada din sfera subdezvoltării a fost aceea că, nu numai în epoca modernă, dar nici în trecutul îndepărtat (cu foarte mici excepții) **nu a dispus de niște servicii de spionaj politic și militar, dar mai ales de un spionaj industrial de stat și particular, profesioniste, puternice și ofensive.**

Asemenea servicii au existat și continuă să existe în statele puternic industrializate care domină lumea. După cel de-al doilea război mondial, S.U.A. au prins în rețelele serviciilor lor de spionaj întreaga planetă.

Românii nu au fost niciodată curioși din fire și iscoditori ca japonezii, nici inventivi ca germanii și nici negustori ca evreii sau grecii. Dacă este însă vorba de înclinația spre nemuncă, noi, românii, îi depășim pe toți aceștia luați la un loc...

Nu poți face o ***"națiune de spioni"***, cum sunt **evreii, suedezii, englezii, francezii, elvețienii și japonezii,** dintr-o masă de țărani analfabeți și copleșiți de sărăcie, cum a fost imensa majoritate a populației

României. Universul țăranului român, indiferent cât l-a proslăvit Lucian Blaga, nu a depășit hotarele satului în care s-a născut îngropat în mizerie.

Turiștii japonezi de toate vârstele și profesiile care străbat planeta în lung și în lat aduc, în mod voluntar, în țară, la înapoiere, circa **10.000.000 de fotografii cu conținut informativ**, pe care le pun la dispoziția serviciilor de spionaj de stat și particulare ale Japoniei.

Când vor face și românii acest lucru vom ajunge să ne comparăm cu Japonia. Deocamdată, la începutul secolului XXI potrivit constatărilor O.N.U. și Uniunii Europene, **suntem pe ultimul loc din Europa**.

Cultul muncii, lege și ordine – cu politicieni corupți ?

• România nu a putut ajunge o țară dezvoltată, deoarece, în societatea românească, de când se știe ea, **nu au existat nici un cult al muncii, nici o disciplină socială și nici o coeziune socială comparabile cu cele din Germania și Japonia.**

La români, nu există respect pentru lege și ordine, fapt pentru care sistemul juridic din România este fluctuant și ineficient. Experți ai Comisiei Uniunii Europene au ajuns la concluzia că sistemele juridice din România, Bulgaria, Albania și Bosnia-Herțegovina sunt precare și foarte permisibile față de crima organizată și terorism, ceea ce stârnește îngrijorare, mai ales după evenimentele din 11 septembrie 2001.

Într-un studiu elaborat de către Institutul de cercetări *"Transparency International"*, în 2002, este exprimată îngrijorarea față de **gradul ridicat de sărăcie din România**, față de **prăpastia tot mai mare dintre bogați și săraci**, apreciindu-se că *"cea mai jalnică figură a Europei, la începutul secolului XXI, este cea a țăranului român"*.

Pentru haosul, distrugerile și degradarea economică și socială produse în România în ultimii 13 ani, clasa politică, indiferent de apartenența de partid, folosește termeni de acoperire elevați, precum: economie de piață, democrație, reformă, privatizare, transparență, concurență (în ce? cine fură mai mult?), profit, protecție socială, termeni care nu au nimic comun cu realitatea românească.

Atenție la "mămăliga românească" !

În cazul României, toți acești termeni ce definesc o societate modernă au fost **compromiși. Actualei clase politice românești**, preocupată aproape în exclusivitate de propria-i îmbogățire, nu prin muncă și merite, ci prin spolierea avuției naționale create de generațiile trecute, **i se recomandă să nu împingă răbdarea românilor dincolo de limitele suportabilității**. Obidiți de secole și milenii, românii s-au obișnuit cu jugul. Ei sunt credincioși, ospitalieri, buni și blânzi. Aceiași români pot fi însă mâ-

nioşi, violenţi şi cruzi atunci când le ajunge cuţitul la os. Aşa cum s-a văzut în 1888, în 1907, în 1929, în 1989. **Cu o asemenea clasă politică** şi cu "performanţele" economice şi sociale din ultimii 13 ani, **România nu va ajunge niciodată să fie parte integrantă a civilizaţiei europene.**

Acestea sunt, în viziunea mea ca autor al acestei cărţi, unele din cauzele care au făcut ca noi românii să nu ne atingem obiectivele propuse de reducere a decalajului ce ne desparte de ţările puternic dezvoltate ale lumii. Le-am pus în lumină în forma cea mai succintă în care mi-a fost posibil să mă exprim.

În jurul acestora s-ar putea naşte controverse, lucru pe care l-aş considera benefic. **La nenorocirile şi neîmplinirile neamului românesc, o contribuţie însemnată au avut-o şi factorii externi.** În ceea ce priveşte însă epoca modernă, principala vină o purtăm noi, de la opincă până la vlădică. Eu îmi asum răspunderea pentru ceea ce am scris. Cei care cunosc şi alte cauze ar face bine să le facă publice.

Vâslaşii – performanţi, cârmacii – diletanţi...

În cursul secolului XX, România a avut puţini bărbaţi de stat cu o viziune avansată, care s-au străduit să plaseze această ţară pe coordonatele modernităţii cu cei trei stâlpi de susţinere ai acesteia, adică industrializarea masivă, urbanizarea generală şi o înaltă educaţie de masă. Aceste obiective nu au fost atinse, dar cel puţin s-a încercat. Printre aceştia i-aş cita (este vorba de o preferinţă personală) pe **Ionel I.C. Brătianu** (pe primul loc din toate punctele de vedere), pe **mareşalul Ion Antonescu**, pe **Lucreţiu Pătrăşcanu** şi pe **Nicolae Ceauşescu** (mai puţin pornirile sale dictatoriale). Ne place sau nu, dar **regimul socialist a realizat cele mai mari progrese în materie de industrializare şi urbanizare. Cei care au urmat la conducerea României** după revoluţia din decembrie 1989, în loc să adauge la avuţia naţională existentă la acea dată, **au distrus, jefuit şi înstrăinat cam tot ce s-a realizat timp de 45 ani. Un război general cu toţi vecinii ne-ar fi costat mai puţin!** Populaţia ţării a scăzut cu peste un milion de oameni, iar avorturile în masă fac ravagii.

La începutul secolului XXI, România nu dispune nici de personalităţi politice remarcabile şi nici de o strategie a dezvoltării în consonanţă cu starea reală a societăţii româneşti. Totul este acoperit cu formule şi sintagme demagogice şi cu programe politice fanteziste, emanaţie a unui **diletantism generalizat** la scara întregii societăţi. În aceste condiţii, **viitorul României este sumbru, iar existenţa naţiunii române ameninţată.**

Sunt românii mai puţin inteligenţi şi mai puţin performanţi ca germanii şi japonezii? Nici vorbă de aşa ceva! Numai datorită fibrei lor extraor-

dinare au rezistat și au făcut față celor mai cumplite încercări ale istoriei, vreme de peste douăzeci de secole.

În condiții egale, performanțele românilor sunt comparabile nu numai cu cele ale germanilor și japonezilor, ci cu ale oricăror altor națiii din avangarda civilizației mondiale. Neperformante la români au fost clasa stăpânitoare și rânduiala impusă de aceasta.

Cei care ne-au ținut subjugați secole la rând au avut grijă ca românii să nu aibă putere economică, putere militară și un spionaj performant. Toate acestea se condiționează reciproc și dau profilul oricărei mari națiuni.

Japonezii – spionii campioni

După chinezi, japonezii au dispus, de-a lungul istoriei, de cel mai vechi și mai ramificat sistem de spionaj din lume. Spionajul chinez a constituit principala sursă de inspirație pentru japonezi, începând cu însușirea genialei opere a gânditorului și strategului chinez **Sun Ți**, intitulată Ping Fa, adică *"Strategia Războiului"*, apărută în urmă cu 2.500 ani, în care au fost fundamentale principiile, metodele și tehnicile artei spionajului, valabile în totalitate și în zilele noastre.

Așa cum le stă în obicei, **japonezii au dezvoltat opera lui Sun Ți în materie de spionaj**, adaptând-o la specificul și nevoile lor, creându-și un stil propriu de spionaj, sofisticat, profund, rafinat, amplu și inimitabil la scara întregii societăți. Cu trecerea timpului, spionajul japonez, mai ales cel industrial, s-a dovedit **mult mai eficient decât cel al Chinei**, dovada fiind și decalajul ce s-a creat între cele două mari țări, în ceea ce privește dezvoltarea și modernizarea.

În privința modului de operare, spionajul japonez a demonstrat **o infinitate de stiluri și procedee**, de la cele agresive, penetrante și cu efecte psihologice terifiante, la cele mai subtile și mai acoperite, care puteau conduce la concluzia eronată că Japonia nici nu ar dispune de servicii de spionaj.

În confruntările directe dintre spionajul japonez cu serviciile de spionaj ale Chinei, Rusiei, Marii Britanii și Statelor Unite ale Americii, de regulă, japonezii au prevalat. **În materie de spionaj industrial, japonezii au surclasat toate rasele și națiunile lumii.**

Samurai cu spionajul în sânge

Legendarii samurai au devenit agresivi, invizibili și imbatabili pe fronturile războiului secret, ale comerțului și tehnologiei, răzbunându-și patria înfrântă în cel de-al doilea război mondial.

Motivația și caracteristicile unice ale serviciilor secrete japoneze își au sorgintea în doi factori distincți care au stat la baza dezvoltării societății japoneze. În primul rând, este vorba de **un puternic spirit de independență și de unicitate al Japoniei**, care a determinat-o să se

izoleze multe secole de restul lumii. Deşi a rămas în urmă din această cauză, în această perioadă s-a cimentat carcterul naţional deosebit de puternic la japonezi, întărindu-le voinţa şi puterea de a supravieţui, precum şi simţământul patriotic de masă. Cel de-al doilea factor extrem de important este legat de trăsăturile native ale japonezilor ca rasă, printre care şi **o imensă dorinţă de cunoaştere şi curiozitate**. După ce s-a deschis către lumea exterioară, Japonia şi-a demonstrat capacitatea de a se apropia, a egala şi chiar depăşi performanţele celor mai dezvoltate state ale lumii, într-o perioadă de timp uluitor de scurtă. Acest lucru ar trebui să-l facă şi România, în viitoarele decenii, dacă doreşte să supravieţuiască.

Izolarea Japoniei faţă de restul lumii a început în secolul al XII, sub instituţia şogunatului. Aceasta a fost o organizaţie de tip militar, care şi-a impus controlul asupra societăţii japoneze, avându-şi cartierul general la Kamakura, în apropiere de actuala capitală Tokyo. Şogunii au fost comandanţi militari supremi care şi-au impus autoritatea în stat, transformându-l pe împărat într-o figură pur simbolică, cu un rol decorativ-ceremonial.

Şogunatul a durat între **1192-1867**, timp în care Japonia s-a izolat şi s-a manifestat ostil faţă de lumea exterioară, acest spirit fiind transmis şi masei japonezilor de rând. Anterior acestei perioade, japonezii erau deosebit de ospitalieri faţă de vizitatorii străini şi foarte curioşi şi doritori să înveţe cât mai mult de la aceştia. **Despre japonezi se afirmă că au spionajul în sânge...**

Ca instituţie a statului, spionajul japonez a cunoscut o puternică dezvoltare pe timpul guvernării militare a lui Tokugawa Bakafu. Acesta a pus bazele unei organizaţii de spionaj încadrată cu un mare număr de agenţi guvernamentali, recrutaţi din rândul samurailor. Misiunea acestora era de a pătrunde în toate mediile sociale, fiind într-o continuă mişcare, pentru a depista starea de spirit, orice critici la adresa guvernului şi mai ales orice semnale de revoltă. Ulterior, spionii au fost recrutaţi şi din clasa nobililor. Pregătirea spionilor încorpora şi însuşirea artei ***"nijitsu"*** sau în traducere engleză arta ***"ninja"***, care constă în priceperea spionilor japonezi de a se face nevăzuţi, de a se masca şi deghiza. În accepţiunea modernă, aceasta se traduce şi prin modalităţile de legendare şi acoperire a spionilor.

Nemărginita sete de cunoaştere a japonezilor, manifestată printr-o curiozitate nedisimulată, îi predispune pe aceştia să fie bănuiţi de spionaj chiar şi atunci când nici vorbă nu este de aşa ceva...

Datorită acestor particularităţi, **japonezii sunt interesaţi de viitor mai mult ca oricare altă naţiune din lume**. Aceştia au reputaţia de a fi **cei mai buni prezicători ai viitorului**, din cele mai vechi timpuri. Ajutaţi de tehnica de calcul, futurologii japonezi sunt în măsură să facă **es-**

timări cu 30 ani înainte, în funcție de care își elaborează și programele naționale de dezvoltare și de ieșire pe piața mondială.

Societățile secrete înființate în a doua jumătate a secolului XIX, în care au intrat oameni din elita socială, animați de un patriotism fanatic și spirit de aventură, **au jucat un rol imens în modernizarea în ritm accelerat a Japoniei**.

In aceste societăți de oameni bogați și întreprinzători s-au format spioni de clasă și culegători de informații din toate domeniile de interes, acționând pe cont propriu, particular, dar în deplină consonanță cu interesele statului.

Sun Țî și arta spionajului

Arta spionajului, așa cum a fost aceasta fundamentată de Sun Țî în urmă cu două milenii și jumătate, **s-a dezvoltat în legătură cu strategia și arta militară**, deci legată de război, fenomen ce a însoțit societatea omenească de la începuturile sale și o va însoți și în viitor.

Principiile descoperite și formulate de către Sun Țî, care și-au păstrat valoarea până în zilele noastre, sunt următoarele:

- *Dacă îți cunoști inamicul și te cunoști pe tine, nu ai motive să te temi nici de o sută de bătălii;*
- *Dacă te cunoști pe tine, dar nu-l cunoști pe inamic ești un ignorant și vei fi înfrânt în toate bătăliile.*

Ignoranța se traduce prin dezastru, în toate sferele activităților. Guvernarea societății românești din ultimii 13 ani a avut la bază nu cunoașterea, ci ignoranța, iar rezultatele se văd.

În epoca modernă, mai ales după primul război mondial, **spionajul**, ca practică umană specială și de înalt nivel, **s-a diversificat**. În lume, **rolul preponderent** continuă să-l joace **spionajul militar**, cu derivatele sale: spionajul terestru, spionajul naval, spionajul aerian și spionajul cosmic.

În epoca Războiului Rece, în aceste forme de spionaj au fost investite **fonduri uriașe**, fiindu-le aservite cele mai avansate cuceriri ale științei și tehnicii. În ciuda acestor eforturi, spionajul militar occidental, în general, și cel american, în special, au fost incapabile să anticipeze colosalele transformări generate de evenimentele anului 1989 din fosta lume comunistă a Europei de Est.

În epoca industrială, mai ales după cel de-al doilea război mondial, a luat o dezvoltare extraordinară **spionajul economic**, considerat complementar față de spionajul militar. Acesta apelează, în principal, la surse de informare deschise dar face apel și la surse clandestine.

Din spionajul economic s-a desprins **spionajul industrial**, ca dimensiune specializată a acestuia, care vizează ajungerea la informațiile financiare, tehnice și de producție, precum și de comercializare vitale ale adversarilor. **Cei care nu apelează la spionajul industrial sunt,**

de regulă, nimiciți în sălbatica luptă de concurență, specifică economiei de piață, **mai ales în contextul procesului de globalizare**. Supusă unui proces de dezindustrializare, România nu mai are preocupări în acest domeniu.

Spionajul industrial a condus la apariția unei dimensiuni și mai specializate, de o însemnătate imensă în lupta pentru supraviețuire, expansiune și dominație dintre statele puternic industrializate ale lumii și anume **spionajul tehnico-științific**. Acesta vizează activitățile de cercetare științifică și tehnică fundamentală și aplicativă din institutele specializate ale altor state, atât în domeniile militar, cât și civil.

Ultimul dar nu cel din urmă, vechi cât Omenirea, este **spionajul politic**. Acesta urmărește cunoașterea unor aspecte politice sensibile din statele care prezintă interes, în scopul exploatării acestora la momentul oportun, în scopuri economice sau militare.

În ultimă analiză, **indiferent de domeniile în care se manifestă, spionajul vizează preponderent interese și avantaje de natură economică**. Înfrângerea puterii militare a unui stat sau grup de state, obiectiv vizat de către spionajul militar de mii de ani, a condus și conduce la ocuparea de teritorii, subjugarea de populații, controlul asupra resurselor naturale și de muncă ale acestora, accesul la piețe, cu alte cuvinte acumularea de avuții. **Așa s-au dezvoltat Marile Puteri ale lumii**, așa s-au creat imperiile coloniale și neo-coloniale. **Războiul S.U.A. împotriva terorismului vizează exact aceleași scopuri.**

Fără spionaj, Japonia ar fi dispărut !

După cel de-al doilea război mondial, japonezii, înfrânți, umiliți și bombardați atomic, **au ridicat pe culmi nebănuite formele spionajului economic, industrial și tehnico-științific**. Această națiune cu calități unice, nu numai că s-a înălțat din propria-i cenușă, dar a devenit **a doua putere economică a lumii**, după S.U.A. Americanii au fost bătuți pe propria lor piață într-o serie de domenii de vârf, cum sunt cele ale producției de automobile și producției electronice.

S.U.A. privesc spre Japonia ca spre unul dintre cei mai periculoși adversari ai lor în perspectiva secolului XXI. **În universul spionajului, nu există nici un fel de prietenii, de aliați, de convenții, de limite de angajare, de înțelegeri.** În cel mai fericit caz, există practica unor schimburi limitate de informații.

În realitate, **toată lumea spionează pe toată lumea**, cu tot ce are la dispoziție. Aceste adevăruri vechi sunt departe de a fi cunoscute de către clasa conducătoare din România. N-au fost cunoscute nici în trecut, fapt pentru care s-au și făcut compromisuri extrem de păgubitoare. Cât de aservite și păgubitoare sunt raporturile României cu S.U.A. și cu celelalte state puternic dezvoltate ale lumii occidentale, comparativ cu

cele ale Japoniei! De peste 50 ani, **principala țintă a spionajului economic japonez sunt S.U.A. Reciproca nu este valabilă**, deoarece, prin specificul ei, societatea japoneză știe să se facă ermetică față de adversari. Americanii au pătruns în Japonia numai acolo și atât cât li s-a permis. Schimburile economice americano-japoneze au fost întotdeauna în favoarea Japoniei.

Japonezii sunt o națiune de spioni în cel mai înalt înțeles al acestei sintagme. Dacă nu ar fi fost așa, cu resursele lor naturale foarte reduse, **ar fi dispărut ca națiune**. Noi românii, care încă nu ne-am trezit și trăim mai ales pe seama resurselor naturale, am avea enorm de multe de învățat din experiența acestei formidabile națiuni...

Capitolul II

JAPONIA – STATUL CREAT DE UN SPION

Anormalitatea numită pace...

Japonia a parcurs un drum lung, plin de obstacole şi teribil de sângeros până să ajungă în grupul statelor din elita mondială, puternic industrializate, "Grupul celor şapte", care stăpâneşte lumea la începutul secolului XXI.

La începutul secolului al XVI-lea, Japonia era un teritoriu izolat, neglijat, total neorganizat şi necoordonat, redus la ruină şi mizerie cumplită, după aproape două secole anterioare de lupte intestine, comploturi şi asasinate. **Arhipelagul nipon era controlat de circa zece mari războinici**, de regulă, câte unul în fiecare insulă importantă. Dintre aceştia, doar trei baroni aveau posesiuni mai aproape de Kyoto, capitala de atunci a Japoniei, putând avea oarecare legături cu suveranul. Aceşti stăpânitori militari îşi petreceau toată viaţa complotând şi războindu-se unii cu alţii, ajungându-se până acolo încât **nu pacea, ci luptele şi sângerările continui să fie considerate drept stare de normalitate.** Singura lege care funcţiona în Japonia acelor vremuri era **legea celui mai puternic**. Japonezul de rând îşi putea pierde capul dintr-o singură fulgerare măiastră de sabie, numai pentru că nu s-a înclinat suficient de adânc atunci când a trecut pe lângă el stăpânul.

Cel care avea să pună capăt haosului, arbitrariului, să unifice politic şi administrativ şi să înalţe Japonia ca stat centralizat s-a născut la 1 ianuarie 1536, a purtat numele de Toyotomi Hideyoshi şi a fost fiul unui tăietor de lemne.

Viaţa ca un scenariu de film american

Walter Dening, istoric englez, biograful acestei personalităţi fără egal din istoria Japoniei, a apreciat următoarele: *"Povestea vieţii lui Hideyoshi este cea a celor mai minunate victorii ale unui om de geniu, triumful acestuia asupra celor mai formidabile obstacole ce au existat vreodată în zbuciumata istorie a Japoniei...**Puţine vieţi din lume**, ale unor mari personalităţi, **se pot compara cu cea a lui Hideyoshi**".*

După cum îl descrie W.Dening, în copilărie, Toyotomi Hideyoshi iubea mai mult sportul decât cărţile. Era însă foarte inteligent, ascuţit la minte şi a surprins de mic prin logica şi puterea de convingere a replicilor

sale, dar, pe de altă parte, era indolent. Era un temperament aprins şi rebel faţă de autoritate. Ca aspect exterior era departe de a fi atractiv. Contemporanii l-au asemuit cu maimuţa şi l-au şi poreclit ca atare. Surprinzător a fost faptul că Hideyoshi nu numai că nu s-a supărat din această cauză, ba chiar şi-a făcut un titlu de mândrie din asemănarea lui cu maimuţa. A urmat şcoala de pe lângă un templu, dar nu a manifestat nici un interes pentru credinţă şi studiul religiei. La vârsta de 12 ani a fost **exmatriculat din şcoală**, deoarece a distrus cu bună ştiinţă un idol budist. Pe călugării budişti i-a numit *"nişte cerşetori buni de nimic"*.

S-a angajat slugă de 38 de ori, din care a fost dat afară rapid, în ordinea angajării. În mediul social în care trăia, Hideyoshi era considerat ***"inutilizabil"***, iar el, la rândul său, avea păreri foarte proaste despre foştii lui stăpâni. Respins de societate, Toyotoma Hideyoshi şi-a luat soarta în propriile mâini, dar în afara legii. După ce a vagabondat un timp, **drumul vieţii sale s-a intersectat cu cel al unei bande de tâlhari**, de care s-a ataşat. Şeful bandei, pe nume Koroku, a fost impresionat de inteligenţa copilului vagabond, promiţându-i acestuia hrană şi adăpost în schimbul culegerii unor informaţii despre casele ce urmau a fi jefuite. Aceasta a fost calea prin care **şi-a început cariera de spion** cel ce avea să devină fondatorul statului centralizat japonez.

În numeroasele sale misiuni de cercetare, Hideyoshi a deprins arta studierii terenului, a căilor de apropiere de casa ce urma a fi jefuită şi descoperirii sistemului de pază şi apărare, a punctelor tari şi slabe, precum şi a căilor de retragere. După analizarea mai multor variante era ales obiectivul de atac cu cele mai bune condiţii de succes. Hideyoshi a mai deprins arta escaladării zidurilor, al deschiderii meşteşugite a uşilor, iar în interiorul casei punea la cale mici diversiuni, pentru a îndrepta atenţia stăpânilor şi oamenilor de pază în direcţii greşite, în timp ce tovarăşii săi din bandă tâlhăreau nestingheriţi. Ştia să se ascundă şi să se retragă din obiectivul de atac, cu multă fantezie şi măiestrie.

Pentru serviciile extraordinare aduse bandei sale de tâlhari, Koroku l-a recompensat pe Hideyoshi cu o sabie de mare valoare, operă a unuia dintre cei mai străluciţi meşteri militari de săbii ai acelor timpuri.

Întors la casa sărăcăcioasă a tatălui său tăietorul de lemne, Hideyoshi a înţeles că nu are nici o şansă de afirmare în mediul social din care se trăgea.

În vremea când Hideyoshi îşi căuta un rost în viaţă, cel mai mare şef militar din Japonia, stăpân peste vaste teritorii, era **Oda Nobunaga**. Hideyoshi şi-a propus să ajungă în serviciul acestuia, cu orice preţ. O abordare directă a acestui mare baron al războiului fiind imposibilă, Hideyoshi a apelat la o strategie indirectă, ocolitoare, cea care, de regulă, reuşeşte

în viață. Pentru a putea pătrunde în casele unor nobili, Hideyoshi s-a asociat cu un preot budist, ca vânzător de cărți de rugăciuni.

Pe această cale, a reușit să pătrundă în casa nobilului **Imagawa**, căruia i-a făcut o impresie foarte bună și care l-a angajat ca slujitor. În această calitate, Hideyoshi a avut acces la lecțiile de scrimă, reușind să atingă cote de mare maestru în mânuirea sabiei.

La vârsta potrivită, îndrumat de stăpânul său, Hideyoshi s-a căsătorit și s-a așezat la casa lui, dar gândul de a se pune în slujba marelui Oda Nobunaga nu l-a părăsit niciodată.

Această ocazie de aur s-a ivit în cursul anului **1558**. Cu simțul său de spion înnăscut, Hideyoshi a aflat că Nobunaga, acest lord al războiului, se afla la vânătoare într-o zonă muntoasă. Nu fără dificultăți, dar utilizându-și imaginația bogată, curajul, spontaneitatea și asumându-și riscurile situației, a reușit să obțină o audiență la *Nobunaga*. În urma unor asemenea "audiențe", solicitantul putea ajunge departe sau își putea pierde capul. Întrebările cercetătoare ale lui **Nobunaga** l-au întors pe Hideyoshi pe toate părțile, pătrunzându-i în toate ungherele sufletului. Răspunsurile date de Hideyoshi l-au impresionat pe marele general, care și-a dat seama că are în față un om capabil de orice, fapt pentru care **i-a propus să intre în serviciul său**. Visul lui Hideyoshi se împlinea. Nici lui Nobunaga nu i-a scăpat asemănarea cu o maimuță a noului său slujitor. Întorcându-se către numeroasa lui escortă de samurai, Nobunaga a afirmat, într-o stare de bună dispoziție: *"Astăzi am avut o zi bună. Cu un maimuțoi tânăr în tolbă, ne putem întoarce casă"*.

Tâlharul-spion, noul consilier de taină

Din acel moment, Hideyoshi a făcut tot ceea ce l-a stat în puteri pentru a-și impresiona stăpânul, angajându-se în cele mai dificile și mai periculoase misiuni, pe care le îndeplinea într-un mod strălucit. Nobunaga a constatat că, pe lângă devotamentul fără margini și eficiența inegalabilă cu care se achita de orice misiune, **Hideyoshi era și un izvor de sfaturi valoroase**. În curând, Hideyoshi a ajuns să-l servească pe Nobunaga nu numai ca un ofițer strălucit, ci și ca un **consilier de taină**, care l-a scos din multe situații dificile. Valorile pe care Nobunaga le prețuia la Hideyoshi constau în originalitatea gândirii și ideilor sale, forța și curajul în susținerea punctelor sale de vedere și înaintatele sale calități de luptător. Hideyoshi și-a însușit, la cele mai înalte cote de măiestrie, jocul strategic ***"shogi"***, asemănător cu șahul, practicat în mediul generalilor japonezi ca o modalitate de a-și perfecționa gândirea și deprinderile în strategia militară. Era însă atent să nu se arate superior în acest joc și față de Nobunaga, deoarece risca să-l înfurie și atunci i-ar fi

ajuns capul acolo unde-i erau picioarele. De când există lumea şi până în zilele noastre, atunci **când cineva doreşte să facă o carieră mare, nu trebuie să se arate superior şefului său,** chiar dacă, sau mai ales dacă acesta se întâmplă să fie un imbecil şi un idiot notoriu, ceea ce nu era vorba, nici pe de parte, în cazul lui Nobunaga.

Cu toate că a avut o mare contribuţie la victoriile militare ale lui Nobunaga, de pe urma cărora a şi ajuns general, Toyotomi Hideyoshi s-a ferit ca de moarte să arate acest lucru, trăind mereu în umbra şefului său. O situaţie similară a trăit-o în Europa, la sfârşitul secolului XVIII şi începutul secolului XIX, **generalul Louis Alexandre Berthien (1753-1815), şeful de stat major al lui Napoleon Bonaparte, care a avut o contribuţie de multe ori principală la obţinerea strălucitelor victorii ale împăratului Franţei.** În bătălia de la Waterloo, Napoleon nu l-a mai avut alături pe generalul Berthien...

Având-l permanent alături de el, atât în timpul elaborării planurilor de operaţii, cât şi pe timpul conducerii campaniilor militare, pe Hideyoshi, cu extraordinarele sale talente de strateg, om politic şi conducător de oameni, **Nobunaga a reuşit să-i înfrângă pe numeroşii săi adversari şi să cucerească o parte însemnată a Japoniei.** Acesta **a luat în stăpânire capitala Kyoto**, unde a şi construit un palat măreţ.

Cum se întâmpla adesea în Japonia acelor timpuri, marele Nobunaga a căzut victimă unui complot, fiind **asasinat** de către un membru al propriei lui gărzi.

Asemenea fapte s-au petrecut pretutindeni în lume, nu numai în feudalism, ci şi în timpurile moderne şi contemporane. Preşedintele României, Nicolae Ceauşescu, a fost asasinat la 25 decembrie 1989 de generalul Victor Atanasie Stânculescu, prieten de familie al acestuia...

Spionii – forţa noului şogun

După moartea violentă a lui Nobunaga, survenită **în anul 1582, locul acestuia a fost luat**, fără lupte şi fără vărsări de sânge, **de către Toyotomi Hideyoshi**, omul cu chip de maimuţă, spion înnăscut, genial om politic şi comandant militar, unul dintre cei mai mari discipoli şi continuatori ai învăţămintelor lui Sun Ţi. Acesta şi-a început opera de înălţare a statului centralizat feudal al Japoniei prin **înfiinţarea unui mare şi puternic serviciu de spionaj**. Mii de agenţi au împânzit ţara în lung şi în lat, fiind ţinuţi într-o permanentă mişcare, fapt ce i-a permis lui Hideyoshi să cunoască la perfecţie situaţia din cele mai ascunse unghere de pe domeniile stăpânite de lorzii războinici care nu erau dispuşi să recunoască nici un fel de altă autoritate.

Principiul suprem care l-a călăuzit pe Hideyoshi în politică şi în campaniile sale militare, preluat de la Sun Ţi, a fost acela care garanta

succesul: ***"Dacă îți cunoști inamicul și te cunoști pe tine, nu ai motive a te teme nici de o sută de bătălii".***

În frământata noastră istorie, noi românii am aderat de foarte puține ori la acest principiu. Adevărul este că nu ne-am cunoscut nici pe noi, decât parțial și târziu și nu ne-am cunoscut nici dușmanii. Probabil că tocmai acest adevăr l-a determinat pe Andrei Mureșanu (1816-1863) să ne adreseze chemarea *"Deșteaptă-te române"*, la 1848, devenit marș revoluționar pe melodia lui A.Pann și imn național al României, după revoluția din 1989...

Deși istoria este o știință plină de învățăminte, se pare că românii refuză să învețe, iar chemarea la "deșteptare" sună în gol. Dacă ne-am fi cunoscut pe noi și i-am fi cunoscut și pe adversarii și concurenții noștri de pretutindeni, am fi luat măsuri să reducem și în final să eliminăm decalajul ce ne-a despărțit și continuă să ne despartă de aceștia.

Se știe însă că **autocunoașterea fără știință de carte este imposibilă. Gradul de luminare a unei nații nu se măsoară la vârf, nu se reduce la grupul elitelor, ci la nivelul celor mulți.** Milioanele de țărani români analfabeți din cele trei mari principate istorice, Țara Românească, Moldova și Transilvania, nu aveau cum să se "autocunoască" și să se raporteze la civilizația exterioară. Acest lucru l-au făcut masele știutoare de carte din Marea Britanie, Germania, Franța, iar ulterior, și în cel mai înalt grad, cele din Statele Unite ale Americii.

Vom deveni o națiune avansată numai atunci când cei mulți din România vor dispune și vor opera cu informații în aceeași cantitate și de aceeași calitate cu cei mulți din statele occidentale foarte dezvoltate. Altă cale nu există.

La începutul secolului XXI, chemarea înaintașilor de la 1848, *"Deșteaptă-te române"*, sună tot în gol, în primul rând în capul clasei conducătoare.

Informația – factorul decisiv de putere

Cotat printre cei mai mari comandanți și conducători de spioni ai tuturor timpurilor, japonezul Toyotomi Hideyoshi a înțeles rolul cunoașterii ca factor de putere încă din secolul al XVI-lea.

Hideyoshi acorda o importanță covârșitoare verificării informațiilor. El îi mișca pe agenți, cerând rapoarte despre aceeași regiune sau situație de la mai mulți agenți trimiși în zona respectivă prin rotație, fără a ști unii de alții. Era vai de cel care încerca să-i strecoare informații false sau nu-și ducea la bun sfârșit misiunea. Pe de altă parte, Hideyoshi era foarte generos în a-i răsplăti pe spionii de valoare. Aceasta a fost și a rămas o caracteristică a serviciilor de spionaj ale Japoniei și atunci când apelează la serviciile unor spioni din alte rase, inclusiv rasa albă.

Toate campaniile militare ale lui Hideyoshi erau precedate de o cercetare extem de minuțioasă, zona fiind înțesată de spioni sub cele mai ingenioase acoperiri, obicei care s-a transmis peste secole, până în epoca modernă.

Modul de a gândi şi acționa a lui Hideyoshi a fost ilustrat şi reținut de istorie în contextul campaniei pentru **cucerirea insulei Kyushu**, situată în partea cea mai de sud a arhipelagului Japoniei.

Propaganda psihologică nu e o invenție occidentală...

Deşi tot planul de operații era elaborat până în cele mai mici detalii, iar armata era pregătită, Hideyoshi **a amânat cu un an de zile declanşarea acțiunilor militare**. Aceasta, pentru a da timpul necesar spionilor săi nu numai pentru o cercetare profundă a insulei şi a armatei adverse, ci şi pentru a desfăşura o intensă propagandă psihologică subversivă, atât de atragere a populației de partea lui Hideyoshi, cât şi pentru derutarea acesteia, a autorităților şi a trupelor adverse. Aşadar, **propaganda psihologică în scopuri subversive nu este invenția Europei Occidentale**, nici a ministrului propagandei Germaniei celui de-al treilea Reich, doctorul Joseph Goebbels (1897-1945) şi nici a S.U.A., aceasta născându-se tot în lumea Orientului Extrem, din timpuri imemoriale, cel mai probabil în epoca lui Sun Țî.

Hideyoshi a primit de la spionii săi, strecurați sub cele mai ingenioase deghizări pe insula Kyushu, schițe detaliate ale terenului, situația recoltei, rezervele de alimente şi sistemul de aprovizionare, căile şi mijloacele de transport, efectivele, înzestrarea, starea de pregătire de luptă a trupelor, moralul acestora şi relațiile dintre ofițeri şi trupe.

Acestea sunt, în esență, elementele planului de căutare ale oricărui serviciu de spionaj modern din zilele noastre, urmărite de agenți, ajutați însă de o tehnică sofisticată de cercetare.

Compromisul – cheia victoriei durabile

În fața unui conducător de geniu cum a fost Toyotomi Hideyoshi, adversarii lui din arhipelagul japonez aveau două alternative: să se supună sau să piară. Nefiind de "os domnesc", ci de "os țărănesc", Hideyoshi nu era stăpânit nici de aroganță şi nici de tradițiile rigide ale clasei nobiliare. **El ştia să facă compromisuri şi să-şi estompeze mândria personală, dacă acest lucru era în interesul statului.** De multe ori, consilierii săi intimi i-au reținut atenția că este prea modest. Acestora le-a răspuns: *"Nu vă îngrijorați. Nimeni nu este mai mare ca mine în această țară şi nimeni nu se va răzvrăti"*. A avut dreptate. **El a murit de moarte naturală în anul 1598**, nu asasinat ca marele său înaintaş şi mentor, Nobunaga.

Ca şi marele său înaintaş şi dascăl, generalul chinez Sun Ţî, Hideyoshi era convins că **un mare conducător politic şi militar nu este acela care-şi supune adversarii, zdrobindu-i în războaie, ci acela care realizează acest obiectiv fără să apeleze la forţă, la violenţă.** Hideyoshi a fost cel mai fericit atunci când şi-a supus adversarii pe căi politico-diplomatice. Orice neghiob ştie să dea cu bâta! Acest lucru l-au demonstrat, după cel de-al doilea război mondial, o seamă de preşedinţi ai S.U.A., precum Harry Truman, Lyndon Johnson, George Bush, William Clinton, care au atacat şi bombardat cu sălbăticie orice ţară care nu s-a aliniat la interesele strategice şi economice ale S.U.A...

Au căzut victime violenţei americane milioane de oameni din Coreea, Vietnam, Orientul Mijlociu, Iugoslavia şi din alte ţări ale lumii. Interesant este că, pe calea războiului, la care recurg cu atâta uşurinţă, americanii nu şi-au atins, de regulă, scopurile propuse. Tocmai ca urmare a acestei politici duse de S.U.A. mai bine de o jumătate de secol s-au produs devastatoarele lovituri de la 11 septembrie 2001, de la New York şi Washington. **Dacă americanii nu vor înţelege esenţa "mesajului" pe care l-au primit, asemenea lovituri se vor repeta...**

Esenţa artei ninja: nobilii... hamali

În opera de unificare politico-administrativă a naţiunii sale şi de creare a imperiului japonez, **cel mai mare şi mai puternic obstacol în calea lui Hideyoshi a fost baronul militar Shimazu Yoshihisa**. Acesta avea o armată puternică, controla trei mari provincii, Hyuga, Osumi şi Satsuma, iar accesul în teritoriul stăpânit de el era strict interzis oamenilor din alte provincii, chiar şi în scopuri comerciale. Obţinerea de informaţii despre puterea militară şi situaţia din provinciile lui Shimazu era o activitate extrem de dificilă şi periculoasă. Hideyoshi a organizat un **departament special de spionaj** însărcinat exclusiv cu această misiune.

Ştiind că marele războinic Shimazu Yoshihira era un credincios budist deosebit de pios, Hideyoshi l-a abordat tocmai din acest unghi. Aflând că cel mai mare preot budist, pe nume **Kennyo**, se pregătea pentru un pelerinaj la Yoshihira, Hideyoshi l-a contactat personal şi, în schimbul unei mari sume de bani, l-a recrutat ca agent al său. În suita de preoţi şi călugări budişti cu care Kennyo s-a deplasat în capitala lui Yoshihira au fost cooptaţi şi **12** spioni ai lui Hideyoshi, inclusiv ofiţeri superiori de origine nobilă şi războinici de înaltă clasă, printre care Kasuya Takemori şi Hirano Nagayusu. Această tradiţie s-a menţinut peste secole, ajungându-se ca, **şi în timpurile moderne, colonei şi baroni japonezi cu misiuni de spionaj să se deghizeze în hamali, ricşari, pescari sau orice alte îndeletniciri umile** prin care să se facă nevăzuţi, dar care să

le permită să observe, să asculte şi să culeagă informaţii. În aceasta constă esenţa artei "ninja".

Marele preot Kennyo i-a fost îndrumător şi dascăl lui Yoshihira, bucurându-se de o imensă pețuire în faţa acestuia. Preoţii şi călugării din suita lui Kennyo se bucurau de privilegiul de a se putea deplasa liberi pe tot cuprinsul provinciilor, ceea ce le-a permis spionilor lui Hideyoshi să culeagă o mare cantitate de informaţii.

Alexandru Macedon – în...campanii electorale ?!

Între timp, armata lui Hideyoshi, cu un efectiv de peste **50.000** de ostaşi, s-a apropiat de Shishijima, capitala marelui domeniu al lui Yoshihira. Chiar şi în aceste condiţii, când toate atuurile erau de partea lui , Hideyoshi a adoptat o atitudine moderată şi conciliatoare faţă de adversarul său. El a rezistat tuturor presiunilor exercitate de generalii săi, de a ataca şi cuceri capitala, prin care ar fi legat de numele său o mare victorie militară. Timp de trei zile, Hideyoshi a continuat negocierile. În cele din urmă, sub influenţa marelui preot Kennyo, Yoshihira a acceptat termenii de predare. În felul acesta, **s-a evitat o baie de sânge**, câştigându-se şi bunăvoinţa populaţiei luată în stăpânire.

Capul bisericii budiste, Kennyo, a lucrat în continuare ca agent al lui Hideyoshi şi a permis folosirea templelor ca instituţii de acoperire pentru armata de spioni a acestuia, deghizaţi în "feţe bisericeşti". Pentru serviciile de spionaj prestate, Kennyo a primit mari sume de bani, cu ajutorul cărora a construit magnificul templu budist de la Nishi Hongwanji, o adevărată minune a Extremului Orient.

Istoricul englez J.H.Gubbins, în scrierile sale despre Toyotomi Hideyoshi şi clanul său Satsuma, aprecia că în lume au existat puţini conducători militari care să fi acţionat cu atâta spirit de înţelepciune şi mai ales de reţinere în ceea ce priveşte utilizarea forţei, pentru a se acoperi de "glorie".Se spune că **şi Alexandru Macedon, cel mai mare şi strălucit comandant militar al tuturor timpurilor, prefera victorii fără lupte şi îi trata cu multă atenţie pe cei care i se supuneau fără vărsări de sânge.**

Evreul Truman, Hiroshima şi..."ucigaşii" de români !

Nu în acelaşi mod au gândit şi acţionat, 355 ani mai târziu, în 1945, generalul american **Douglas Mac Arthur** (1880-1964) şi şeful său politic, preşedintele S.U.A. **Harry Truman** (1884-1972), în contextul celui de-al doilea război mondial din Pacific. În august 1945, când Japonia, zdrobită pe toate fronturile, se afla în pragul capitulării, sub influenţa

decisivă a celor două personalități mai sus amintite, s-a produs cea mai abuzivă, mai irațională și mai criminală utilizare a forței din istoria tuturor timpurilor. Este vorba de bombardarea atomică a orașului civil **Hiroshima**, la 6 august și a portului **Nagasaki**, la 9 august 1945. **Acest bombardament a vizat nu Japonia**, care oricum era la pământ, **ci întreaga planetă**. Acesta a fost modul prin care **Washingtonul și-a anunțat pretenția la dominația mondială**, pretenție pe care o are și în anul 2003.

Adolf Hitler, considerat cel mai mare terorist și criminal al tuturor timpurilor, a ars în crematoriile lagărelor sale de exterminare cadavrele a milioane de oameni. De reținut acest "amănunt". Au fost arse cadavrele unor oameni împușcați, gazați sau morți de foame, boli și extenuare. În aceste crematorii, nu au fost incinerați oameni vii.*

În focul atomic de la Hiroshima și Nagasaki au fost incinerați oameni vii, sute de mii de copii, femei și bătrâni, împreună cu toate celelalte forme de viață și nu la temperaturi industriale de 1.000-1.500°C, ca în crematoriile naziste, ci la temperatura din miezul Soarelui, de **109 milioane de grade Celsius**, ce se atinge în sfera de foc a unei explozii atomice. La acest lucru trebuia să mediteze, **în august 2002**, evreul american născut în România, **Elie Wiesel**, când, **în calitate de oaspete de onoare, i-a făcut pe români *"ucigași"* fără ca cineva din rândul înaltelor oficialități să-i fi dat chiar și o replică timidă.** A făcut-o în schimb istoricului Mircea Dogaru, cu demnitate și argumente zdrobitoare, pe postul național de radio.

Crimele de război și crimele împotriva Umanității sunt imprescriptibile. Probabil că, **într-o zi**, când lumea nu va mai fi tixită de baze militare americane, când mările și oceanele lumii nu vor mai fi întunecate de prezența portavioanelor, a navelor de război ale acestora, când forța dreptului va prevala, **S.U.A. vor da socoteală pentru crimele de la Hiroshima și Nagasaki**, din 1945...

Rolul de agent provocator în slujba SUA ne va costa !

În lumina dreptului internațional contemporan, acordul încheiat între România și S.U.A., **în august 2002**, prin care *"militarilor americani li se acordă imunitate juridică"*, constituie o eroare, o gafă de proporții acolosale, cu consecințe negative la scară internațională. În dorința oarbă de a fi admiși în N.A.T.O., **politicienii de la București au căzut victimă**

---

* **N. edit.**: Afirmația este mai mult decât "explozivă"! Sperăm că autorul nu își dezminte calitatea de militar, obiectiv și extrem de bine informat, nici în acest caz mai mult decât sensibil...

unei diversiuni americane clocită la cartierul geheral al C.I.A., de la Langley – Virginia. Prin acest acord negândit şi iresponsabil (nu *"gândit şi responsabil"*, cum pretindea, în justificările sale naive şi jenante, ministrul de Externe Mircea Geoană), **România a lovit nu numai în interesele Uniunii Europene, ci şi în ale întregii comunităţi internaţionale.**

Domnul prim-ministru Adrian Năstase, doctor în drept internaţional, ar fi trebuit să ştie că **pentru crimele de război şi crimele împotriva Umanităţii nu există *"imunitate juridică"*. Militarii americani au comis numeroase crime de război în Coreea** (1950-1953), **în Vietnam** (1965-1975) **şi în Iugoslavia**, pe timpul agresiunii din 1999. Pentru crimele comise, militarul american, ca de altfel orice militar din orice armată, trebuie să fie judecat de Tribunalul Penal de la Haga. **Politica de "salturi la trapez" între S.U.A. şi Uniunea Europeană**, practicată chipurile "cu inteligenţă" de politicienii de pe malurile Dâmboviţei, **ar putea duce România la o prăbuşire în gol, fără plasă de salvare între cele două centre de putere, soldată cu ruperea coloanei vertebrale, adică o eventuală divizare a statului român...**

În faţa încălcării unor principii sacre ale dreptului internaţional, România nu va rămâne nesancţionată. **Rolul de agent provocator în slujba S.U.A. ne va costa !**

Misionarii "binevoitori" – primul pas al ocupaţiei...

După încheierea operei de unificare politică a Japoniei, Hideoshi şi-a îndreptat atenţia în direcţia extinderii influenţei acesteia în exterior. Corăbiile şi negustorii japonezi au început să-şi facă simţită prezenţa în Vietnam, Siam (Thailanda) şi în Filipine.

Iniţial, Hideyoshi a încurajat prezenţa şi activitatea misionarilor creştini, care au început să pătrundă în Japonia din anul 1549. Aceştia au reuşit să convertească la catolicism, până la sfârşitul secolului al XVI-lea, circa 750.000 de japonezi. **Ateu convins**, Hideyoshi nu dădea doi bani nici pe clerul budist şi nici pe religia creştină a Occidentului. El s-a folosit cu cinism şi de unii şi de alţii, până când şi-a dat seama de adevăratele scopuri urmărite de misionarii străini. Graţie agenţilor serviciului său de spionaj, Hideyoshi a ajuns la constatarea că **toţi misionarii creştini sosiţi în Japonia, pe lângă prozelitism, erau angajaţi în misiuni multiple de spionaj.** Aşa a fost de când e lumea. A mai aflat că **misionarii catolici au fost în avangarda acţiunilor Spaniei de creare a vastului său imperiu**. După preoţii misionari, care *"aduceau cuvântul Domnului"*, urmau negustorii, apoi armata străină. **Exact aşa decurge procesul de penetraţie în ţările lumii şi în zilele noastre**, atâta doar că se face mai rapid şi cu mijloace mult mai sofisticate, sub sloganuri ca *"Pentru o socie-*

tate deschisă, promovarea democrației, combaterea terorismului, acțiuni umanitare etc."

Pentru a mai domoli zelul misionarilor catolici, în **1597**, Hideyoshi a promulgat un **decret anticreştin** şi a executat public, prin decapitare, un număr de misionari şi câteva sute de japonezi convertiți la religia creştină. Înțelegând, însă, importanța schimburilor comerciale cu străinătatea pentru dezvoltarea economică a Japoniei, **a declarat Nagasaki port deschis**, iar pentru misiuni de spionaj în mediile creştine a cooptat în serviciul său un număr de japonezi convertiți. Printre aceştia, Kuroda Yoshitaka şi Konishi Yakinaga au avansat până la gradul de general.

Vechile visuri imperiale ale Japoniei

Către sfârşitul vieții sale, Toyotomi Hideyoshi a pus la cale **prima agresiune externă a Japoniei**. Astfel, în anul **1592**, o armată japoneză a debarcat **în peninsula Coreea**, în scopul de a o cuceri şi anexa la imperiul japonez. Campania s-a dovedit extrem de sângeroasă şi de costisitoare, încheindu-se cu un **eşec total**, în anul 1597. Hideyoshi, care avea de gând să trimită pe continent o armată de 100.000 de ostaşi, şi-a văzut planurile spulberate, încercând o profundă amărăciune pentru că a sacrificat în zadar viețile a zeci de mii de soldați japonezi.

Ideea unui mare imperiu japonez în Asia-Pacific îi va obseda pe urmaşii lui Toyotomi Hideyoshi în toate secolele care au urmat şi se va materializa în prima jumătate a secolului XX. Fondat pe premise nerealiste, cu obiective disproporționate față de posibilitățile Japoniei şi în condițiile confruntării cu inamici mult mai puternici. **Visurile imperiale ale Japoniei s-au prăbuşit în 1945.** Pe trupul zdrobit al statului japonez, purtător al progresului şi civilizației moderne în Asia la cele mai înalte cote s-au înălțat ciupercile exploziilor atomice de la Hiroshima şi Nagasaki. Unii comentatori au fost de părere că **americanii au experimentat bomba atomică pe seama Japoniei şi din considerente rasiale**. Americanii i-au considerat dintotdeauna pe japonezi ca fiind o rasă inferioară, sălbatică, numindu-i *"maimuțe galbene"*. Tot aşa îi numesc şi în zilele noastre, dar mai discret...

Fondatorul Japoniei şi...Napoleon Bonaparte

Toyotomi Hideyoshi, devenit o legendă încă din timpul vieții, a fost una din marile personalități politice şi militare ale secolului al XVI-lea. El a devenit pentru japonezi, mai ales în spionaj şi arta războiului, ceea ce a reprezentat Sun Tzî pentru chinezi, cu multe secole în urmă.

Marele istoric englez Basil Liddell Hart, unul dintre cei mai străluciți teoreticieni militari ai secolului XX, l-a prezentat în scrierile sale pe T.Hideyoshi ca fiind *"un general mai bun decât Napoleon Bonaparte"*.

Această apreciere mi se pare exagerată, având la bază cinismul și **invidia manifestată de englezi**, din cele mai vechi timpuri, **față de tot ceea ce a avut și au bun francezii.**

Orice istoric și analist își poate da seama că între Toyotomi Hideyoshi și Napoleon Bonaparte există deosebiri mari. În timp ce Hideyoshi a cucerit arhipelagul Japoniei, adică propria-i țară, Napoleon Bonaparte a cucerit Europa, de la Atlantic până la Moscova. **Marea Britanie nu a fost niciodată în măsură să ofere lumii o personalitate de dimensiunea lui Napoleon Bonaparte**, așa că atitudinea lui B.Liddell Hart este ușor de înțeles. Ceea ce îi apropie foarte mult pe Hideyoshi și Napoleon este **înalta lor competență în materie de spionaj și măiestria cu care au întrebuințat amândoi adevărate armate de spioni, pentru a-și atinge obiectivele**. Acest lucru ilustrează, peste secole, imensa corelație dintre spionaj și puterea militară, economică, politică, tehnico-științifică, culturală, pshilogică etc. Acest adevăr nu a fost înțeles și de către cei ce i-au condus pe români. În ultimii două mii de ani, aproape niciodată...

Mihai Viteazul și Hideyoshi Spionul

Din lipsă de date istorice sigure, **nu se cunosc ziua, luna și anul nașterii lui Mihai Viteazul.** Acestea sunt plasate pe la mijlocul secolului al XVI-lea (**între 1550-1557**). Cert este că marele voievod român i-a fost contemporan lui Toyotomi Hideyoshi, primii cinci ani de domnie ai lui Mihai suprapunându-se cu ultimii ani de viață ai acestuia, **Hideyoshi decedând de moarte naturală în anul 1598**.

Am fost tentat să fac o paralelă între cei doi mari comandanți și oameni de stat ai secolului al XVI-lea datorită **marii similitudini a obiectivelor strategice urmărite de aceștia**, chiar dacă rezultatele finale obținute au fost diferite sau mai exact diametral opuse. Și unul și altul și-au propus unificarea politică a spațiului național, crearea unui stat centralizat puternic, introducerea unei idei de ordine și creșterea puterii economice, militare și culturale a acestuia. Ambii au fost strategi militari de excepție și vizionari de marcă, situându-se în rândul celor mai proeminente personalități ale epocii lor. În urmărirea scopurilor propuse au știut să utilizeze atât forța militară, când a fost nevoie, dar și arta negocierilor și a diplomației.

Ca obârșie și cultură, Mihai Viteanul și Toyotomi Hideyoshi s-au situat la antipozi. **Mihai a fost de *"os domnesc"***, iar Hideyoshi de "os țărănesc". Japonezul și-a cultivat deprinderile atât în mediul unor mari nobili și războinici, cât și în mediul tâlharilor de drumul mare. **Mihai Viteazul a primit cea mai bună educație a vremii sale, fiind un cavaler cu**

principii. În timp ce **Mihai Viteazul a fost unul dintre cei mai bogați domnitori din câți au existat în cele trei principate românești**, Hideyoshi nu a avut decât sabia primită de la tâlhari și marele său spirit, chiar dacă ulterior a acumulat și bogăție. Și unul și altul au atins culmi de glorie, numai că cea a lui Mihai Viteazul a fost una de foarte scurtă durată. Suita de victorii militare repurtate de către Mihai Vitreazul este comparabilă în strălucire cu cele ale lui Hideyoshi.

Mihai Viteazul urcă pe tronul Țării Românești în anul **1593**. Urmează suita marilor sale izbânzi: **1594**-declanșează lupta împotriva Imperiului Otoman, **1595**-bătălia de la Călugăreni, unde capturează 15 tunuri și steagul verde al Profetului Mohamed, pe care i-l trimite în dar împăratului Rudolf al II-lea al Austriei; în **1596**, armata lui Mihai trece Dunărea, spulberă o seamă de garnizoane turcești și ajunge până în apropiere de Sofia; în **1597**, încheie o pace silită cu turcii, dar reia ostilitățile în **1598**, după ce încheie un tratat cu împăratul Rudolf al II-lea; în **1599**, Mihai Viteazul intră triumfător în Alba Iulia, realizând unirea Transilvaniei cu Țara Românească; în **1600, cucerește Moldova, fără vărsare de sânge,** făurind unirea politică a tuturor românilor, adică ceea ce realizase și Toyotomi Hideyoshi pentru națiunea japoneză, cu zece ani mai devreme, în 1590.

Putea exista România din 1601 ?

Consolidarea și dăruirea lucrării politice, militare și economice a lui Hideyoshi și prăbușirea celei a lui Mihai Viteazul au, printre altele, cel puțin **trei cauze principale**:

• **condițiile geopolitice și geostrategice** în care au operat cei doi mari conducători au fost **total diferite**; protejat de apele mărilor care înconjoară Japonia, Hideyoshi nu a fost stânjenit, în acțiunile sale, de nici o putere străină; Mihai Viteazul s-a străduit să înalțe un edificiu național în condițiile presiunilor și influențelor, precum și al jocului de interese al două mari imperii, cel Otoman și cel Habsburgic, precum și al regatului Poloniei; copleșit de forțe externe ostile și formidabil de puternice, marele voievod român și opera sa s-au prăbușit, supraviețuind doar idealul luminos ce avea să se împlinească abia peste 318 ani, la 1 decembrie 1918;

• mare cavaler al Europei secolului XVI, **Mihai Viteazul nu a întrunit, nici pe departe, calitățile de spion de geniu ale lui Hideyoshi și nici nu și-a construit un serviciu de spionaj pe măsura obiectivelor strategice urmărite;** cu certitudine că moartea lui Mihai Viteazul nu a fost hotărâtă de obscurul general Basta, ci de împăratul Rudolf al II-lea,

iar voievodul român nu a dispus de nici o iscoadă la curtea acestuia, pentru a-l preveni;

• **încrederea lui Mihai Viteazul în împăratul Austriei a fost o greşeală colosală care l-a costat viaţa**; s-a demonstrat că **o naţiune nu se poate înălţa cu ajutor străin şi nici bazându-se pe o oaste de mercenari**; în 1601, la Turda, Mihai Viteazul a fost trădat nu numai de străini, ci şi de români; trupul său, măcelărit de asasini, a fost îngropat în ascuns de nişte sârbi, într-un loc necunoscut.

Naivitatea politică poate aduce...divizarea României !

Convingerea, exprimată de politica guvernului, a conducătorilor României din zilele noastre, **că ne vom dezvolta şi împlini idealurile bazându-ne pe *"parteneriatul strategic cu S.U.A."* este tot atât de gravă şi de eronată ca şi încrederea lui Mihai Viteazul în habsburgi!** Să nu uităm că, în ultimii 13 ani, S.U.A. au fost de acord cu divizarea Cehoslovaciei, cu dezmembrarea Iugoslaviei, au contribuit la dezmembrarea U.R.S.S. şi subminează unitatea Rusiei, iar în anul 2001 erau pe punctul să declanşeze şi dezmembrarea minusculei Macedonii.

În cercurile politice americane se vorbeşte, de mulţi ani, despre dezmembrarea şi "federalizarea" României. Clasa politică din România poate fi convinsă că, dacă se vor pune vreodată aceste probleme, Washingtonul va fi de acord. Să nu se facem nici un fel de iluzii în această privinţă. Dacă nu vom trage maximum de învăţăminte din lecţiile istoriei, aceasta va fi spre propria noastră pierzanie...

În secolul al XVI-lea şi-au realizat **unitatea politică naţională** şi alte mari naţiuni ale lumii. Este vorba de **Anglia**, sub celebra regină Elisabeta I (1558-1603), protejată şi ea de apele mării, precum şi **Rusia**, sub Ivan al III-lea "cel Groaznic", devenit şi primul ţar. Cei doi suverani au avut ca element comun crearea şi utilizarea unor servicii de spionaj deosebit de puternice, care au jucat un rol esenţial în crearea celor două mari imperii, britanic şi rusesc.

Germanii, una dintre cele mai luminate naţiuni ale lumii, nu s-au putut uni decât în a doua jumătate a secolului al XIX-lea, după ce au aplicat Franţei şi Austriei înfrângeri militare usturătoare. **Fără aportul unui serviciu de spionaj de înaltă clasă, creat de "cavalerul de fier" Otto von Bismark, aceste victorii şi unificarea Germaniei nu ar fi fost posibile.**

După încercarea eşuată a lui Mihai Viteazul, românii au trebuit să aştepte 318 ani pentru a-şi vedea visul unităţii naţionale împlinit, act ce a fost posibil **numai după prăbuşirea imperiilor otoman, austro-ungar, ţarist şi german.**

SUA – marele pericol pentru pacea mondială

La începutul secolului XXI cel mai mare pericol la adresa păcii mondiale şi al existenţei unor state mici şi mijlocii, îl reprezintă S.U.A., datorită faptului că:

- sunt **principalul poluator al planetei** (peste 25%), ce sfidează cu aroganţă interesele restului lumii, opunându-se programelor de refacere a echilibrului ecologic;
- **şi-au dezvoltat forţe militare monstruoase**, dincolo de orice proporţii şi nevoi, cu care încearcă să şantajeze Lumea;
- **vizează dominaţia mondială**, pe faţă şi fără nici un fel de menajamente, cu încălcarea tuturor normelor de drept internaţional;
- sunt **principalele vinovate de producerea imensului decalaj dintre statele bogate şi cele sărace**.

Cu toate acestea, evenimentele de la 11 septembrie 2001, ce se pot repeta, au demonstrat că şi S.U.A. sunt o ţară vulnerabilă, care va fi în final obligată să ţină cont şi de interesele altora.

România – ţara cu cele mai contestate frontiere !

România ar trebui să ducă, mai presus de orice, **o politică naţională de dezvoltare puternică a bazei economice a statului**. Dacă nu se va realiza acest lucru, nimeni şi nimic nu va salva statul român de la prăbuşire.

"Schimbarea în bine a României" promovată de Ion Iliescu şi partidul său s-a realizat numai pentru 2% din populaţie, care s-a îmbogăţit pe seama avuţiei naţionale. O altă condiţie a supravieţuirii României o reprezintă **eliminarea decalajului dintre Transilvania şi "Vechiul Regat"**.

Pe de altă parte, **România trebuie să ducă o politică în concordanţă cu interesele Europei şi cu poziţia sa geostrategică pe continent**. Rolul de agent al S.U.A. este nu numai lipsit de demnitate, dar se va dovedi şi extrem de păgubitor în perspectiva anilor. Clasa politică din România nu a înţeles că **integrarea Europei contravine intereselor S.U.A.**

După 84 ani de la "Marea Unire", coeziunea naţională este încă fragilă, iar baza economică a statului precară şi înapoiată. **De la încheierea celui de-al doilea război mondial şi până în prezent, ne-am schimbat de trei ori imnul naţional, de două ori stema şi o dată drapelul**, ceea ce denotă că nu ştim încă cine suntem şi ce vrem.

Mai îngrijorător decât toate acestea este faptul că **suntem ţara cu cele mai contestate frontiere din Europa**. În loc să avem cele mai bune şi mai dezvoltate relaţii cu statele vecine şi apropiate, nutrim iluzia că ne vom pricopsi de pe urma "parteneriatului strategic cu S.U.A.". Trezirea va fi amară...

Capitolul III

SPIONII – ÎN AVANGARDA IMPERIULUI NIPON

Misionarii iezuiți – spionii perfizi ai Papei

Toyotomi Hideyoshi ar fi dorit să lase un descendent direct în locul său, dar acest lucru nu a fost posibil, deoarece, **la moartea sa**, survenită în 1598, **fiul său avea doar 7 ani**. Din această cauză, **Hideyoshi l-a numit ca succesor pe Iyeyasu, până la majoratul fiului său**. Au urmat **ani grei** pentru guvernul imperial în frunte cu Iyeyasu, datorită răzvrătirilor interminabile ale șefilor militari ai clanurilor aduși la ascultare de sabia lui Toyotomi. În perioada respectivă, se concurau, pentru pătrunderea în Japonia, principalele puteri coloniale ale vremii, Spania, Portugalia și Olanda. **Misionarii iezuiți, catolici,** spioni ai Papei de la Roma și ai regelui Spaniei, s-au dovedit a fi **cei mai agresivi, mai fanatici și mai perfizi dintre toți agenții străini care au pătruns în această țară. Iezuiții se comportă la fel și în zilele noastre, jucând un rol nefast în aprinderea conflictelor din Balcani, după anul 1989.**

Probabil că Iyeyasu ar fi căzut victimă comploturilor baronilor războinici răzvrătiți, dacă providența nu i-ar fi trimis un ajutor cu totul nesperat și negândit de nimeni. Acest lucru s-a produs în **aprilie 1600**, când, la un țărm al Japoniei, a ancorat o **navă comercială olandeză**. După doi ani de navigație, trecând și prin cumplita strâmtoare Magelan, corabia olandeză a atins țărmul Japoniei cu un echipaj aflat în culmea disperării, cu peste jumătate din efectiv mort pe parcurs, iar cu restul epuizat de boli și foame. Nava olandeză era însă **o minune în materie de construcții navale ale vremii**. Cârmaciul și navigatorul acelei nave a fost **William Adams**, născut în satul Gillingham din comitatul Kent.

Echipajul a fost adus în fața lui Iyeyasu și majoritatea sfetnicilor acestuia, influențați de misionarii catolici spanioli și portughezi, l-au îndemnat să-i execute imediat. Curiozitatea tipică japoneză și deprinderile de spion câștigate de la ilustrul său înaintaș l-au determinat, însă, pe Iyeyasu să procedeze cu totul altfel. Aflând de unde au venit și uimit de caracteristicile corăbiei olandeze, conducătorul japonez și-a propus să scoată maximum de informații de la olandezi și cârmaciul lor englez, cu privire la arta navigației, la construcțiile navale, cât și cu privire la situația politică din Europa. Iată ce înseamnă un om de stat înțelept. **În anul 1603, Iyeyasu a mutat capitala la Edo și a întărit bazele instituției șogunatului.**

Consilierul şogunului era...spion englez

După cinci ani de şedere la curtea şogunului Iyeyasu, **englezul William Adams a devenit principalul consilier al acestuia**, atât în problemele securităţii interne ale Japoniei, cât şi în cele de politică externă. Inteligenţa ieşită din comun şi înaltul nivel de cunoştinţe dovedite de W.Adams îl situau pe acesta mult peste statutul său de cârmaci al unei nave comerciale olandeze.

Realitatea era cu totul alta. **William Adams s-a angajat în flota comercială a Olandei cu misiuni de spionaj. În fapt, W.Adams era ofiţer de marină şi agent al serviciului de spionaj al reginei Elisabeta a Angliei.** Conducătorul imperiului japonez şi-a dat seama de valoarea lui W.Adams ca om şi ca sursă de informaţii şi cunoştinţe în materie de flotă şi i-a făcut cunoscut că **nu-i va fi permis să mai părăsească vreodată Japonia**. Aceasta a constituit o grea lovitură pentru W.Adams, deoarece avea o familie în Anglia. Totuşi, **ca orice mare spion, a găsit resursele morale şi fizice pentru a-şi sluji patria şi din postura de captiv într-o colivie de aur.** A învăţat la perfecţie limba japoneză, a studiat obiceiurile acestei cumplite naţii, civilizaţia şi legile societăţii, structura de clasă, organizarea militară, tradiţiile de luptă şi artele marţiale. Atât prin comportament, cât mai ales prin competenţă şi eficienţă, englezul W.Adams **s-a făcut indispensabil şogunului Iyeyasu, devenind principalul său consilier.** Acesta s-a implicat atât în luptele interne pentru putere, cât şi în politica externă a Japoniei. Prin poziţia deţinută pe lângă şogun, **W.Adams a limitat la minimum, iar apoi a eliminat complet influenţa Spaniei şi Portugaliei în Japonia.** Corolarul activităţii de agent de spionaj a lui W.Adams l-a constituit **mijlocirea încheierii unor tratate comerciale între Japonia, Anglia şi Olanda**. Un cârmaci de navă nu-şi putea permite asemenea abordări.

În anul **1613**, căpitanul Richard Cocks a deschis **prima reprezentanţă comercială a Angliei în Japonia**, datorită meritelor lui W.Adams. **Din rapoartele acestuia trimise la Londra, rezultă că W.Adams se bucura de un statut şi un tratament princiar la curtea imperială a Japoniei.** W.Adams avea propriul palat cu peste 90 de slujitori, era căsătorit cu o nobilă japoneză pe nume Kadenoyu Magone şi avea un fiu pe nume **Joseph** şi o fetiţă, **Suzan**. Fiind asimilat celor mai înalţi nobili ai Japoniei, W.Adams avea dreptul să poarte două săbii.

În ceea ce-l priveşte pe **fiul marelui Toyotomi Hideyoshi**, pe nume Hideyori, acesta **s-a lăsat atras într-un complot împotriva şogunului Iyeyosu, în care au fost implicaţi şi creştini catolici stârniţi de misionarii iezuiţi.** Complotiştii, concentraţi într-o fortăreaţă din Osaka,

au fost atacați de forțele superioare ale șogunului, alături fiind și W.Adams. Hideyori a refuzat să capituleze, **punându-și capăt zilelor împreună cu mama sa**, prin moartea de onoare a samurailor – **harakiri**.

Șogunul Iyeyasu a murit în anul 1616, dar influența lui W.Adams pe lângă noul șogun a fost la fel de înaltă.

W.Adams – un spion cinstit !

Prin rolul pe care l-a jucat și influența pe care a avut-o la curtea imperială, spionul englez W.Adams a fost unic în istoria Japoniei și, în general, în istoria spionajului. Pe timpul cât a trăit în Japonia, **W.Adams a găsit și modalități de a trimite periodic rapoarte la Londra, cu privire la situația din Japonia și din Orientul Extrem.**

William Adams, probabil cel mai mare spion european al secolului al XVI-lea, a decedat în anul 1626 și a fost înmormântat de japonezi cu înalte onoruri, la Hemi, în apropierea bazei navale de la Yokosuka. Soția acestuia a fost înmormântată alături de el. Locul de veci al englezului W.Adams a fost întreținut și onorat de japonezi de-a lungul secolelor care au urmat.

O stradă din orașul Edo îi poartă numele, iar în anul **1926** guvernul Japoniei i-a înălțat **o statuie la Tokyo**, pentru a marca trei secole de la moartea acestuia. **Memoria lui W.Adams este cinstită de către unii japonezi și în zilele noastre.** Devenit fiu adoptiv al Japoniei prin forța împrejurărilor și obligat să moară departe de pământul său natal și familia din Anglia, **W.Adams și-a slujit cu devotament, până în ultima clipă a vieții, patria de origine.**

De-a lungul secolelor, au existat și cazuri de români care au ajuns mari și cu influență pe lângă curți imperiale și regale din lume. Unul a fost Dimitrie Cantemir și descendenții săi, pe lângă curtea țarilor Rusiei. Nicăieri nu există însă dovezi că vreunul dintre aceștia să fi mișcat vreun deget în interesul românilor! Dimpotrivă, **reprezentanților clasei conducătoare din spațiul românesc caracteristică le-a fost punerea lor în slujba străinătății.** Așa a fost în secolele trecute , așa este și în zilele noastre. Românii nu știu ce să facă cu libertatea...

Izolarea benefică a Japoniei

După moartea lui W.Adams, dar nu din cauza aceasta, **Japonia s-a izolat de restul lumii.**

Convingându-se de scopurile reale ale misionarilor religioși ai Europei și ale comercianților care i-au urmat și mai ales de descoperirile spionilor japonezi potrivit cărora puterile străine urmăreau să transforme Japonia într-o colonie, **între 1638-1639 toți străinii, mai puțin o reprezentanță olandeză, au fost expulzați din țară.**

Noul şogun Iyemitsu s-a dovedit extrem de ostil influenţelor străine în Japonia. Deşi a cauzat unele rămâneri în urmă faţă de restul lumii, **perioada de izolare a Japoniei a avut efecte benefice majore.** S-a fundamentat şi întărit caracterul naţional, s-au dezvoltat artele şi cultura japoneze, a crescut spiritul de disciplină şi coeziune socială. Japonezii şi-au construit o civilizaţie proprie, unică în lume, pe care nimeni nu a mai putut s-o disloce sau s-o altereze. Am încercat şi noi ceva asemănător în perioada aşa-zisei autarhii comuniste, dar aceasta s-a încheiat cu un eşec total în anul 1989.

Spionajul japonez şi societăţile secrete

Despre existenţa unor societăţi secrete s-a scris mult în lume, mai ales în cursul secolului XX. Asemenea societăţi au existat, în special în secolul XIX şi există şi în prezent. Se vorbeşte mult şi despre existenţa unei aşa-zise oculte mondiale, secretă şi atotputernică, ce ar decide soarta naţiunilor şi a lumii în ansamblu. Această "ocultă" nu are nimic secret, acţionând chiar sub ochii noştri. **Ce "ocultă" poate exista în lume mai mare decât "Grupul celor 7 state puternic industrializate", la care a aderat recent şi Rusia? Aici se hotărăşte soarta lumii. O altă faţă a "ocultei" o reprezintă cei cinci membri parlamentari ai Consiliului de Securitate cu drept de "veto" (S.U.A., Rusia,China, Marea Britanie şi Franţa).** Aceste state învingătoare în cel de-al doilea război mondial sunt intangibile şi se pot sustrage oricăror penalizări, atunci când încalcă, cu totală lipsă de bun simţ, orice normă a dreptului internaţional. **Între Marile Puteri ale lumii există o complicitate conflictuală.** Acestea au grijă să nu-şi încalce reciproc anumite interese vitale, rămânând să se concureze şi să se războiască pe seama restului lumii.

Acest principiu extrem de important lasă impresia existenţei "ocultei mondiale". În epoca Războiului Rece, dar şi după aceea, **complicitatea conflictuală dintre americani şi ruşi** a constat în aceea de a-şi respecta reciproc teritoriile naţionale, de a nu se angaja într-un război direct unii cu alţii şi, mai ales, de a nu recurge la armele nucleare în relaţiile reciproce. Restul planetei putea constitui obiect de paradă şi de conflicte indirecte. Aşa este şi acum, la începutul secolului XXI.

Societăţile secrete au înflorit de-a lungul timpului, atât pe solul fertil al epocilor revoluţionare, al mişcărilor de eliberare şi emancipare naţională, cât şi în epocile expansiunilor imperialiste, comuniste şi neoimperialiste.

În secolul al XIX-lea şi în prima jumătate a scolului XX-lea, se pare că cele mai misterioase, mai fanatice şi mai eficiente societăţi secrete din lume au fost cele chineze şi japoneze.

Societăţile secrete japoneze din perioada respectivă, având ca membri oameni bogaţi din înalta societate, **au jucat un rol major în construirea imperiului exterior al Japoniei**. Acestea aveau un caracter privat, erau mult mai puternice şi mai influente decât organele statului, pe care le infiltrau, dar acţionau în deplină concordanţă cu interesele acestuia. Această particularitate este foarte rar întânită la alte popoare.

Spionajul politic, militar şi economic, precum şi **acţiunile acoperite subversive şi de influenţare** se înscriu în preocupările acestor organizaţii. În acelaşi timp, aceste organizaţii **exercitau o puternică influenţă asupra politicii guvernului**.

Organizaţia secretă "Dragonul Negru"

A luat fiinţă în februarie 1901, fiind moştenitoarea unei societăţi secrete mai vechi, pe nume *"Oceanul Negru"*, extrem de puternică şi de influentă în viaţa Japoniei în cursul secolului XIX. Apariţia noii societăţi a fost determinată de faptul că vechea societate s-a desconspirat de-a lungul timpului, ceea ce a dus la scăderea eficienţei şi creşterea vulnerabilităţii acesteia.

Numele de ***"Dragonul Negru"*** a fost luat de la denumirea chinezească a fluviului Amur, care marchează frontiera de nord a Manciuriei. Cu alte cuvinte, numele adevărat al societăţii secrete japoneze "Dragonul Negru" era cel de ***"Societatea Amur"***. Scopul principal al societăţii "Dragonul Negru" era **scoaterea ruşilor din Manciuria** şi aruncarea lor dincolo de fluviul Amur.

Din multitudinea de societăţi secrete existente în Japonia, societatea "Dragonul Negru" a fost cea mai importantă, mai influentă şi mai longevivă. Aceasta **a acţionat până în anul 1945 şi probabil că acţionează şi în zilele noastre, sub o altă acoperire.**

Fondatorul societăţii "Dragonul Negru" a fost **Ryohei Uchida**, om de afaceri bogat şi maestru în arta spionajului şi intrigilor politice. Era un **expert în cunoaşterea Rusiei** şi a celor mai înalte personalităţi politice şi de afaceri din această imensă ţară.

Părintele spiritual şi îngerul păzitor al noii societăţi secrete "Dragonul Negru" a fost Mitsuru Toyama, fostul lider al societăţii secrete *"Oceanul Negru"*. M.Toyama nu a făcut parte, în mod oficial, din societatea "Dragonul Negru", dar a sprijinit-o şi protejat-o din umbră, acesta având puternice legături şi influenţe în cercurile politice ale Japoniei.

Mitsuru Toyama era o figură excentrică, discretă, meditativă totdeauna în umbră. În ciuda uriaşei sale averi şi influenţe, M.Toyamo ducea o **viaţă de ascet**, consumând exclusiv legume şi fructe, fără băuturi alcoolice. M.Toyoma este cel care a asigurat preluarea tradiţiilor, a misiu-

nilor, a influenței și evident a puterii de către "Dragonul Negru" de la "Oceanul Negru".

M.Toyoma a condus din umbră societatea secretă *"Dragonul Negru"* până în anul 1844, când a decedat. Dispariția societății "Oceanul Negru" a fost cauzată, printre altele, și de faptul că aceasta a intrat **în conflict cu armata imperială japoneză**. Societatea "Dragonul Negru" nu a mai comis această greșeală vreodată.

Noua societate s-a născut în condițiile unui secretism total, profund și de durată. **Timp de 30 ani, nu s-a știut nimic despre existența și acțiunile acesteia.** O asemenea societate nici nu putea exista decât în Japonia, țară cu principii sacre și cu o disciplină de fier. **În S.U.A.** și statele occidentale cele mai avansate s-a demonstrat că cel mai mare și mai bine păzit secret nu a rezistat mai mult de **zece ani**, până ce a fost dat în vileag. **În condițiile "disciplinei sociale" din România despre o "societate secretă" s-ar fi aflat înainte de a se înființa...**

Vectorii de putere ai Imperiului nipon

Societatea secretă "Dragonul Negru" a stabilit, încă de la început, **relații foarte strânse de colaborare cu armata imperială**, a primit în rândurile sale ofițeri în poziții de mare influență în rândul acesteia și, mai presus de toate, **a cooperat foarte strâns cu serviciul de spionaj militar**. Societatea "Dragonul Negru" a atras în rândurile sale tineri talentați dar, mai presus de toate, **i-a încorporat pe samuraii rămași în masă fără servicii**, după restaurarea autorității impăratului și desființarea instituției șogunului. Pentru îndeplinirea exemplară a unor misiuni cu un grad ridicat de periculozitate, membrii societății "Dragonul Negru" puteau primi titlul de "cavaler".

Din societatea secretă "Dragonul Negru" **au făcut parte membri ai nobilimii și curții imperiale, membri de elită ai clasei politice care au intrat în compunerea guvernului, generali, amirali și ofițeri superiori din Forțele Armate Imperiale ale Japoniei, oameni de afaceri,** iar pentru "afacerile murdare" și o cohortă de **spioni de profesie, șantajiști și criminali profesioniști,** capabili de orice.

Oricine, la început, din Japonia, iar ulterior în oricare parte a globului, își făcea dușman din "Dragonul Negru" avea extrem de puține șanse să rămână în viață.

În primii ani ai existenței sale, societatea secretă "Dragonul Negru" **și-a concentrat eforturile împotriva Rusiei și a Chinei**, frontul de luptă constituindu-l Manciuria. În preajma izbucnirii celui de-al doilea război mondial, elemente ale "Dragonului Negru" erau infiltrate și operau în Coreea, Filipine, Malaezia, Hong Kong, Singapore, India, Afganistan, Etiopia,

Turcia, Maroc, Statele Unite ale Americii, America de Sud şi bineînţeles Europa Occidentală, cu nucleul principal în Gemania.

Se estimează de către istorici că, în anul 1944, "Dragonul Negru" ar fi avut un număr de circa **10.000 membri**, reprezentând **tot ce avea mai valoros Japonia în materie de oameni**.

Comisia Trilaterală – o veche propunere japoneză

Un membru fondator al "Dragonului Negru" a fost şi **Koki Hirota**, care, în **1936**, a ajuns în funcţia de **prim-ministru al Japoniei**. Anterior, Koki Hirota a îndeplinit funcţii diplomatice în diferite ţări ale lumii, dar cea mai mare popularitate a avut-o la Washington, unde a fost primit în cele mai influente cercuri politice şi de afaceri americane. În acţiunile sale de politică externă, **Koki Hirota a militat pentru împărţirea lumii în trei mari sfere de influenţă - japoneză, americană şi europeană.***

Strategia gândită de societatea "Dragonul Negru" era de mult aplicată, fără reţineri şi fără pic de bun simţ, în interesul lor, de către puterile occidentale în China, Asia de sud-est, Indonezia, Malaezia şi India.

***"Dragonul Negru"* nu cerea altceva decât ca şi Japonia să aibă aceleaşi drepturi şi extindere ca şi Marile Puteri din Occident, în partea ei de lume**, lucru pe care l-a şi făcut prin forţa armelor, în trecut şi prin forţa economică, în zilele noastre. Spiritul "Dragonului Negru" trăieşte şi la începutul secolului XXI.

Excluderea Rusiei de la împărţirea lumii de către puterile occidentale şi Japonia s-a manifestat atât la începutul secolului XX, la terminarea primului război mondial, cât şi după 1989. După cel de-al doilea război mondial, acest lucru nu a fost posibil, deoarece fosta U.R.S.S. a constituit principala putere militară a Naţiunilor Unite împotriva "Axei de Fier" – Germania, Japonia, Italia.

În meciul din Rusia, Japonia a avut iniţiativa !

Ţinând seama de planurile strategice expansioniste ale Japoniei, principalele lovituri ale "Dragonului Negru" din primii ani ai secolului XX au fost orientate împotriva Rusiei şi a Chinei. Tot din acei ani datează şi **apariţia spionajului german în Orientul Extrem**. O misiune militară germană condusă de maiorul Mechel, un as al spionajului, s-a instalat la Tokyo. Cu sprijinul acestuia, **a fost trimis la şcoala de spionaj din Germania**, condusă de Wilhelm Stieber, unul dintre cei mai străluciţi

---

* N. edit.: Idee preluată de Zbiegniew Brzezinski şi pusă în practică prin "Comisia Trilaterală", cu largul sprijin al familiei Rockefeller

spioni ai secolului XX, **primul grup de tineri din serviciul de spionaj al Japoniei**, printre care se aflau şi membri ai societăţii "Dragonul Negru".

În epoca respectivă, **atât Japonia, cât şi Rusia doreau să pună stăpânire pe Manciuria şi Peninsula Coreea.** Lupta pentru sfere de influenţă în această zonă de mare valoare economică şi strategică se desfăşoară între Moscova şi Tokyo şi în zilele noastre. Nimic nou sub Soare! **Spionajul englez a fost tot timpul prezent în zonă.** Acesta a acţionat **în interesul Japoniei**, mijlocind ajutorul Angliei pentru dezvoltarea flotei de război japoneze.

Diplomatul de excepţie japonez, **contele Tadasu Hayashi - primul ambasador al Japoniei la Londra**, fost membru al societăţii "Oceanul Negru", iar ulterior al societăţii "Dragonul Negru", a jucat un rol decisiv în negocierea şi semnarea, în 1902, a Tratatului de Alianţă Japonia-Anglia, îndreptat împotriva Rusiei. **Diplomaţii şi militarii japonezi trimişi în misiuni oficiale în Rusia şi în China erau fie membri activi, fie sustinători ai *"Dragonului Negru"*.**

"Dragonul Negru" – frate cu...Lenin

Primul ataşat militar al Japoniei în Rusia, colonelul Motojiro Akashi, a făcut parte din societatea secretă "Dragonul Negru". Acesta a fost selecţionat pentru misiunea din Rusia datorită rezultatelor de excepţie obţinute pe timpul războiului chino-japonez din 1894-1895, atât ca expert în probleme de spionaj, cât şi ca mare cunoscător al artei operative şi strategice.

Înaintea plecării la post în Rusia, colonelul Motojiro Akashi **a semnat două ordine de misiune**. Unul elaborat de Statul Major General al armatei japoneze şi altul mult mai complet şi mai extins, elaborat de "Dragonul Negru".

Foarte interesant este faptul că, din ordinul societăţii "Dragonul Negru", **colonelul Akashi s-a ocupat nu numai de spionajul militar**, cum ar fi fost cazul, **ci şi de subminarea regimului politic ţarist din Rusia**. Dispunând de **fonduri nelimitate**, provenite mai puţin de la stat şi mai mult de la "Dragonul Negru", colonelul Akashi **a avut misiunea de a lua legătura cu forţele politice antiţariste** aflate în emigraţie în Franţa, Germania, Suedia şi Elveţia, **inclusiv cu revoluţionarii de orientare bolşevică**, adică toate forţele care puteau contribui la slăbirea şi prăbuşirea Rusiei.

Cât de universală este zicătoarea românească: *"Până treci vadul, te faci frate şi cu dracul"*, mai ales în politică...

De altfel, subminarea puterii politice în statul advers datează din vremuri imemoriale, fiind pomenită şi în opera lui Sun Tzî, nefiind inventată nici de C.I.A. şi nici de K.G.B.

Sidney Reilly – "spionul universal"

Colonelul Akashi s-a folosit şi de serviciile celui mai misterios, mai versatil şi mai controversat spion din câţi a cunoscut istoria. Este vorba de **Sidney Reilly**, de care toţi cercetătorii se lovesc, indiferent ce serviciu de spionaj ar investiga.

Dacă este să dăm crezare istoricului american Richard Deacon, atunci S.Reilly s-a născut în anul 1874, undeva în sudul Rusiei, ca **fiu nelegitim al unei rusoaice şi al unui doctor evreu venit din Viena**. Numele real al celebrului spion internaţional Sidney Reilly ar fi fost **Sigmund Georgievici Rosenblum**. Numele de Sidney Reilly şi l-ar fi luat după ce a intrat în slujba spionajului englez. S.Reilly a fost însă un **mincinos de proporţii inimaginabile**, astfel că nimic din cele relatate sau scrise de el nu prezintă încredere. În unele cercuri din Occident, S.Reilly s-a prezentat ca fiind fiul unui căpitan de cursă lungă din Irlanda şi că s-a născut la Tipperary. Tot el a declarat că a intrat în serviciul de spionaj al Angliei înainte de anul 1900, dar este contrazis de către Normand Thwaites, ofiţer superior în serviciul secret de informaţii englez (M.I.5), care, în memoriile sale a scris că l-a recrutat pe S.Reilly în anul 1917. Şi mai uluitoare este o altă informaţie, potrivit căreia S.Reilly a fost contactat de către spionajul englez după 1890, când acesta lucra ca agent al serviciului de spionaj rusesc, iar intrarea lui deplină în M.I.5 s-ar fi făcut în anii primului război mondial.

Colonelul Akashi, ataşatul militar al Japoniei la Petersburg **şi ruso-evreul S.Reilly au format un cuplu de spioni cum rar s-a mai pomenit**. Deşi era militar de profesie, colonelul Akashi era un poet talentat şi un pictor de excepţie, calităţi rar întâlnite în rândul unor militari. Aceste calităţi l-au ajutat în rezolvarea multor misiuni pe linie de spionaj. Legenda întâlnirilor dintre Akashi şi Reilly o constituia "interesul deosebit" al celui de-al doilea pentru colecţia de picturi a colonelului japonez.

La indicaţia colonelului Akashi, S.Reilly, finanţat de japonezi, s-a deplasat la Port Arthur, unde a deschis o firmă forestieră, sub numele de *"Gruenberg şi Reilly"*, ceea ce demonstrează că acesta se folosea de numele Reilly înainte de a fi cooptat pe deplin de către spionajul englez.

Ulterior "firma" lui S.Reilly s-a dezvoltat, devenind ***"Compagnie Est-Asiatique"***, sub acoperirea căreia **S.Reilly a transmis japonezilor informaţii deosebit de importante** cu privire la lucrările de fortificaţii de la Port Arthur, flota rusească şi armamentul naval existent în această bază, care avea să devină teatrul unui război nimicitor între Japonia şi Rusia.

Richard Deacon, în cartea sa *"O istorie a serviciului secret al Japoniei"*, apărută la Editura Berkley Books din New York, în 1983, (pag.49), relatează că, pe timpul cât s-a aflat în Orientul Extrem, **S.Reilly ar fi lucrat concomitent pentru Rusia, Japonia şi Anglia, storcând bani de la toţi.** Acesta a făcut deplasări atât la Tokyo, cât şi la Petersburg şi Londra, de unde îşi încasa recompensele. Deplasarea în Japonia şi-a legendat-o, faţă de ruşii care îl cam suspectau, printr-o aventură amoroasă cu o spledidă "chinezoaică" **Anne Luke**, angajată a com-paniei sale, cu care "flirta" de multă vreme. La Tokyo, după ce a predat informaţiile culese în Rusia şi şi-a luat recompensa, s-a manifestat atât de pasional faţă de partenera lui, încât contraspionajul japonez nu a fost deranjat de faptul că S.Reilly se deplasa cu "iubita" lui prin toată Japonia, inclusiv prin zone de interes militar. De fapt, **S.Reilly strângea informaţii pentru Rusia.** Adevărata identitate a Annei Luke nu a putut fi stabilită niciodată.

După vizita lui S.Reilly în Japonia, aceasta a dispărut pur şi simplu. Se presupune că ar fi fost o **agentă a serviciului de spionaj al Rusiei**, care îl ţinea sub supraveghere pe S.Reilly.

Odată ce războiul dintre Japonia şi Rusia devenise iminent, S.Reilly şi-a lichidat afacerile de la Port Arthur şi **s-a retras la Londra, unde a primit noi misiuni.**

În timpul războiulu ruso-japonez, S.Reilly s-a aflat **în China**, în provincia Şen-Si, continuându-şi relaţiile cu serviciile de spionaj al celor trei ţări. În provincia Şen-Si, Reilly a colaborat cu agenţi japonezi din societatea secretă *"Dobun Kai"*, înfiinţată de prinţul Konoye, având ca obiectiv penetrarea influenţei Japoniei în China, pe căi culturale. **Societatea *"Dobun Kai"* a înfiinţat numeroase şcoli şi centre culturale japono-chineze, sub acoperirea cărora se practica un amplu spionaj şi se derulau acţiuni de influenţare.**

"Dragonul Negru" vorbea (şi) ruseşte...

Până la izbucnirea războiului ruso-japonez, societatea secretă "Dragonul Negru" a reuşit să penetreze adânc în spaţiul Siberiei şi cel al Manciuriei. Această societate a înfiinţat la Tokyo un **colegiu special de învăţare a limbii ruse**, dintre absolvenţii cărora au fost ulterior recrutaţi spioni, translatori, diplomaţi şi comercianţi pentru spaţiul Rusiei.

În România zilelor noastre, însuşirea limbii ruse a devenit anatemă, ieşindu-ne din atenţie un imens spaţiu de piaţă şi resurse naturale inepuizabile. **Saltul dintr-o extremă într-alta** a constituit, de secole, una dintre cele mai negative şi mai păguboase dimensiuni ale politicii interne şi externe a clasei politice româneşti din toate timpurile. După anul 1989, am pendulat sau mai exact am dat buzna spre Vestul care nu ne-a

primit şi pentru care nu suntem pregătiţi, în loc să promovăm o politică înţeleaptă de echilibru pe care ne-o reclamă poziţia geostrategică. Şi iar ne amintim un vechi proverb românesc: *"Unde nu-i cap, vai de picioare"*...

Japonia este ţara în care societăţile secrete au găsit cel mai propice mediu de existenţă şi acţiune din lume. Devotamentul fără margini al japonezului faţă de clanul şi şefii lui ierarhici, disciplina de fier, simţul onoarei şi profesionismul ridicat la nivel de artă fac din societăţile secrete din această ţară structuri puternice, impenetrabile, cu extrem de puţine cazuri de trădare. În afara societăţilor secrete "Oceanul Negru" şi "Dragonul Negru", **în Japonia au existat şi continuă să existe multe alte societăţi secrete mai mici, specializate pe diferite domenii.**

După cel de-al doilea război mondial, societăţile secrete japoneze s-au concentrat asupra domeniilor industrial şi comercial, dar despre existenţa şi modul de operare al acestora există foarte puţine date. Se văd doar efectele în expansiunea economică a Japoniei.

Capitolul IV

"MECIUL GIGANȚILOR": RUSIA – JAPONIA

Expansiunea duce la război...

Războiul ruso-japonez a izbucnit la 8 februarie 1904. Acesta a fost pregătit de către partea japoneză aşa cum nu a făcut-o nici o altă putere din istoria modernă, din punct de vedere al spionajului. Datorită penetrației masive a Siberiei cu agenți, de către societatea secretă "Dragonul Negru", împreună cu serviciul de spionaj militar, armata japoneză a dispus de cantități masive de informații cu privire la viitorul adversar.

Căpitanul Malcolm D.Kennedy, care a fost ataşat militar al Angliei la Tokyo, iar ulterior a revenit în Japonia, ca reprezentant al agenției de presă Reuters, a constatat **modul excelent de pregătire a războiului, în cel mai profund secret, de către japonezi şi măiestria cu care spionajul japonez i-a dus în eroare pe ruşi.**

Aceste constatări au fost confirmate şi de generalul englez Sir Ian Hamilton, care a fost detaşat pe lângă Armata 1 japoneză ca observator oficial al Marii Britanii, mai ales în ceea ce priveşte acțiunile de dezinformare. **Expansiunea spre est a Rusiei şi cea spre vest a Japoniei au condus, în mod inevitabil, la ciocnirea celor doi giganți**, a celor două civilizații atât de deosebite una de alta, atunci ca şi în zilele noastre. **Câmpul de bătălie** dintre cele două mari puteri militare l-a constituit **Manciuria**, cu Peninsula Zaio Tang şi mările adiacente.

Expansiunea spre est a Rusiei a fost declanşată de construcția căii ferate trans-siberiene în anul 1891, iar cea spre vest a Japoniei - de victoria acestei țări în războiul cu China, din 1894-1895.

În anul **1896**, comandantul trupelor ruseşti din Orientul Extrem, **generalul Kuropatkin**, şi-a exprimat față de primul-ministru al Rusiei, contele Serghei Iulievici Witte, îngrijorarea sa profundă față de intențiile țarului de cucerire a Manciuriei, de anexare a Peninsulei Coreea şi de instituire a controlului rusesc în Tibet, care vor duce inevitabil la război.

Un război câştigat, dinainte, de spionii niponi

După victoria Japoniei asupra Chinei, trupele ruseşti au ocupat Peninsula Laio Tong, cu baza navală Port Arthur, pentru a pune stavilă expansiunii japoneze pe continent. În această acțiune, **Rusia s-a bucurat de sprijinul Franței şi Germaniei.**

Imensa majoritate a oamenilor cu un nivel mediu de educație care are cunoştințe de istorie universală ştie că la începutul secolului XX a avut loc un război între Rusia şi Japonia, pe care ruşii l-au pierdut.

Foarte puțini oameni din lume știu însă că **Rusia a pierdut acest război chiar înainte de a-l începe. L-a pierdut pe frontul invizibil al spionajului, în care japonezii s-au dovedit incomparabil superiori.** Informațiile ample, totale, mergând până la cele mai intime și mai vulnerabile elemente pentru inamic, culese cu o precizie, meticulozitate și oportunitate nemaîntâlnite de către agenții japonezi de spionaj, s-au dovedit a fi un amplificator de putere nebănuit, fapt ce a condus la o înfrângere zdrobitoare a forțelor de uscat și navale ruseşti în acest război, cu consecințe catastrofale pentru Rusia în ansamblu. **După acest război, regimul țarist nu și-a mai revenit.**

Între anii 1902 și 1904, societatea secretă "Dragonul Negru" și serviciul de spionaj militar au infiltrat în Mancіuria, la Vladivostok, în Siberia, în China și Mongolia, **sute de spioni**, sub cele mai inimaginabile forme de acoperire și deghizare.

Hamalii, ricșarii și cerșetorii erau... generali și colonei japonezi !

De-a dreptul incredibile, de domeniul fantasticului, sunt relatările istoricului Richard Deacon (*"The History of the Japonese Secret Service"*, pag.50), potrivit cărora o seamă de **generali și colonei din armata japoneză** s-au strecurat în Manciuria, la Port Arthur și în alte zone de interes, pentru a studia terenul, lucrările de fortificații, unitățile de uscat și navele de război ruseşti, **deghizați în ricșari sau "coolies"**, adică trăgători la acele vehicule cu două roți folosite pe scară foarte largă la transportul de persoane în localitățile din Orientul Extrem. Ar fi interesant de știut în care altă armată, generali și colonei s-au coborât până la statutul de hamali și trăgători la căruțe pentru a spiona în serviciul țării lor...

Un ricșar desculț, zdrențuros și murdar, transpirat din tălpi și până în creștet, înhămat la ricșa lui, se putea deplasa nestingherit peste tot, inclusiv în zona docurilor militare, a cazărmilor etc., cărându-i chiar pe ruși. Ar fi fost o scenă "de comă" dacă un plutonier de cazaci și-ar fi dat seama că "nenorocitul" care-l transportă cu ricșa la cazarmă dimineața era un general din armata japoneză! Cu siguranță că asemenea situații de domeniul fantasticului au fost posibile doar la japonezi...

Ofițerii superiori din flota imperială a Japoniei s-au angajat ca hamali în bazele navale ruseşti Vladivostok, Port Arthur, Dalni, după ce au fost instruiți pentru misiuni de spionaj.

Deosebirile de rasă nu le permiteau japonezilor accesul în mediile militare și înalte ale societății ruseşti. Pentru a ajunge totuși la acestea, **spionii japonezi**, instruiți de către "Dragonul Negru" și în școlile de spio-

naj ale armatei, **s-au deghizat în profesii de joasă clasă, dar absolut utile,** de care toată lumea are nevoie, cum sunt bucătarii, frizerii, chelnerii, ricşarii, hamalii, lustragii, iar pentru situaţii extreme, chiar umila postură de cerşetori. **Colonei din spionajul japonez s-au postat ca cerşetori la Vladivostok, la Port Arthur, la Şanhai, Canton şi în alte mari oraşe din Orientul Extrem.** În postura de **negustori ambulanţi**, spionii "Dragonului Negru" au pătruns adânc în Siberia. Istoricul Richard Deacon susţine că, **din zece ricşari** care existau în Orientul Extrem, în perioada de expansiune a Japoniei în Asia, **cel puţin unul era agent** al serviciilor japoneze de spionaj.

Printre ofiţerii de marină japonezi care au îndeplinit misiuni de spionaj în porturile chineze şi ruseşti, în perioada premergătoare a războaielor cu China şi Rusia, la sfârşitul secolului XIX şi începutul secolului XX, ca hamali în porturi, s-au numărat şi locotenenţii-comandori de origine nobilă Seiko Akuyoshi şi Kenco Kamamura, distinşi cu înalte ordine imperiale pentru succesele strălucite obţinute.

În războiul ruso-japonez din 1904-1906, **atât ruşii, cât şi japonezii au folosit pe scară largă agenţi de spionaj de origine chineză,** disponibili în număr mare pe "piaţa liberă a spionajului". Se pare că şi aici japonezii au avut succese mai mari decât ruşii. Spionii japonezi s-au deghizat frecvent **în preoţi şi călugări budişti**.

România – la un pas de desfiinţare, prin neinformare şi trădare...

Mă întreb retoric, cu o întârziere de 88 ani, gândindu-mă la perioada 1914-1916, când serviciul de spionaj al României (dacă am avut aşa ceva) trebuia să culeagă intens informaţii despre inamicii probabili, câţi ofiţeri din armata regală a României ar fi fost dispuşi să îndeplinească misiuni de spionaj sub acoperirea de hamali în gări, frizeri sau chelneri în marile garnizoane din Ungaria, Austria, Germania, Bulgaria şi Turcia, aşa cum au procedat ofiţerii din armata imperială japoneză, în Rusia şi China, iar ulterior la scară globală?

Necunoaşterea inamicului, din lipsă aproape totală de informaţii de ultimă oră, a fost una din cauzele principale care au făcut ca armata română să sufere înfrângeri umilitoare în campania din toamna anului 1916 a primului război mondial. Am pierdut apărarea pe Carpaţii Sudici, iar inamicul a ocupat aproape din marş Oltenia, Muntenia, capitala Bucureşti şi Dobrogea. Cu siguranţă că armatele germane, austro-ungare, bulgare şi turceşti ar fi ocupat întreaga Românie dacă frontul de pe Carpaţii Orientali şi Poarta Focşanilor nu ar fi fost apărate de un milion de soldaţi ruşi din Armatele 3, 4 şi 6, venite în ajutorul României...

Istoricii români, mai de demult ca şi cei de astăzi, prezintă primul război mondial aproape exclusiv prin prisma strălucitelor victorii ale armatei române din vara anului 1917, de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz, fără a pomeni de prezenţa armatelor ruseşti. Aceasta se cheamă distorsionarea istoriei prin omisiune.

Dacă în decursul primului război mondial România nu a avut parte de serviciile unor spioni celebri, a avut în schimb de suferit de pe urma acţiunilor unor **trădători celebri**. Generalul **Al.Zotto**, colonelul **Al.Sturza**, lt.colonelul **Crăiniceanu** ş.a. au fost agenţi ai serviciului de spionaj german. "Tradiţia" acestora a fost continuată în era socialistă de generalul **Ioan Mihai Pacepa**, agent al spionajului american.

Neînvăţate, lecţiile Istoriei nu iartă

Istoricii români, ca de altfel şi politicienii, împreună cu "elita culturală", s-au ferit şi se feresc ca de foc să vorbească despre înfrângerile zdrobitoare suferite de armata română, în anul 1916, la Turtucaia şi Silistra, pe Jiu, Olt şi Argeş şi de faptul că am fost printre foarte puţinii beligeranţi a căror capitală a căzut sub cizma duşmanului.

Românii încă nu ştiu că mai multe se învaţă din înfrângeri decât din victorii. Japonia şi Germania, înfrânte în cel de-al doilea război mondial, au tras maximum de învăţăminte, ajungând în numai câţiva ani (1945-1950) din nou în rândul elitelor mondiale, în timp ce U.R.S.S., principala învingătoare în acest război, a ajuns, după câteva decenii, la faliment economic.

Ascunderea adevărului istoric, autoglorificarea, învinuirea altora pentru neîmplinirile noastre dăunează grav imaginii României în lume.

În primul război mondial, România s-a încadrat perfect într-unul din principiile fundamentale ale lui Sun Tzî (510 î.e.n.), potrivit căruia: *"Dacă nu te cunoşti nici pe tine şi nici pe inamic eşti un ignorant şi vei fi înfrânt în toate bătăliile"*. Aşa a şi fost. **Abia în anul 1917 *"l-am cunoscut pe inamic"* şi l-am bătut.**

Acum, la început de secol şi de mileniu, personal am mari rezerve că noi, românii, ne cunoaştem pe sine, îi cunoaştem pe inamicii noştri potenţiali şi ştim cu adevărat ce vrem.

Să mă scuze colegii mei de breaslă, dar nouă, ofiţerilor de informaţii, atât celor din armata regală, cât şi celor din armata socialistă, **ne-a plăcut să facem "spionaj" numai dacă am fost "blindaţi" cu câte un paşaport diplomatic**, care îţi asigură "imunitate de jurisdicţie", indiferent ce crime ai comite în ţara cercetată. Este adevărat că şi diplomaţii practică un anumit gen de "spionaj de salon", dar **cu informaţiile obţinute pe această cale nu poţi câştiga un război**. Nu-mi pot imagina ofiţeri de

informații români aflați sub acoperiri umile în vreo țară străină, dar sunt convins că ofițerii japonezi de informații fac acest lucru și în zilele noastre, așa cum au făcut-o la începutul secolului XX.

Ursul rusesc – bătut de samurai

În zilele premergătoare declanșării ostilităților militare, grație acțiunilor de spionaj ale societății secrete particulare "Dragonul Negru" și ale serviciului de cercetare strategică al armatei, **la Cartierul General al Japoniei se știa absolut totul despre armata rusă**: teren, fortificații, planuri de operații și flota de război. Trupele rusești din Mancluria dispuneau de 180 batalioane de infanterie, mari unități de cavalerie, artilerie și genișți, totalizând peste 200.000 de militari. Orice mișcări de trupe rusești, indiferent de ce natură, erau imediat luate sub observare de către agenții japonezi, prezenți peste tot.

Societatea "Dragonul Negru" a recrutat, instruit și înarmat formațiuni de gherilă formate din chinezi și mongoli, care au desfășurat ample acțiuni de sabotaj în spatele dispozitivului rusesc, mai ales în lungul căii ferate trans-siberiene. Prin grija aceleiași societăți, s-a asigurat prezența a câte unui cunoscător de limbă rusă pe lângă fiecare unitate militară japoneză, dintre cei pregătiți în colegiul special înființat la Tokyo. Aceștia cunoșteau și tehnica interogării prizonierilor.

Războiul ruso-japonez a fost declanșat, prin surprindere, de către Forțele maritime ale Japoniei, printr-un atac fulgerător al unei grupări de nave torpiloare, **în rada bazei navale de la Port Arthur**, încheiat cu distrugerea a două nave de linie și a unui crucișător, cele mai mari și mai puternice nave de război ale Flotei ruse din Orientul Extrem. Acest mod de acțiune al atacului prin surprindere, după o perfectă cunoaștere a inamicului, grație acțiunilor de spionaj, a fost **repetat** de Forțele maritime ale Japoniei și la **7 decembrie 1941**, prin atacul devastator de la **Pearl Harbour**, împotriva Flotei S.U.A. din Oceanul Pacific. S-a demonstrat, încă o dată, că **nimeni nu învață din lecțiile istoriei**.

Lenin avea buzunarele pline de yeni !

Pe toată durata războiului ruso-japonez, colonelul Akashi - atașatul militar al Japoniei la Petersburg, a avut reședința la Stockholm în Suedia, de unde a continuat să conducă, cu succese strălucite, rețelele de spionaj din Rusia și Europa de Vest, concomitent cu acțiunile subversive de subminare, pe multiple planuri, a Rusiei. El a cooperat strâns cu atașatul militar al Japoniei la Londra, colonelul Taro Utsunomiya, pentru a urmări coordonat mișcările Flotei ruse din Marea Baltică, comandată de amiralul Rozdestvenski, care se pregătea pentru extraordinarul său marș spre Orientul Extrem.

La câteva zile după izbucnirea războiului ruso-japonez, acolonelul Akashi s-a întâlnit cu revoluționari ruși și finlandezi la Stockholm, în scopul de a-i ajuta cu fonduri și mijloace de luptă. Pe de altă parte, **Akashi a semănat discordie între ruși și finlandezi**, încurajând prin toate mijloacele dorința revoluționarilor finlandezi de a elibera Finlanda de sub stăpânirea Rusiei. Între finlandezul Zilliacus și a acolonelul Akashi s-au stabilit relații de cooperare conspirative foarte strânse. Prin intermediul traficantului englez **Samuel Habsan**, societatea secretă "Dragonul Negru" a început să introducă **arme în Finlanda încă din anul 1903**.

Colonelul Akashi a făcut repetate deplasări la Geneva, unde a organizat chiar o conferință a revoluționarilor ruși interesați în răsturnarea regimului țarist. Pentru susținerea acțiunilor subversive din Rusia, în aprilie 1905, col. Akashi a primit suma de **un milion de yeni** din partea "Dragonului Negru".

Răscoala de la Odesa, din iunie 1905, în legătură cu care bolșevicii lui Lenin și-au atribuit mari merite, fiind prezentată ca una din cele mai puternice acțiuni de luptă ale revoluției eșuate din anul 1905, **a fost "gândită" și declanșată de agenții colonelului Akashi**, care a finanțat toată operația, prin agentul său Dekanski.

Societatea *"Dragonul Negru"* a penetrat, cu agenții săi, populațiile asiatice de cult musulman din Asia, în ideea de a le răscula împotriva stăpânirii ruseşti. În acest context, un rol deosebit l-a avut **Sidney Reilly** și compania lui comercială din Orientul Extrem. Cel mai valoros agent de influență al spionajului japonez în mediile musulmane din Rusia a fost **Abdur Rashid Ibrahim**, un om cu acces chiar în cercurile guvernamentale ale Rusiei.

Rețelele de spioni implantate de societatea secretă "Dragonul Negru" la Vladivostok, în Serbia și în rândul musulmanilor aflați sub stăpânirea Rusiei aveau să joace un rol deosebit în timpul războiului civil din partea asiatică a Rusiei, între 1917-1920, după victoria revoluției bolșevice de la 7 noiembrie 1917, precum și în perioada dintre cele două războaie mondiale. Pentru o lungă perioadă de timp, partea asiatică a Rusiei Sovietice a fost infestată cu agenți ai "Dragonului Negru".

"Amantul japonez" prefera soțiile de ofițeri ruși...

Un exemplu strălucit pentru modul în care societatea secretă "Dragonul Negru" a operat cu agenții săi de spionaj în adâncimea strategică a Rusiei este cel al lui **Hajime Hamamoto**. Cu toată rasa lui asiatică, Hamamoto era un bărbat foarte atractiv, cu maniere alese și un cunos-

cător al limbii ruse la un asemenea nivel, încât era în stare să recite poezii din cei mai mari poeți ai Rusiei, cu un talent uimitor. După un stagiu de acomodare în Manciuria, **însuşindu-şi numele şi biografia unui mongol**, Hamamoto a pătruns în adâncimea Rusiei, **stabilindu-se lângă una dintre cele mai mari garnizoane ruseşti din Siberia**. Aici şi-a deschis un magazin cu mărfuri generale, dar cu multe produse de atracție pentru femei. Soțiile de ofițeri ruşi din garnizoană l-au "descoperit" repede şi au început să-l frecventeze în număr mare. După ce s-a asigurat de o clientelă numeroasă, Hamamoto şi-a construit un compartiment secret în care avea expuse articole de lux, mătăsuri chinezeşti şi mai ales bijuterii, printre care unele de preț, mai ales din aur şi pietre prețioase. Într-o nişă alăturată avea un bar şi un dormitor mobilat în stil oriental. După ce şi-a cunoscut bine clientele, Hamamoto a selecționat pe rând câte una, ducând-o în camera secretă cu bijuterii. Aici îşi învita clienta să-şi aleagă articolul pe care şi-l doreşte cel mai mult, pe care i-l oferea ulterior sub formă de cadou. **Multe rusoaice, soții de ofițeri, au căzut în plasă.** Aşa cum le stă în fire femeilor, toate erau tentate de bijuteriile de preț. De la caz la caz, urma tratamentul cu băuturi fine. Dacă clientele refuzau băutura, erau tratate cu ceai, cafea şi dulciuri. Frumosul negustor oriental avea grijă să mai adauge şi afrodisiace preparate în Japonia sau China şi rusoai-cele căḑeau pe rând victimă poftelor trupeşti. **Devenindu-i amante, soțiile unor ofițeri ruşi nu mai aveau secrete față de frumosul ne-gustor oriental.**

În acest fel, timp de **patru ani**, "amantul japonez" a cules o mare cantitate de informații, pe care le-a înaintat "Dragonului Negru" la Tokyo, printr-un sistem de curieri. Cum totul în lume are un început şi un sfârşit, pe o rusoaică din rețeaua de amante a lui Hamamoto a luat-o gura pe dinainte şi s-a lăudat față de cine nu trebuie cu sursa bijuteriilor sale scumpe. Aceeaşi doamnă soție de ofițer şi-a dat seama de gafa făcută şi **l-a avertizat pe Hamamoto**, care a reuşit să fugă în ultimul moment, lăsându-şi magazinul baltă. El a supraviețuit, iar după o perioadă de refacere şi reinstruire a fost trimis de "Dragonul Negru" **în China, la Tienţin,** un superb port la Marea Galbenă, unde a luat-o de la început...

Fără flotă şi cu banii luați !

Dacă operațiunile militare ale trupelor de uscat ruseşti în timpul războiului ruso-japonez s-au încheiat cu rezultate dezastruoase pentru Rusia, **acțiunile Flotei ruseşti din Orientul Extrem s-au soldat cu adevărate catastrofe.**

După atacul fulger din noaptea de 8 februarie 1904, care a dus la scoaterea din funcțiune a celor mai puternice nave de război ancorate

în rada bazei navale de la Port Arthur, **Comandamentul suprem al Rusiei a hotărât să trimită la Port-Arthur o puternică escadră, dislocată în baza navală Vladivostok.**

Această escadră a fost, însă, interceptată de o forță navală japoneză comandată de amiralul Kamimura și **scufundată în cea mai mare parte.**

Rusia nu mai dispunea decât de Flota Mării Baltice, fapt pentru care s-a hotărât trimiterea acesteia în Orientul Extrem, cu efectuarea unui marș de o colosală lungime, prin trei oceane, Atlantic, Indian și Pacific, cu misiunea finală de a reface echilibrul de forțe la Port-Arthur.

Comandamentul Flotei japoneze a anticipat cu mult timp înainte că Rusia va fi obligată să recurgă la această uriașă și riscantă manevră de forțe navale, luând toate măsurile de rigoare. În acest scop, porturile scandinave, daneze și germane de la Marea Baltică au fost înțesate de agenți de spionaj japonezi sau recrutați local, dirijați de atașații militari japonezi de la Stockholm și Londra, prezentați anterior.

În afara acestei măsuri, prin grija și cheltuielile "Dragonului Negru", **traseul de urmat al Flotei Mării Baltice a fost presărat cu nave de pescuit japoneze, având la bord ofițeri de informații din Flota imperială.** Totul a fost pregătit până în cele mai mici detalii pentru a conduce flota rusească spre catastrofă.

După ce s-a pus în mișcare în **octombrie 1904**, Flota rusească din Marea Baltică a căzut **victimă uneia dintre cele mai mari provocări diversioniste cunoscute în epoca modernă**. Un "agent dublu" de origine portugheză, care lucra atât pentru Marea Britanie, cât și pentru Rusia, a fost racolat de spionajul japonez și **plătit să le strecoare rușilor "informația" potrivit căreia, în apele Mării Nordului, flota lor va fi atacată de o puternică grupare de torpiloare japoneze.**

Sub psihoza posibilității "întâlnirii cu inamicul", flota rusească s-a pus în mișcare. În apele Mării Nordului, **în zona numită Dogger Bank**, navele de război rusești au trecut printr-o ceață foarte densă. La ieșirea din zona de ceață, acestea au fost surprinse de apariția unei grupări numeroase de nave, la o distanță periculoasă, care a generat o imensă panică în întreaga flotă.

Comandantul acesteia, amiralul Rozdestvenski, a dat ordin de deschidere a focului. Majoritatea "navelor inamice" a fost scufundată. Pe durata acestei bizare lupte navale, nimeni nu a observat că "navele inamice" bănuite a fi japoneze nu au deschis focul și nu au lansat nici o torpilă. Era normal să fie așa, deoarece **vitreaza flotă rusească din Marea Baltică scufundase flota de pescuit a Marii Britanii din Marea Nordului...**

În urma acestu incredibil indicent, Marea Britanie și Rusia au fost pe punctul de a rupe relațiile diplomatice.

S-a convenit ca o comisie internațională de amirali din Franța, Austro-Ungaria şi S.U.A. să ancheteze acest incredibil incident. În februarie 1905, comisia şi-a prezentat constatările, în urma cărora **Rusia a fost obligată să plătească Marii Britanii serioase compensații**, împreună cu scuzele de rigoare.

Nefericita Flotă a Rusiei şi-a continuat marşul prin Gibraltar şi Marea Mediterană, unde a fost întărită cu o escadră comandată de amiralul Nebogatov, ajungând la un număr total de **40 de nave de război**. Amiralul japonez Heihachiro Togo (1847-1934) a lăsat flota rusească să treacă nestingherită, până când aceasta a ajuns în **strâmtoarea Tsushima**, dintre Japonia şi Coreea. Aici a înconjurat-o şi a distrus-o în totalitate. Navele care nu au fost scufundate au fost capturate. A fost o victorie japoneză copleşitoare. În bătălia de la Tsushima s-au înfruntat amiralul japonez Togo, cotat ca unul din cei mai buni din lume, şi amiralul rus Rozdestvenski, rămas în istorie ca unul dintre cei mai incapabili din câți au navigat vreodată pe mările şi oceanele lumii.

Victoria de la Tsushima s-a datorat nu numai tunurilor de bord şi geniului militar al amiralului Togo, ci, **într-o foarte mare măsură, spionajului naval japonez.**

Capitolul V

SPIONAJUL NIPON ÎN OFENSIVĂ GENERALĂ

De la spionajul zonal la spionajul total

Victoria Japoniei împotriva Rusiei, în războiul din 1904-1905, într-o perioadă în care această țară era încă departe de a fi o putere mondială comparabilă cu Marea Britanie sau Statele Unite ale Americii, **a pus în lumină importanța absolută a spionajului total**.

Pe de altă parte, **înfrângerea succesivă a Chinei și Rusiei a fost posibilă datorită programului de dezvoltare urmat de Japonia după *"Restaurația Meiji"*, din 1868**, în urma căreia a fost lichidată instituția șogunului și repus în prerogativele sale supreme împăratul din dinastia Meiji. Elita politică a Japoniei a înțeles că **această țară muntoasă**, săracă în resurse naturale, **cu numai 20% din suprafață cultivabilă, va fi transformată în colonie** de către puterile occidentale, **dacă nu se va dezvolta rapid** și dacă nu va fi în măsură să răspundă tunurilor de pe navele de război occidentale, care-i violau tot mai des apele teritoriale, cu tunuri de același calibru.

Opoziția clasei feudale și a clanurilor de samurai față de industrializare și modernizare a fost zdrobită prin forță. Japonia s-a modernizat și a devenit capitalistă, nu pentru că antreprenorii au dorit-o, ci pentru că statul a vrut acest lucru. **Capitalismul japonez a fost construit, în mod planificat, de către stat.** Principiul fundamental al dezvoltării Japoniei pe coordonatele capitalismului l-a constituit **dirijismul** și nu libera manifestare a legilor pieții, a cererii și ofertei. Experiența Japoniei spulberă teoriile occidentale cu privire la neamestecul statului în problemele dezvoltării economice. **Dirijismul de stat este prezent în absolut toate economiile capitaliste super-dezvoltate ale lumii.** Tocmai acest dirijism al statului a salvat lumea capitalistă de la colaps, în contextul crizei generale din 1929-1933.

Neimplicarea statului în procesele economice din România, lipsa unui program ferm, a unor planuri bine structurate și obligatorii în domeniile prioritare, constituie cauzele fundamentale ale dezastrului economic al țării. Cu siguranță că această "neimplicare" a statului a fost adoptată intenționat, pentru a permite jefuirea nestingherită a avuției naționale de către fosta "burghezie roșie" și rămășițele burgheziei istorice.

Japonezilor le-au fost necesare **două generații** pentru trecerea de la feudalism la capitalism, prin metoda dirijismului de stat. României

câte generații îi vor fi necesare pentru scoaterea economiei naționale din dezastrul în care a fost azvârlită prin metoda neimplicării statului, a "laisser-faire"-ului impus de noii noștri stăpâni occidentali, după 1989?

Modernizare prin spionaj economic

Spionajul economic, dirijat în mod sistematic de către stat și concentrat asupra celor mai stringente nevoi ale dezvoltării, **a jucat un rol imens în plasarea Japoniei pe coordonatele modernității.**

Spioni de înaltă clasă, deghizați în comercianți și oameni de afaceri, s-au deplasat **în Marea Britanie**, de unde au adus documentații și specialiști care au pus bazele unei flote de război după modelul celei a Marii Britanii.

Au fost aduși în Japonia **specialiști germani** care au contribuit la crearea armatei moderne japoneze a serviciilor de spionaj și contraspionaj și a poliției, inclusiv a poliției politice Kempei Tai, în comparație cu care "securitatea" lui Nicolae Ceaușescu a fost o grădiniță de copii.

Ofițeri din armata Japoniei au fost trimiși la cele mai prestigioase instituții de învățământ militar din Germania, Franța, Marea Britanie și S.U.A. Toți aceștia erau minuțios instruiți în metodele culegerii de informații în domeniile lor de specializare. Ofițerilor români care studiază în străinătate nu li se face o astfel de pregătire.

Spioni pe care Japonia nu putea să-i mai încapă...

Cu siguranță că economia de tip capitalist este de neimaginat fără antreprenori. În cazul Japoniei, **antreprenorii** nu au fost lăsați să-și facă de cap, ca în România după 1989, ci au fost **dirijați cu o mână de fier** spre dezvoltarea industriei grele, a industriei constructoare de mașini, a celei energetice, spre construcțiile navale, care dau greutate unei economii moderne. Nu a fost neglijată, nici pe de parte, industria bunurilor de consum, textile etc. dar nu cu aceasta s-a început opera de modernizare a Japoniei. Înaintea acesteia a fost pusă **industria de armament**. Cam în stilul Japoniei a acționat și fosta "lume comunistă", dar s-a axat exclusiv pe forma proprietății de stat, ceea ce a constituit o mare greșeală strategică. Trebuia lăsat un front de lucru și proprietății private, așa cum a procedat China, din anul 1978 încoace. De reținut că, începând cu anul 2002, Partidul Comunist Chinez a început să primească în rândurile sale și antreprenori, bancheri, oameni de afaceri etc. Sub ochii înmărmuriți ai Occidentului și mai ales ai americanilor, dușmanii de moarte ai comunismului și socialismului de orice nuanță, **în China se naște *"capitalismul roșu"***, își face loc ***"a treia cale"***, atât de contestată de politologii din S.U.A., după evenimentele din 1989.

Capitalismul nu poate supraviețui fără expansionism. La început, acest fenomen se manifestă în limitele pieții naționale, apoi aceasta devine prea mică și se trece la expansionismul extern. Așa au stat lucrurile și cu Japonia, atât în plan economic, cât și în cel al spionajului militar, politic și industrial. **Spionajul nipon a devenit expansionist,** fiind în permanență în avangarda expasionismului economic și militar.

După înfrângerea rușilor în Orientul Extrem, generalul japonez Fukushima a declarat: *"Sun Tzî ar fi fost mândru de modul cum am purtat acest război. I-am aplicat învățămintele până la ultima literă, dar am făcut mai mult decât atâta. I-am continuat opera de acolo de unde el a lăsat-o".*

Acțiunile și rețelele societăților secrete și ale serviciilor de spionaj ale Japoniei s-au extins treptat asupra întregului glob, dând naștere spionajului total de tip japonez, unic și inimitabil.

Lupte de sumo cu...SUA, China și Rusia

Botezul de foc al spionajului japonez l-a constituit războiul cu China, din 1894-1895, dar mai ales cel cu Rusia, din 1904-1905. Acest din urmă război ar fi putut fi evitat dacă Moscova și Tokyo ar fi găsit un "modus vivendi" în Orientul Extrem, printr-o înțelegere asupra sferelor de influență. Primul-ministru al Rusiei, contele Witte, prin agenții săi secreți, a intrat în legătură cu agenții japonezi ai "Dragonului Negru" și **chiar s-a ajuns la o înțelegere preliminară**: Rusia să se mulțumească cu ce cucerise în Manciuria, iar Coreea în totalitate, să fie cedată Japoniei.

Țarul Nicolae al II-lea l-a destituit pe Witte și a pătruns cu trupele în Coreea. Atunci, războiul a devenit inevitabil, iar consecințele pentru Rusia au fost dezastruoase. În urma Tratatului de pace de la Portsmouth, Japonia a anexat jumătatea de sud a Insulei Sahalin, iar Coreea a fost transformată în protectorat japonez. Dat fiind faptul că **Germania a sprijinit Rusia** în acest conflict, relațiile Japoniei cu această țară s-au răcit.

Pe lângă pericolul rusesc, considerat permanent, în zona Orientului Extrem a început să-și facă tot mai simțită prezența S.U.A. care, din 1900, au trecut pe primul loc în lume din punct de vedere economic și ardeau de dorința de a-și clădi un imperiu colonial. **În anul 1898, S.U.A. au atacat și cucerit Filipinele.** În același timp, autoritățile americane îi tratau pe imigranții japonezi din S.U.A. cu duritate și discriminare.

Spionii "Dragonului Negru" și-au extins aria de preocupare în tot bazinul Asia-Pacific și **au început penetrarea teritoriului S.U.A.** Guvernul de la Tokyo a încurajat emigrări dirijate de populație japoneză

în Canada, Mexic şi chiar în America de Sud, tocmai pentru a crea o bază socială pentru serviciile sale de spionaj.

La rândul lor, S.U.A., prin spionajul Forţelor navale care era cel mai dezvoltat, au început să se preocupe de Japonia. **Şi de o parte şi de alta se arunca sămânţa viitorului război.** Spionii americani au pătruns în şantierele navale din Marea Britanie, unde se construiau nave de război pentru Japonia, pentru a le cunoaşte caracteristicile tehnico-tactice, iar spionii japonezi s-au infiltrat în arhipelagul insulelor Hawai, unde se construiau baze navale şi depozite de muniţii.

Nave de război japoneze precum şi de pescuit, dotate cu aparatură foto, au cercetat, fotografiat şi cartografiat coastele de vest ale S.U.A.

"Dragonul Negru" şi "Marele Dragon"

Atât "Dragonul Negru", cât şi spionajul militar şi-au concentrat, însă, efortul principal al agenţilor asupra Chinei. Agenţii "Dragonului Negru" au intrat în contact cu mişcarea revoluţionară a lui Sun Iat Sen, pe care au finanţat-o în scopul subminării regimului politic imperial de la Peking, alimentării haosului şi slăbirii capacităţii de apărare a Chinei. **Scopul urmărit** de către "Dragonul Negru" era **divizarea Chinei**. Manciuria şi alte zone din estul Chinei să devină sferă de influenţă a Japoniei, cu menţinerea dinastiei imperiale Manchu, iar restul Chinei putea fi guvernată de **Sun Iat Sen**. Acesta era o personalitate puternică, de profesie doctor chirurg şi un mare admirator al transformărilor şi succeselor pe calea modernizării obţinute de Japonia.

Dr.Sun Iat Sen şi-a creat propriul serviciu de spionaj, a intrat în contact cu societăţile secrete chineze ale Triadei şi a cooperat cu "Dragonul Negru" din Japonia. Societatea secretă a lui Sun Iat Sen, *"Hsing Chunghui"*, a încercat o lovitură de stat în 1895, care a eşuat. O bună parte din conspiratori au fost prinşi şi executaţi. Sun Iat Sen, ajutat de agenţi ai spionajului japonez, a reuşit să fugă la Tokyo. Aici şi-a tăiat coada chineză tradiţională, şi-a lăsat mustaţă, s-a îmbrăcat în vestimentaţie europeană şi s-a ascuns sub numele de Nakayama, intrând total sub controlul şi influenţa societăţilor secrete şi de spionaj ale Japoniei.

Rolul principal în opera de influenţare a cursului evenimentelor din China l-a jucat "Dragonul Negru". Acesta l-a destinat pe lângă Sun Iat Sen pe unul dintre cei mai abili şi mai versaţi agenţi ai săi, în persoana lui Torazo Miyazaki.

La rândul său, Sun Iat Sen, purtător al tradiţiilor chineze de intrigi, conspiraţii, secretism şi spionaj, a înfiinţat societatea secretă *Tung-Meng-hui*, cu filiale în Honolulu, Singapore, San Francisco şi Londra, finanţată de guvernul japonez.

Fundații culturale pentru..."Plăcerile Supreme"

Din cele mai vechi timpuri, propaganda a fost sora geamănă a spionajului, diversiunii şi expansiunii. Societatea secretă "Dragonul Negru" a desfăşurat **ample acțiuni, aşa-zise cu caracter cultural**, mai ales în scopul seducerii tineretului, exact aşa cum procedează şi propaganda americană cu tineretul din fosta lume comunistă. Pe teritoriul Chinei au fost **create tot felul de *"fundații culturale"*, şcoli şi cluburi, de promovare a *"culturii şi civilizației moderne"*** etc. **În realitate, se puneau**, în mod machiavelic, **bazele viitorului imperiu japonez în Asia-Pacific**. Printre altele, "Dragonul Negru" a înființat în provincia Hankow, cea mai bogată şi mai atractivă din China, aşa-zisa **"Casă a Plăcerilor Supreme"**. Aceasta asigura toate "plăcerile lu-meşti" imaginabile şi mai ales inimaginabile pentru cei cu gusturi rafinate şi mai ales bogați şi cu influență în societatea chineză. Se prestau "servicii" pentru homosexuali, heterosexuali şi se predau tehnici avansate de practicare a sexului. În acelaşi timp, celebra "casă" se folosea ca **centru de instruire, aco-perire şi penetrare pentru agenții societății "Dragonul Negru". Sexul şi spionajul au creat o simbioză perfectă**, atunci ca şi în zilele noastre, **pe toate meridianele globului**.

Treptat, folosind aceleaşi procedee şi metode, agenții "Dragonului Negru" au pătruns **în India**, deschizând, printre altele, o *"Casă a Plăcerilor Supreme"* la Calcutta în 1906, apoi în **Indonezia şi Filipine**.

Agenții japonezi încurajau orice "mişcare de eliberare națională" din Oceanul Indian şi Asia-Pacific, dacă aceasta era îndreptată împotriva puterilor occidentale, indiferent de ideologia sub care era purtată.

Această imensă arie a devenit un **teatru de război subteran feroce** între serviciile de spionaj japoneze şi cele ale statelor occidentale posesoare de colonii sau care erau angajate în lupta pentru sfere de influență în China.

Coreea – colonizată de...modelul Fundației Sörös...

Societățile secrete japoneze de tipul "Dragonului Negru" au început să se înmulțească. **În Coreea** a luat ființă ***"Societatea Avansată"***, promotoare a propagandei pro-japoneze, pentru infiltrarea de agenți, recrutarea de elemente autohtone, racolarea unor valori etc. Pentru inducerea în eroare, în fruntea organizației "Societatea Avansată" a fost plasat un coreean recrutat şi instruit de către spionajul japonez.

Organizația Sörös *"Pentru o societate deschisă"*, care face ravagii în fosta lume comunistă, mai ales în România, **este o copie fidelă a "Societății Avansate" care a contribuit la transformarea Coreei în**

colonie a Japoniei, la începutul secolului XX. Toți românii care au "beneficiat" de "burse Sörös" s-au considerat norocoşi, fără să ştie cu cine au de-a face...

Japonia a "sprijinit" mişcarea revoluționară a lui Sun Iat Sen, cu condiția ca acesta, odată ajuns la putere, să accepte prezența şi interesele japoneze în Manciuria.

Teribilă asemănare cu situația din România de la începutul secolului XXI! Organizația politică pe criterii etnice **U.D.M.R.** "susține" guvernul P.S.D. în schimbul promovării mascate a intereselor Ungariei în Tran-silvania. Aceasta pentru că celelalte partide româneşti refuză să coo-pereze cu partidul de guvernământ, chiar dacă această orbire politică aduce grave prejudicii intereselor vitale ale României. N-ar trebui să ne mirăm, deoarece clasa politică din România a procedat întotdeauna la fel. **În aceste condiții, serviciile de securitate şi informații ale țării sunt pur şi simplu paralizate.**

Ungaria "sprijină România": să intre în laț!

Cui să raporteze Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe şi Direcția Generală de Informații a Apărării despre acțiunile de spionaj şi subversiune ale Ungariei pe teritoriul României, atâta timp cât **poziția guvernului de la Bucureşti depinde de bunăvoința U.D.M.R.**, care se zbate să elimine din Constituție prevederea vitală pentru care românii au luptat timp de 2.000 de ani: *"România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"*?

Din anul 1920 şi până în zilele noastre Ungaria a vizat şi vizează nu numai eliminarea acestui articol, ci lichidarea României ca stat unitar şi indivizibil...

Din informații certe, care ar fi trebuit să ajungă şi la urechile liderilor de stat şi de partid de la Bucureşti, rezultă că, **din primul moment al admiterii Ungariei în N.A.T.O., întreaga activitate a Budapestei în organismele Comandamentului Suprem N.A.T.O. de la Bruxelles a fost concentrată în direcția subminării României şi a denigrării sale**, prin reclamații privind "atrocitățile" săvârşite de români împotriva minorității maghiare din Transilvania.

După cum rezultă din studiul intitulat *"Tot ce poate fi N.A.T.O. la Praga şi după aceea"*, apărut în buletinul "The National Interest" în iulie 2002, sub semnătura lui Charles Gati, profesor la Universitatea Hopkins din Washington, **Ungaria a intoxicat N.A.T.O. cu reclamații antiromâneşti**, iar legea emisă la Budapesta privind ***"statutul maghiarilor"*** din țările adiacente, mai ales România şi Slovacia, a creat disconfort şi îngrijorare la nivelul Consiliului N.A.T.O., fiind considerată o **manifestare a iredentismului maghiar.**

În acelaşi timp, purtătorii de cuvânt ai guvernului Adrian Năstase de la Bucureşti ne dau asigurări că Ungaria sprijină aderarea României la N.A.T.O. şi integrarea în Uniunea Europeană. Probabil că o sprijină precum funia pe spânzurat...

Aşa cum spionii japonezi ai "Dragonului Negru" au "sprijinit" mişcarea revoluţionară din China, în anul 1911, în scopul desprinderii de această ţară a Manciuriei şi anexării ei de către Japonia, **tot aşa "sprijină" şi Ungaria acţiunile interne şi externe ale României, doar se va alege măcar cu o bucată din Transilvania, dacă nu cu toată.** Trebuie să ai orbul găinilor ca să nu observi aceste lucruri !

Revoluţie pentru...împărţirea Chinei

În timpul revoluţiei chineze condusă de Sun Iat Sen, din 1911, tot timpul în suita acestuia a fost şi agentul de înaltă clasă al "Dragonului Negru", pe nume **Chochi Kayano**, care a ajuns la Shanghai deghizat în preot. Acesta a mijlocit transporturile clandestine de armament pe teritoriul Chinei. În acelaşi timp, în perioada premergătoare evenimentelor din **1911**, între mişcarea revoluţionară condusă de Sun Iat Sen şi japonezi existau imense suspiciuni şi jocuri duplicitare de interese, iar neîncrederea reciprocă era abisală.

În curând, prin propriile sale reţele de spioni, Sun Iat Sen şi-a dat seama de adevăratele intenţii ale Japoniei, care nu era interesată în eliberarea de sub feudalism şi în modernizarea Chinei, ci în aservirea acesteia. **Sub masca altruismului şi a liberalismului, Japonia promova o politică expansionistă, exact cum procedează şi S.U.A. la începutul secolului XXI, în numele promovării *"valorilor democraţiei"* şi combaterii terorismului.** Sun Iat Sent s-a debarasat de consilierii japonezi trimisi de către "Dragonul Negru", iar în locul acestora au apărut "consilieri" din statele occidentale, printre care şi Homer Lea, agent secret al S.U.A.

Revoluţia de la 1911 din China a fost, în cea mai mare parte, **opera societăţii secrete japoneze *"Dragonul Negru"* şi a serviciului de spionaj militar**, dirijate de la Tokyo, precum şi a unor forţe politice pro-japoneze din această imensă ţară, concentrate în societatea secretă **"Tung Meng Hui"**. Ultimul împărat al Chinei, Pu Yi, de vârstă adolescentă, a fost obligat să abdice, dar puterea nu a ajuns în mâna lui Sun Iat Sen, ci a **generalului Yuan Shih K'ai**, comandantul militar al Chinei de nord-est. Întreaga Chină era sfârtecată între astfel de lorzi militari, în timp ce serviciile străine de spionaj şi influenţă japoneze, engleze, franceze, americane şi ruseşti îşi împărţeau sferele de influenţă.

România ca o pradă

Am apelat la aceste evocări istorice nu de dragul întoarcerii în trecut, ci din starea de îngrijorate față de prezent. **Ceea ce s-a întâmplat la începutul secolului XX, în China şi Orientul Extrem, se întâmplă în prezent, la începutul secolului XXI, în Europa Centrală şi de Sud-Est.**

Între 1991 şi 1999, aici s-a derulat o suită de războaie, culminând cu agresiunea aeriană a S.U.A. şi N.A.T.O. (din martie-iunie 1999) împotriva Serbiei. Starea conflictuală din Bosnia-Herțegovina, din Kosovo şi Macedonia, precum şi din zona adiacentă a Caucazului este departe de a fi soluționată.

După invazia multinațională din Afganistan, patronată de S.U.A. şi Rusia, trupe americane şi-au făcut apariția şi în Georgia. **Dacă S.U.A. vor invada Irakul, Rusia va invada Georgia.**

România zilelor noastre, ca şi China la începutul secolului trecut, **a devenit obiectul unei crâncene lupte pentru influență între S.U.A. şi Uniunea Europeană.**

Exploatând interesul României pentru aderarea la N.A.T.O., Washingtonul i-a determinat pe guvernanții de la București să adere la acțiuni împotriva intereselor Europei şi să se implice cu trupe în războiul din Afganistan. **Pe de altă parte, teritoriul României este teatrul unor dramatice lupte pentru interese şi sfere de influență din partea altor state. Italia, Austria** şi **Germania** se concurează pentru Banat, iar **Ungaria**, prin U.D.M.R., nu mai conteneşte cu eforturile sale disperate de a pune un picior în Transilvania. În curând, în această parte a Europei, care nu s-a bucurat niciodată de pace şi dezvoltare normală, îşi va face apariția în forță şi **Rusia**. Aşa s-a întâmplat şi după ce Rusia a fost înfrântă războiul Crimeei din 1854-1856. După 21 ani de linişte, Rusia a revenit în forță şi, în contextul războiului din 1877-1878, a ocupat cea mai mare parte a Europei de Sud-Est, refăcându-şi sfera de influență pierdută. Cine nu învață din lecțiile istoriei plăteşte.

În războaiele pe față sau ascunse pentru cucerirea de teritorii, aservirea de populații, stoarcerea de resurse şi acapararea de piețe, **nu s-au schimbat decât mijloacele. Autorii şi interesele lor au rămas aceiaşi.** Statele din Europa Centrală şi de Sud-Est, printre care şi România, au rămas exact ceea ce au fost de sute de ani, adică victime...

Dușmanii de azi, aliații de mâine...

În cel de-al doilea deceniu al secolului XX, Japonia devenise o putere economică şi militară de prim rang. Baza relațiilor sale cu lumea occidentală o constituia alianța cu Marea Britanie, la care s-a adăugat

alianța cu Franța, în 1907 şi apoi, cu ajutorul acestora, s-a ajuns la semnarea tratatului de alianță şi cu Rusia înfrântă în războiul din 1904-1905. De aici, rezultă concluzia politică extrem de prețioasă potrivit căreia **dușmanii de astăzi pot fi aliații de mâine, iar învingătorii de astăzi, învinşii de mâine**.

Cvadrupla alianță - Marea Britanie, Franța, Japonia şi Rusia -, definitivată în 1914, avea să joace un rol imens în istoria mondială, în contextul primului război mondial. Prin aderarea României la această grupare de forțe în 1916, am devenit aliați şi ai Japoniei. **Tot din perioada respectivă datează şi primele fricțiuni dintre Japonia şi S.U.A.** Situația relațiilor dintre S.U.A. şi Japonia nu a cunoscut nici o ameliorare după intrarea în război a americanilor, în 1917, alături de Antantă.

În anii premergători primului război mondial, Japonia a pus un accent deosebit de mare pe **spionajul industrial**, în scopul dezvoltării rapide a industriei sale militare. Angajarea Japoniei în cursa generală a înarmărilor s-a tradus prin penetrarea spionilor acestei țări în firmele britanice şi germane precum *Vickers*, *Siemens Schukert* şi altele. A înflorit traficul de armament, patente, licențe şi modele de tehnică şi armament.

Basil Zaharoff – traficantul de arme "imparțial"

Agenți ai "Dragonului Negru" l-au atras la cooperare, pentru acțiuni vizând traficul de arme şi tehnologii, pe **Sir Basil Zaharoff**, de la marele concern de armament *"Vickers"*, unul dintre cei mai mari traficanți ilegali şi negustori de arme din istorie. **Colaborarea subterană a spionilor japonezi cu Zaharoff a contribuit**, în mare măsură, **la dezvoltarea flotei de război a Japoniei**, spre disperarea tot mai mare a liderilor politici de la Washington.

Sir Basil Zaharoff a rămas în istorie pentru rolul pe care l-a jucat în precipitarea izbucnirii războiului dintre Spania şi S.U.A. Diversioniști plătiți de acesta, în noaptea de **15 februarie 1898**, au aruncat în aer, **în golful Havana**, nava de linie americană *"Maine"*, cea mai modernă şi mai puternică navă de război din flota S.U.A. Guvernul american a făcut responsabilă Spania de acest dezastru. Au urmat cercetări îndelungate, fără să se poată ajunge la o soluție. **S.U.A. doreau, însă, să ocupe insula Cuba şi au folosit incidentul *"Maine"* pentru a declara război Spaniei***. Războiul s-a încheiat în decembrie 1898 prin înfrângerea Spaniei, care a mai pierdut în favoarea S.U.A. şi Filipinele.

---

* **N. edit.**: După cum se observă, SUA au o veche experiență în provocarea conflictelor dorite: cele două războaie mondiale, Vietnam, 11 septembrie 2001..

Samsarul de arme sir Basil Zaharoff a vândut cantități masive de armament atât S.U.A., cât și Spaniei, câștigând o avere imensă. Așa se fac afacerile în lume, nu cum a procedat **România după 1990**, când, **la ordinul Washingtonului**, și în speranța oarbă a admiterii în N.A.T.O., **și-a distrus industria de apărare...**

Participarea Japoniei la operațiunile militare din timpul primului război mondial a fost modestă. **Japonia a câștigat, în schimb, masiv de pe urma vânzărilor de materiale către aliații săi.** Declarând război Germaniei, forțele japoneze au ocupat posesiunile acesteia din Pacific, precum baza navală de la Tsingtao și arhipelagurile Caroline, Marshall, Mariane și Pelew, vizând apropierea de coastele Chinei, unde doreau japonezii să pună piciorul.

În anul **1914**, primul ministru al Japoniei, Marquis Okuma, a declarat: *"Va veni vremea când lumea va fi împărțită între câteva națiuni puternice, care o vor guverna. Japonia va trebui să se numere printre acestea"*. Ce a afirmat și anticipat Okuma la începutul secolului XX este absolut valabil în totalitate și în zilele noastre, la începutul secolului XXI.

Japonia a profitat de anii primului război mondial pentru a-și întări pozițiile în China.

Spionii "Dragonului Negru" din Europa au constatat că statele aliate sunt departe de a fi cinstite în relațiile cu Japonia și nu au tratat-o niciodată ca pe un partener egal. Dacă așa au stat lucrurile cu Japonia, țară puternică și dezvoltată, **la ce tratament se așteaptă România din partea "aliaților" săi occidentali. și mai ales a S.U.A., în zilele noastre ?**

Agentul de spionaj – o marfă, din nou, la mare preț...

Sfârșitul Războiului Rece, survenit cu totul pe neașteptate, a condus la o reconsiderare a forțelor, mijloacelor și modului de operare ale serviciilor de spionaj aparținând principalelor state ale lumii.

Mark Urban, un veteran al Serviciului Secret de Informații (M.I.5) din Marea Britanie, s-a exprimat în numele tuturor serviciilor de spionaj aparținând statelor membre în N.A.T.O. când a afirmat, în cartea sa *"The Inside Story of British Intelligence"* (Istoria internă a spionajului britanic), referindu-se la evenimentele din Europa de Est derulate în cursul anului 1989: *"A fost un eșec colosal. Absolut nimeni nu a fost în stare să anticipeze căderea lumii comuniste. Am știut totul despre capacitatea acesteia de a purta un război, dar nimic în legătură cu faptul că urma să se prăbușească"*.

De aici, s-a tras concluzia că **sumele colosale cheltuite cu mijloacele tehnice de spionaj (tehno-spionajul) s-au cheltuit în zadar**. Acestea nu pot pătrunde în gândurile omului, nu-i pot deduce intențiile.

S-a ajuns la concluzia că **nici un mijloc tehnic**, indiferent de gradul lui de sofisticare, **nu-l poate substitui pe agentul de spionaj**, infiltrat în inima statului advers, despre care vorbea Sun Tzî în urmă cu 2.500 ani.

Având în vedere că începutul secolului XXI marchează o răsturnare de proporţii în modul de gândire şi de operare a spionajului la scară globală, cu o puternică revenire la clasicism, voi prezenta o succintă istorie a vieţii şi activităţii unui agent japonez din primele decenii ale secolului XX, considerându-l interesant atât pentru publicul cititor, cât şi pentru cei care s-ar simţi atraşi de mirajul acestei meserii biblice.

Kawashima, un as al spionajului nipon

Kawashima, una din legendele şcolii de spionaj şi diversiune japoneze, s-a născut în provincia Izumo, într-o familie de samurai. După restaurarea autorităţii împăratului, în 1868, familia acestuia s-a stabilit la Tokyo. Curios ca toţi japonezii, tânărul Kawashima a fost atras de cultul creştin, convertindu-se la acesta. Curând însă a fost profund decepţionat. Înzestrat cu o inteligenţă superioară, Kawashima şi-a dat seama de ipocrizia misionarilor creştini, de prăpastia existentă între ceea ce se predică şi bisericile creştine şi ce fac, în realitate, oamenii veniţi din Occident, care jefuiesc cu nerușinare bogăţiile Asiei.

A vizitat de tânăr China şi s-a îngrozit de cumplita mizerie a maselor şi corupţia fără margini a administraţiei din această imensă ţară.

Kawashima a urmat cursurile institutului de limbi străine organizat de societatea secretă "Dragonul Negru", iar pe timpul războiului ruso-japonez a însoţit o unitate a armatei, în calitate de translator.

După terminarea războiului a devenit **membru deplin al societăţii "Dragonul Negru"**, a urmat cursurile şcolii de spionaj a acesteia, dovedindu-se un lingvist de geniu. **Un om de marcă poate fi de atâtea ori spion câte limbi străine cunoaşte...**

"Dragonul Negru" l-a angajat pe Kawashima în acţiuni politice şi de spionaj, **având ca obiectiv luarea sub controlul Japoniei a Manciuriei şi a părţii de nord a Chinei**. Politicienii de la Tokyo şi-au propus să smulgă teritorii de la chinezi, profitând de slăbiciunea societăţii chineze a timpului şi nu să cucerească şi să înghită China, înţelegând că nici o putere din lume nu ar putea realiza acest lucru. Mongolii, care au cucerit China între 1271-1368, au fost total asimilaţi de civilizaţia chineză.

Spioni în uniforme de poliţişti

Prima funcţie de acoperire a lui Kawashima în China a fost aceea de **şef al poliţiei sectorului japonez de la Peking**, în urma intervenţiei celor

opt state în frunte cu S.U.A. (Japonia, Rusia, Marea Britanie, Franța, Germania, Austro-Ungaria şi Italia) pentru înăbuşirea *"răscoalei boxerilor"*, încheiată, în final, cu revoluția din 1911 şi răsturnarea dinastiei imperiale.

Câştigând încrederea noilor autorități, Kawashima este solicitat să ajute la instruirea, după criterii japoneze, a poliției din China.

Cu sprijinul "Dragonului Negru", acesta **deschide la Peking un centru de învățământ al poliției. Profită, însă, de această funcție pentru a infiltra, în posturile-cheie ale poliției din China, o serie de agenți ai serviciului de spionaj japonez. Oare, consilierii străini din elementele sistemului de apărare al României de după 1990 nu au făcut acelaşi lucru? Dar ofițerii din fostele state membre ale Tratatului de la Varşovia şi alți specialişti din aparatul de stat care s-au instruit în centrele din S.U.A. şi Europa de Vest, câți au fost racolați de serviciile de spionaj din țările în care s-au "instruit"?** A crede că această practică nu există înseamnă a fi mai mult decât naiv !

Ulterior, şcoala de poliție a lui Kawashima s-a mutat la Tokyo, primind spre "instruire" nu numai chinezi, ci şi tineri din alte state ale Asiei. **O asemenea "şcoală de poliție" funcționează în zilele noastre lângă Washington, unde sunt instruiți "polițişti" pentru toate statele de interes pentru S.U.A.** Probabil că au învățat de la japonezi.

Kawashima s-a folosit de "şcoala de poliție" pe care o conducea **pentru instruirea a sute de agenți de penetrație pe care i-a infiltrat în Manciuria**, i-a organizat pe celule, rezidențe şi rețele gata de acțiune la momentul potrivit.

"Dragonul Negru" înghite Manciuria !

Ulterior, structurile de spionaj pregătite în şcoala lui Kawashima **s-au răspândit în întreaga Chină**. Şeful poliției din Peking, capitala Chinei, Su Chin Wang, a fost agent al lui Kawashima. Acționând, nu în numele guvernului Japoniei, ci ca membru al "Dragonului Negru", Kawashima şi-a permis o totală libertate de acțiune. **El a exploatat la maximum lupta pentru putere şi divizarea clasei conducătoare din China, tot aşa cum agenții Ungariei din România exploatează dihonia dintre partidele politice şi liderii acestora din România.**

Kawashima şi-a extins rețelele de spioni şi agenți de influență **şi asupra Mongoliei**. "Dragonul Negru" urmărea ca **din teritoriul Manciuriei şi cel al Mongoliei să realizeze o entitate statală separată**, pusă simbolic sub sceptrul unui descendent al dinastiei chineze Manchu, sub denumirea de Manchukuo, **sub tutela Japoniei**. Pentru postul de şef simbolic al acestui stat artificial era vizat împăratul detronat al Chinei. Ceea ce avea în vedere Kawashima în a doua decadă a secolului XX,

adică cucerirea de vaste teritorii fără violență, fără război, numai prin manevre subterane și acțiuni ale unor agenți de influență și de spionaj, realizase cu sute de ani înainte marele spion Toyotomi Hideyoshi. La un moment dat, numărul total al agenților "Dragonului Negru", care operau sub conducerea lui Kawashima **în Manciuria** depășea **3.000 de oameni plasați în poziții-cheie.**

Kawashima avea de gând să dea lovitura de grație și să desprindă Manciuria de China în anul 1917. Revoluția bolșevică din noiembrie 1917, ieșirea Rusiei din război și izbucnirea războiului civil în imensul spațiu rusesc, inclusiv în Orientul Extrem, au dat peste cap toate planurile Japoniei.

Japonia a trecut de la început, de altfel ca și România, de partea forțelor contrarevoluționare, declanșând ostilitățile militare împotriva regimului bolșevic.

În anul 1919, Japonia urmărea să-și instituie controlul asupra bazei navale ruseşti de la Vladivostok, ocuparea jumătății de nord a peninsulei Sahalin și deschiderea Amurului pentru traficul fluvial japonez. Japonia s-a alăturat ferm forțelor anti-bolșevice ale amiralului Kolciak, fiind țara capitalistă cel mai adânc și mai hotărât angajată în războiul civil din Rusia din perioada 1918-1922.

Planurile expansioniste ale Japoniei în bazinul Asia-Pacific au fost amânate pentru mai târziu, dar nu abandonate.

De la țarul Nicolae la președintele Ceaușescu

S-ar putea ca mulți cititori să fie șocați de această aparent irațională asociere. La prima vedere așa se pare, dar la o analiză mai profundă, între cei doi nefericiți oameni de stat, pe care îi separă o perioadă istorică de peste 70 ani, există câteva elemente comune, chiar dacă apartenența de clasă și ideologiile i-au situat la antipozi.

Atât țarul Nicolae al II-lea, cât și președintele României, Nicolae Ceaușescu, **au căzut victime unor revoluții, având un sfârșit tragic,** care a zguduit lumea la vremea respectivă. Modul în care a fost masacrată familia țarului și executat cuplul prezidențial Nicolae și Elena Ceaușescu a pus în lumină elemente de barbarie și de dispreț față de justiție și de cele mai elementare drepturi ale omului, demne de epoca feudalismului timpuriu.

În acțiunile de suprimare fizică a țarului Nicolae al II-lea și cea a lui Nicolae Ceaușescu, **motivația este aproape identică**. Bolșevicii l-au suprimat pe țar sub motivația că aceasta **va conduce la stingerea războiului civil**, forțele contrarevoluționare nemaiavând în jurul cui să se mai ralieze. Cei care au ieșit în față pe timpul haoticelor evenimente

din decembrie 1989 au motivat suprimarea lui Nicolae Ceauşescu prin aceea că **aceasta punea capăt acţiunilor *"grupurilor teroriste"*** de pe urma cărora fuseseră seceraţi de gloanţe mai mult de o mie de oameni. Foarte credibil la prima vedere.

Factorii externi au influenţat într-o mare măsură, dacă nu chiar decisiv, actele asasinării celor doi şefi de stat. Din acest moment, însă, drumurile celor două victime, devenite ulterior martiri, se despart.

Spionajul japonez a ratat: ţarul n-a fost salvat!...

Istoria serviciilor secrete ale Japoniei, scrisă de Richard Deacon, pe care am mai citat-o, aduce dovezi incontestabile că **spionajul japonez, sprijinit de S.U.A., Franţa, Marea Britanie şi forţele contrarevoluţionarilor ruşi, a pregătit acţiuni de salvare a familiei imperiale a Rusiei, aflată captivă la Ekaterinburg.**

Japonezii dispuneau de vaste reţele de agenţi de spionaj în Rusia şi erau la curent nu numai cu situaţia din această ţară în anii primului război mondial, dar şi cu tot ce s-a întâmplat după acapararea puterii de către Lenin şi bolşevicii săi. Puterile occidentale operau împotriva puterii bolşevice în principal prin intermediul Japoniei.

Din relatările istoricului american Richard Deacon rezultă că **au fost puse la cale trei tentative de eliberare a ţarului Nicolae al II-lea şi a familiei**, pe timpul cât se afla la Ekaterinburg. O astfel de încercare a fost prevăzută şi pentru luna **iulie 1918**. Şeful acestei operaţii a fost maiorul Kuroki, din serviciul de spionaj militar japonez. După eliberare, **ţarul şi familia acestuia urmau a fi adăpostiţi temporar la misiunea comercială a Japoniei de la Kungar**, păziţi de un detaşament de soldaţi japonezi, iar apoi preluaţi de o puternică escortă şi **transportaţi la Tokyo**, la sediul fostei ambasade a Rusiei ţariste. **Departamentul de Stat de la Washington a fost la curent cu planul de salvare** şi scoatere din Rusia a ţarului Nicolae al II-lea şi a familiei sale. Costul operaţiei, estimat la 200.000 de dolari, a fost acoperit de către Japonia.

De la Lenin la...teroriştii din '89

Despre existenţa acestor planuri **au luat, însă, la cunoştinţă şi spionii lui Lenin**, care nu au ezitat să ia contramăsuri.

Asasinarea ţarului Nicolae al II-lea şi a familiei sale în noaptea de 17/18 iulie 1918 este pusă în legătură directă cu încercarea de eliberare a acestora de către serviciile de spionaj ale Japoniei.

Există documente, în arhivele Japoniei, S.U.A. şi Marii Britanii, care atestă faptul că **tentativele de eliberare a ţarului i-au precipitat asa-**

sinarea de către bolşevici. Lenin şi tovarăşii săi de luptă au justificat acest act prin aceea că va pune capăt războiului civil. Acest obiectiv nu a fost atins. Războiul civil a continuat până în anul 1920, iar în Orientul Extrem până în anul 1922, când ultimele trupe japoneze s-au retras din Siberia. Aceasta demonstrează că, în Rusia, au existat într-adevăr puternice forţe antibolşevice, care au urmărit "restauraţia" şi după eliminarea ţarului.

În cazul revoluţiei române din decembrie 1989, cel puţin la suprafaţă, lucrurile s-au derulat, evident la o scară incomparabil mai mică, aproximativ la fel. În după-amiaza zilei de 22 decembrie, **şi-au făcut apariţia, ca din senin, "teroriştii"** care au băgat groaza în sufletele românilor. Au apărut cei **peste o mie de morţi** şi se vorbea peste tot că "teroriştii" sunt oamenii lui Ceauşescu, care vizează "eliberarea" acestuia şi "reinstaurarea regimului dictatorial". Presiunile teroriste asupra garnizoanei Târgovişte au fost interpretate, de către cei care tot din senin au apărut în fruntea revoluţiei, drept încercări de a-l elibera pe Ceauşescu şi soţia sa. Au urmat înscenarea sumară a procesului şi execuţia cuplului prezidenţial Nicolae şi Elena Ceauşescu, apropiat de maniera în care a fost executat ţarul Nicolae al II-lea şi familia acestuia, în 1918, la Ekaterinburg.

Ca prin minune, toate acţiunile "teroriştilor" au încetat, iar aceştia au dispărut de parcă i-ar fi înghiţit pământul. Nimeni nu a văzut vreodată un eşantion de terorist, viu sau mort, ceea ce este foarte straniu.

Şi acum marea întrebare: *"Ce au urmărit teroriştii"*? "Eliberarea" lui Nicolae Ceaşescu sau precipitarea, accelerarea şi garantarea execuţiei acestuia? Dacă în decembrie 1989, în România, au existat forţe interesate în "restauraţie", de ce nu au mai continuat, măcar aşa de formă, câteva zile acţiunile de luptă?

Varianta că "teroriştii" au avut ca misiune precipitarea evenimentelor care să conducă la execuţia cuplului prezidenţial pare mai verosimilă decât explicaţia oficială că s-a urmărit eliberarea acestuia.*

Nu cumva cei care credeau că ei conduc revoluţia erau de fapt **simple unelte manevrate**, după scenarii bine întocmite, de către centre de

---

* **N. edit.**: Se pare că au existat două "tipuri" de "terorişti"! Cei care ucideau ţintind, adeseori, în frunte ("stil" total străin militarului român, învăţat că un duşman doar rănit mai scoate din luptă cel puţin alţi doi) doreau să justifice intrarea trupelor străine, care aşteptau la graniţe. Cei care foloseau simulatoarele şi diversiunile pe liniile telefonice secrete doreau, într-adevăr, execuţia mai rapidă a lui Ceauşescu, pentru a nu mai fi "stors" de informaţii, precum mareşalul Ion Antonescu, în cei doi ani de captivitate la Moscova...

spionaj străine interesate? Puțin probabil că se va răspunde curând la această întrebare.

Spionaj + putere = trotil !

Ex-comuniștii ruși convertiți la democrație, în frunte cu Boris Elțân, l-au adunat osemintele țarului Nicolae al II-lea și ale familiei sale de prin Siberia și le-au **înmormântat cu ceremonial de stat la Petersburg**, alături de ceilalți țari din dinastia Romanovilor.

Vecinii noștri unguri, după ce s-au "democratizat", l-au dezhumat pe fostul lor lider comunist **Imre Nagy**, condamnat și executat pentru că s-a situat în fruntea revoltei antisovietice de la Budapesta din anul 1956 și l-au **înmormântat cu onorurile cuvenite unui șef de stat, în 1989.**

Oare, nu ar fi cazul ca și lui Nicolae Ceaușescu să i se facă un ceremonial funerar de stat, dacă nu pentru altceva, **măcar pentru cum s-a purtat cu rușii, în anul de pomină 1968 ?**

Cu siguranță că acest lucru nu se va produce atâta timp cât vor trăi cei care îl au pe conștiință...

La urma urmei recunoașterea unei greșeli este o dovadă de civism, de creștinism, cu care ne cam batem în piept de câțiva ani încoace. **Până și Papa Ioan Paul al II-lea a cerut iertare**, în fața întregii lumi, **pentru crimele comise de Inchiziție** de-a lungul secolelor și nu a căzut cerul pe el. Dimpotrivă, parcă s-a mai luminat.

Cazurile țarului Nicolae al II-lea și președintelui Nicolae Ceaușescu ilustrează, cu specificul lor tragic, **legăturile dintre spionaj și putere, care pot înălța sau doborî pe oricine.** L-am evocat pe țarul Nicolae al II-lea alături de Nicolae Ceaușescu, printre altele, și pentru faptul că ne-a fost rudă. Era **văr primar cu regina Maria, soția regelui Ferdinand.**

Capitolul VI

SPIONAJ ŞI POLITICĂ

SUA pregăteau noul război mondial...

Japonia a rămas total nemulţumită de felul cum a fost tratată de către aliaţii ei occidentali după încheierea primului război mondial. **Relaţiile dintre Japonia şi S.U.A. au urmat un curs de continuă înrăutăţire, iar alianţa japono-britanică** a încetat din anul 1921, fiind **subminată sistematic de Washington. Acestea au fost premisele care au împins treptat Japonia către Germania**. Delegaţia Japoniei la Conferinţa de la Versailles din 1918-1920 care a împărţit lumea, a fost pur şi simplu terifiată de **uriaşele reparaţii de război impuse Germaniei**, nutrind convingerea că nu puteau fi satisfăcute, iar **tratamentul aplicat acestei ţări nu putea duce decât la un nou război**.

Anularea tratatului de alianţă cu Japonia de către guvernul de la Londra a avut efecte psihologice profunde asupra naţiunii japoneze, care s-a simţit jignită, fapt pentru care politica externă a acestei ţări a luat un cu totul alt curs. Atât în trecut, cât şi în zilele noastre, prin politica ei, **Marea Britanie a făcut şi continuă să facă mult rău Omenirii**.

Maşinile de cifrat – cheia Marelui Conflict

În 1920, graţie eforturilor unor specialişti de înaltă clasă din S.U.A., Olanda, Germania şi Suedia, în lume şi-a făcut apariţia **o nouă generaţie de maşini electromecanice de cifrat de înaltă securitate**. Japonezii le-au cumpărat, adaptat la specificul lor şi le-au introdus în serviciu sub codul ***"Maşina purpurie"***. Tot în acea perioadă s-a declanşat un teribil război între serviciile speciale de decriptare ale Marilor Puteri ale lumii. Cei care au repurtat succese pe acest front au fost avantajaţi într-un mod decisiv pe teatrele de acţiuni militare ale celui de-al doilea război mondial.

Pe lângă forţele armate şi mijloacele lor de luptă, **spionajul s-a dovedit a fi un factor decisiv în obţinerea victoriei**.

Datorită spiritului arogant, al încrederii oarbe în sine, al unor reguli şi procedee rigide în funcţionarea unor structuri şi mai ales al inexistenţei unui sistem de verificare a securităţii tehnicilor de cifrare, **Japonia şi Germania au fost surclasate de adversarii lor în războiul invizibil al cripto-analizei şi decriptării. Primul om din lume care a reuşit să spargă sistemul de cifrare al *"Maşinii purpurii"* japoneze folosit în**

corespondența diplomatică a fost William Friedman, descendentul unei familii de evrei din Basarabia, care a emigrat în S.U.A. în anul 1890. Aceasta a permis S.U.A. ca, în anii '30, să poată avea acces la o parte din mesajele diplomatice ale Japoniei. Dar, tot în aceeași perioadă, **și decriptorii japonezi au reușit să pătrundă în codul diplomatic american**. În anii respectivi, **și spionajul României** a realizat această performanță, intrând **în posesia codului diplomatic al S.U.A.**

"Sfâșiați China, sângerează !"

După încheierea primului război mondial, când lumea a fost în general reîmpărțită, **Marile Puteri ale lumii**, S.U.A., Japonia, Marea Britanie și Franța, **s-au repezit asupra Chinei**, țară imensă, dar ajunsă la pământ datorită disensiunilor politice interne.

Toți s-au năpustit ca hienele să smulgă hălci din trupul Chinei. Țara aflată în poziția cea mai avantajoasă pentru a smulge cea mai mare halcă era Japonia. **S.U.A.** urmăreau avantaje comerciale și stăvilirea creșterii influenței Japoniei. **Franța** și **Marea Britanie** gândeau la folosirea Chinei pentru acțiuni împotriva U.R.S.S., iar **Japonia** gândea la un imperiu. Lucrurile s-au complicat după ce Rusia Sovietică s-a refăcut și a revenit în zonă.

China a devenit țara asupra căreia spionajul japonez și-a concentrat toate forțele și mijloacele.

După moartea președintelui Chinei, **Sun Iat Sen**, care era prosovietic, președinte al acestei țări a devenit **Ciang Kai Shek**, un anticomunist feroce, dar nu pro-japonez, ci pro-american.

Societățile secrete și imperialismul japonez

Începând din 1933, numărul societăților secrete din Japonia angajate în expansionismul tânărului și sălbaticului "capitalism de stat" nipon s-au înmulțit. În afara teribilei societăți *"Dragonul Negru"*, care a făcut ravagii în Manciuria și Siberia, în timpul războiului ruso-japonez au mai apărut *"Liga sângelui"* (Ketsumeidan), *"Liga Guvernului Patriotic"* (Aikoku Seiji Domei) și *"Societatea Cireșului"* (Sakurakai).

Spionii acestor societăți particulare, dar strâns legate de interesele expansioniste imperiale ale Japoniei, și-au diseminat spionii și agenții de influență, iar la nevoie și echipele de asasini și diversioniști. **Sub cele mai banale forme de acoperire**, precum cele de mici funcționari, servitori și argați, fermieri, preoți, călugări, pelerini, ricșari, hamali și chiar cerșetori de rând. Pașaportul diplomatic nu a constituit forma principală de acoperire a spionilor Japoniei, cum se întâmplă în țările occidentale mari.

În lumea occidentală modernă, nu au existat modele de societăți secrete ca cele din Japonia. Societățile secrete din Europa și-au consumat rolul istoric în secolelel XVIII-XIX, după care au ieșit din scena lumii. Ceea ce a mai supraviețuit au fost doar niște relicve. Francmasoneria a supraviețuit cel mai mult.

Societățile secrete din Japonia, din prima jumătate a secolului XX, i-au încorporat pe cei mai fanatici, mai calificați profesional, mai naționaliști, mai expansioniști reprezentanți ai societății moderne japoneze.

Societățile secrete din Japonia erau animate de simțământul unicității civilizației nipone, de tradiții extrem de puternice, de veneratia pentru împărat și pentru Japonia, de etosul samurailor al onoarei și valorii militare, cu accent pe disciplină și vitejie, pe un **patriotism profund** și **spirit de sacrificiu împins până la extrem**. Nicăieri în lume nu au existat societăți secrete fondate pe asemenea valori. Acestea acționau independent, de multe ori în contradicție cu guvernul, care căuta să le mai tempereze zelul, de teama unor reacții internaționale, dar întotdeauna în consonanță cu interesele strategice ale Japoniei.

Concepția creării *"Marii Co-prosperități a Asiei de Est"*, sau mai exact a *"Imperiului japonez al Asiei de Est"*, a aparținut societății secrete "Dragonul Negru".

Atât societățile secrete, cât și serviciile de spionaj japoneze **au recrutat și utilizat agenți de spionaj din toate rasele Pământului** și i-au întrebuințat, potrivit calificării lor, în zonele de interes.

"Dragonul Negru" l-a recrutat pe indianul Rash Behari Bose, pe care l-a instruit la Tokyo, apoi l-a trimis în India. **Acesta a jucat un rol important în mișcarea de eliberare a lui Mahatma Gandhi** (1869-1948), care s-a soldat cu scoaterea englezilor din această țară și declararea independenței Indiei în 1947.

Aceasta a fost cea mai catastrofală pierdere suferită de Marea Britanie, ce dispunea de un *"imperiu în care Soarele nu apunea niciodată"*. Imperiul britanic (și nu numai) s-a înălțat, în mare măsură prin spionaj și tot prin spionaj a fost doborât.

După denunțarea de către guvernul de la Londra a tratatului de prietenie cu Japonia, **"Dragonul Negru" a trecut Marea Britanie pe lista dușmanilor**. Reacția aceasta mi se pare absolut normală.

Evreul ungur Lincoln – Spionul Iadului

În cele șase cărți pe care le-am scris inspirate din universul spionajului, în centrul atenției a fost plasat factorul om, adică spionul. Acoperind un spațiu temporar ce se întinde de la spionii biblici până la cei

ai secolului XXI, am trăit cu impresia că am pus în lumină cam tot ce a existat în materie de tipologia agenților, pornind de la cea realizată de Sun Tzî, acum 2.500 ani, până la Enciclopedia spionajului din 1997, dar m-am înșelat. Luând contact cu istoria spionajului japonez, elaborată de istoricii americani care au avut acces la arhivele secrete ale Japoniei, în urma ocupării acestei țări de către trupele S.U.A. în 1945, **am descoperit un agent de spionaj ce nu poate fi încadrat în nici o tipologie bazată pe criterii raționale, depășind pur și simplu orice imaginație în materie.**

După ce sentimentele antibritanice din Japonia s-au amplificat, iar Marea Britanie a fost trecută pe lista statelor potențial inamice, societatea secretă "Dragonul Negru" a trecut la recrutarea de agenți care să opereze pe teritoriul acestei țări. Dispunând de fonduri nelimitate, eforturile japonezilor au dat rezultate.

Printre cei recrutați de "Dragonul Negru" în Marea Britanie s-a numărat și Ignatius Timothy Trebitseh Lincoln, un tip excentric și ambivalent, evreu născut în Ungaria, devenit cetățean britanic prin naturalizare. Acesta a trecut cu ușurință de la religia ebraică la religia anglicană, iar pe timpul șederii sale temporare în Canada a devenit chiar diacon la o parohie din Appledore, pentru ca ulterior să adere la mișcarea Quakers. Aceasta este o sectă protestantă născută în rândul sărăcimii orășenești în timpul revoluției burgheze din Anglia (secolul al XVII-lea). Se mai numește *"Societatea păcii"*. Membrii acesteia nu recunosc tainele, riturile și clerul. Refuză prestarea jurământului și a serviciului militar. Fiind persecutați, mulți membri Quakers *("Tremurătorii")* au emigrat în S.U.A., unde au pus bazele statului Pensylvania. Secta are adepți în S.U.A., Marea Britanie și în Africa.

Spionul Universal

Omul nostru, pe care îl vom numi simplu Lincoln, **uns cu toate religiile Pământului**, pentru că o perioadă de timp a fost și călugăr budist, s-a întors în Marea Britanie, s-a apucat de politică, reușind să fie ales **membru în Parlament, din partea Partidului Liberal**, în comitatul Darlington. **Și-a ratat cariera politică după ce a dat faliment, în urma unor speculații cu niște câmpuri petrolifere din Galiția și România.** Odiseea vieții acestui evreu convertit la toate religiile și ideologiile politice din lume a început o dată cu izbucnirea primului război mondial. **A fost recrutat de serviciul de spionaj al Amiralității Marii Britanii dar, la prima ocazie, a acceptat și colaborarea cu spionajul Germaniei celui de-al doilea Reich.** Bănuit de trădare și sesizând pericolul, Licoln fuge în S.U.A. de unde este extrădat. Este judecat și condamnat, dar culmea, nu

pentru spionaj în favoarea Germaniei, ci pentru folosirea de cecuri false. După trei ani de închisoare, Lincoln este deportat în patria lui mamă, adică Ungaria. **Neputându-se înțelege cu regimul comunist al lui Bela Kun (originar din Transilvania), cu care a cooperat un timp, Lincoln fuge în Germania şi intră într-o grupare de extremă dreaptă care pregătea o lovitură de stat, eşuată în anul 1921.** Acesta a fost anul în care Lincoln a fost **contactat de spionajul chinez**, căruia i-a oferit serviciile sale, punându-se în slujba generalului Wu Pei-fu, angajat în lupta pentru putere. Aceasta este perioada când Lincoln a devenit "budist".

Unii din biografii lui Lincoln susțin că acesta a plecat în China cu misiuni din partea serviciului de spionaj al Germaniei. **Pe timpul şederii sale în China, Lincoln a colaborat cu "Dragonul Negru", dar şi-a oferit serviciile şi Marii Britanii, care le-a acceptat.**

Folosindu-se de Lincoln, japonezii au încercat să-l atragă pe Wu Pei-fu să preia şefia părții din China ocupată de armata japoneză. "Dragonul Negru" nu a avut prea mare încredere în Lincoln, **suspectându-l de legături cu agenți ai serviciului de spionaj al U.R.S.S.** De altfel, toți l-au "suspectat" pe Lincoln, neştiindu-se niciodată dacă acesta a fost sau nu anti-britanic, pro-german, pro-sovietic, pro-japonez, pro-chinez sau anti-occidental. Legendarul evreu născut în pusta maghiară **i-a slujit şi i-a înşelat în aceeaşi măsură pe toți**. În anul 1926, Lincoln **şi-a luat numele de Abbot Chao Kung**. Sub acest nume a încercat să revină în Anglia, în acelaşi an, deoarece fiul său, ofițer de artilerie în armata britanică, a fost judecat pentru crima de omor deosebit de grav şi condamnat la moarte. Lui Lincoln alias Abbot i-a fost refuzată cererea.

Un evreu în slujba lui Hitler !

În anul **1927**, a revenit la numele său inițial, **s-a înapoiat în Europa ca trimis al guvernului chinez**, pentru a negocia un împrumut de patru milioane de lire sterline. A urmat o perioadă în care Lincoln **a oscilat între jocul de interese U.R.S.S.-China şi pactul Japonia-Germania**.

Societatea "Dragonul Negru" l-a supravegheat îndelung pe Lincoln. Se ştia despre el că joacă pe mai multe fronturi şi are stăpâni multipli, că se pretează la orice dar, atâta timp cât informațiile furnizate de acesta şi-au dovedit utilitatea, japonezii l-au folosit. **Lincoln este cel care a mijlocit ascunderea ultimului împărat al Chinei, Pu Yi, la ambasada Olandei din Peking,** înainte de a-l transfera la Tien Tsin, zonă controlată de armata japoneză.

Într-o discuție cu un reprezentant al Marii Britanii, un ofițer al serviciului de spionaj al lui Chiang Kai Shek a afirmat: *"Pentru noi, Lincoln a fost un agent modest dar util. Noi ştiam că lucrează şi pentru japonezi.*

Lincoln este de o inteligență complicată, pe care noi, chinezii, am înțeles-o mai bine decât voi occidentalii. Cu siguranță că voi englezii l-ați fi băgat la închisoare. Noi gândim altfel. Dacă-l bagi pe Lincoln la închisoare, nu mai afli nimic. Dacă îl lași liber, afli multe de la el. Noi ne războim de mulți ani cu japonezii, dar într-o zi s-ar putea să vrem, și unii și alții, să ajungem la pace. Un om ca Lincoln acceptat de ambele părți ar putea sluji ca intermediar".

În anii celui de-al doilea război mondial, Lincoln a transmis mesaje de propagandă psihologică în favoarea puterilor Axei Berlin-Roma-Tokyo, de la o stație de emisie din Tibet.

În anul 1943, luna octombrie, agenția de știri a Japoniei a transmis că Lincoln a decedat la Shanghai. Ulterior, această știre a fost dezmințită. La 5 mai 1947, agenția de știri Reuters și ziarul *"Times of Ceylon"* relatau că Lincoln este în viață, trăind undeva prin Darjeeling – Bengal.

Evreul Lincoln s-a dovedit a fi un caz unic în istoria spionajului. Numai "rasa" evreiască putea da naștere unui asemenea prototip. Lincoln s-a dovedit capabil să "adopte" sau mai exact să se adapteze la orice religie, la orice ideologie politică și la orice stăpân, dacă a fost bine plătit. Lincoln nu a fost nici agent dublu și nici agent triplu, ci un poliagent, un spion universal.

Cel mai probabil că nu a fost împușcat sau nu a putrezit în închisoare, pentru că a fost un spion de geniu. A știut să se facă util, chiar indispensabil, față de toate organizațiile de spionaj din lume pe care le-a slujit, dându-i fiecăruia exact ce avea nevoie. Toți l-au bănuit de duplicitate, de machiavelism, dar au ajuns la concluzia că le este mai util viu și liber, decât mort sau în pușcărie.

Globalizarea, dolarii și evreii

Ca și "rasa" din care se trage, **Lincoln a fost călăuzit exclusiv de interese, dovedind că nu respectă nici o regulă, nici o lege, nici o religie și nici un principiu de moralitate. Ar fi fost în stare să-i slujească simultan pe toți sfinții cerului și pe toți diavolii iadului,** fără să-i supere și pe unii și pe alții. Și evreii sunt o națiune de spioni, dar sunt călăuziți de cu totul alte "valori" și principii comparativ cu japonezii.

O națiune fără patrie până în anul 1948, **evreii sunt cei care au dat naștere *"internaționalismului proletar"*, având nevoie de o ideologie care să le permită accesul în toate țările lumii. În zilele noastre, din aceleași motive, evreii din S.U.A. sunt cei mai ardenți susținători ai globalizării, varianta capitalistă a *"internaționalismului proletar"*.**

Un agent de tipul lui Lincoln care acționează în zilele noastre la scară globală este **George Sörös, evreu născut tot în Ungaria.** "Legen-

darul Lincoln" şi contemporanul Sörös întrunesc în cel mai înalt grad trăsăturile fundamentale ale evreimii. **Răspândiţi în întreaga lume, evreii au ştiut să se grefeze pe trupul oricărei civilizaţii şi să scoată maximum de profit de pe urma acesteia. Evreii au fost ultimii emigranţi care au ajuns în S.U.A. cu buzunarele goale, iar după numai două generaţii au pus stăpânire pe finanţele acestei uriaşe ţări.** Iată motivul principal pentru care **S.U.A. poartă de gât bolovanul statului Israel** şi duce faţă de lumea arabă o politică hotărâtă la Ierusalim. **Acesta este unul din motivele principale pentru care S.U.A. au primit loviturile devastatoare de la 11 sep-tembrie 2001,** de pe urma cărora nu-şi pot reveni, recurgând la măsuri şi acţiuni iraţionale, de genul *"războiul total împotriva terorismului"*, cu tendinţe de încălcare a tuturor normelor de drept internaţional. Atât înainte de apocalipticul 11 septembrie 2001, cât şi după aceea, **serviciile de informaţii ale S.U.A.**, în frunte cu C.I.A., şi F.B.I., **s-au dovedit incapabile să penetreze organizaţiile teroriste antiamericane**, care sunt predominante în lumea contemporană. Puterea fără spionaj nu realizează mare lucru. *"Dacă te cunoşti pe tine, dar nu-l cunoşti pe inamic, pentru fiecare victorie vei suferi o înfrângere"*, spune Sun Tzî. Americanii vor învăţa, cu timpul, acest adevăr universal...

Samuraii retează coada "Marelui Dragon" !

Dragonul, acest monstru fabulos, înspăimântător dar magnific totodată, închipuit cu ghiare de leu, aripi de vultur şi coadă lungă de şarpe, este **cel mai venerat simbol al Asiei**. Nicăieri simbolul dragonului nu este însă atât de cultivat ca în marea Chină. În legendele lor, **chinezii se consideră descendenţi din dragon**. Entităţi precum Coreea de Sud, Taiwan, Hong-Kong şi Singapore, care, după cel de-al doilea război mondial, au rupt lanţurile subdezvoltăeii şi s-au plasat în rândul marilor civilizaţii cu economii puternice şi agresive, sunt cunoscute sub genericul ***"cei patru dragoni mici"***. Reforma din China, inaugurată în 1978, în urma căreia economia acestei ţări imense cunoaşte cel mai înalt ritm de dezvoltare din lume, este cunoscută sub genericul ***"Trezirea Marelui Dragon"*** (sub acest titlu, în 1999, Editura OBIECTIV a editat o carte dedicată semicentenarului Republicii Populare Chineze).*

În simbolistica Japoniei, dragonul este pe locul doi după Soare. Samuraii, aceşti teribili soldaţi de profesie care au dominat societatea japoneză multe secole, arborau cu precădere însemnele dragonului.

---

* **N. edit.**: *"Trezirea Marelui Dragon / China în Reformă"*: Ioan Parepa - Florian Gârz, Ed. OBIECTIV, octombrie 1999.

Între cele două războaie mondiale, samuraii japonezi au încercat, şi temporar cu reuşit, să taie o porţiune din coada "Marelui Dragon" care este China.

Porţiunea din coada "Marelui Dragon" retezată de samurai au fost Manciuria şi partea de nord-est a Chinei.

Kenji Doihara – marele spion al Japoniei

Spionajul, asociat cu puterea economică şi militară a Japoniei, a jucat un rol esenţial în înfăptuirea acestei imense operaţii.

Cel care a făcut gloria spionajului japonez în perioada dintre cele două războaie mondiale, considerat "maestru al artei" în acest domeniu, a fost **generalul-maior Kenji Doihara**. Istoricii occidentali, în special cei americani, îl consideră pe Doihara ca fiind **cel mai strălucit spion al Japoniei moderne**.

Istoricul american John Gunther aprecia că Doihara a fost un ofiţer de excepţie, foarte rar întâlnit în armatele lumii, care îmbina talentul militar cu abilitatea unui diplomat, flerul unui politician cu viclenia unui spion. Kenji Doihara a ştiut să utilizeze în mod genial informaţiile care i-au intrat în posesie.

Ca mai toate valorile militare ale Japoniei, Doihara s-a născut într-o familie săracă, de condiţie socială joasă. A ales cariera militară obligat de sărăcie, aşa cum se întâmplă în mai toate armatele lumii. În şcoala militară de ofiţeri a fost strălucit, manifestând un talent ieşit din comun pentru limbile străine. **A învăţat limba chineză la perfecţie**, fapt ce i-a şi deschis calea spre activitatea de spionaj.

De tânăr ofiţer, visul politic al lui Doihara a fost acela de a vedea Manciuria ca parte a *"Imperiului japonez"* pe continentul Asia. El şi-a petrecut mulţi ani în China, însuşindu-şi limba chineză **pe dialecte.**

Ca om, Doihara întruchipa toate calităţile spionului de clasă: bine clădit fizic şi rezistent la eforturi îndelungate, foarte echilibrat din punct de vedere psihic, jovial, extravertit, fapt ce-i permitea să-şi facă prieteni cu foarte multă uşurinţă. Era capabil de o mare flexibilitate şi de adaptabilitate, pătrunzând cu uşurinţă în orice fel domenii, reuşind să se confunde uşor cu acestea, motiv pentru care era foarte înşelător.

Cam acestea ar fi, de altfel, **calităţile ce i se cer unui spion de mare clasă din toate timpurile**. S-au schimbat doar instrumentele şi tehnologiile cu care aceştia operează, inteligenţa rămânând în mod invariabil pe primul loc.

Doihara s-a specializat ca spion în anii primului război mondial, dar mai ales în campania din Manciuria şi Siberia, purtată împotriva Rusiei Sovietice, în 1917-1922. **L-a avut ca mentor pe Seishiro Yatagaki,**

un alt mare spion al Japoniei, care, după campania purtată împotriva bolşevicilor, a fost avansat la gradul de general-locotenent, iar ulterior a devenit **ministru de Război**. Aşa îşi tratează Japonia spionii de mare talent, nelăsându-i să se irosească şi să dispară într-un negru şi distrugător anonimat, ca în România, spre exemplu.

Când trădătorii devin eroi, ce viitor avem noi ?!

În România democratică este tratat ca erou cel care s-a pus în slujba altor puteri, nu cel care şi-a pus viaţa în pericol pentru naţiunea română! Fostul general **Mihai Pacepa**, care a spionat în favoarea S.U.A. (probabil şi a Germaniei şi Marii Britanii, apropiindu-se de "legendarul Lincoln"), a fost reabilitat de guvernul Convenţiei Democratice şi făcut *"erou al luptei împotriva comunismului"*.

O ţară cu un astfel de comportament nu se poate bucura de nici un respect şi prestigiu în lume şi nici nu poate avea un viitor. Dacă trădătorii ajung eroi, iar eroiii autentici sunt aruncaţi la lada de gunoi a istoriei, o astfel de ţară, de naţiune, dar mai exact de clasă politică, nici nu merită să aibă un viitor...

Spionajul japonez, în frunte cu Kenji Doihara, a pregătit, în subteran, condiţiile penetrării şi ulterior ale ocupării militare a Manciuriei şi nord-estului Chinei de către Japonia.

Spionajul japonez a exploatat cu maximum de eficienţă luptele interne din China, dintre diferiţi conducători militari ai provinciilor, din sânul clasei politice şi dintre partidele politice apărute în această ţară după revoluţia din 1911. **Exact acelaşi lucru îl practică şi spionajul maghiar (şi nu numai) în România**, după revoluţia din decembrie 1989, exploatând pas cu pas fragmentarea politică a societăţii româneşti, sfâşierile interminabile dintre partidele politice şi ambiţiile de-a dreptul năroade şi iraţionale ale unor lideri politici "carismatici", de pe urma cărora România s-ar putea alege cu pierderi teritoriale ca, în anul 1940, sau să se pomenească cu o "federalizare", adică revenirea la provinciile istorice de dinainte de 1859. De altfel, **idei de autono-mizare a unor provincii istorice (Moldova, Transilvania, Banat) au şi apărut...**

Ajuns colonel în serviciul de spionaj al armatei imperiale, Doihara s-a dovedit un **expert în alimentarea subterană a disensiunilor şi tendinţelor centrifuge din sânul societăţii chineze**. Calul său de bătaie a fost, printre alţii, mareşalul chinez Chang Tso-lin. Acesta a fost de partea Japoniei pe timpul războiului ruso-japonez şi tot el este acela care a facilitat penetraţia japoneză în Manciuria.

In România, după anul 1990, rolul de facilitare a penetraţiei maghiare l-a jucat generalul Victor Atanasie Stănculescu, cel care

şi-a permis să semneze, la Budapesta, o declaraţie de recunoaştere a *"drepturilor colective"* ale maghiarilor din Transilvania. Tot acestui general, "copil de casă" al familiei Nicolae Ceauşescu, îi parţine şi paternitatea stupidului slogan potrivit căruia, în cazul României, *"relaţiile militare externe au luat-o înaintea relaţiilor politice"*. Pentru o asemenea afirmaţie, dacă s-ar fi dovedit reală, generalul V.A.Stănculescu ar fi trebuit deferit tribunalului militar !

Şi spionii pot fi mari cuceritori...

Uneltirile lui Doihara au fost atât de meşteşugite şi atât de profunde, încât, la un moment dat, **cinci provincii din nordul Chinei au fost pe punctul de a se desprinde de trupul ţării şi alipi la imperiul japonez, fără să se tragă un cartuş,** amintind de faptele marelui Toyotomi Hideyoshi, fondatorul statului centralizat feudal al Japoniei.

În timp ce China era sfârtecată, preşedintele Chiang Kai Shek era preocupat cu masacrarea comuniştilor chinezi din jurul lui Mao Zedung.

Aşa se petrec lucrurile şi în România, la începutul secolului XXI. În loc să caute o formulă de convieţuire şi cooperare civilizate şi în interesul României, **partidele politice aşa-zis democrate** se coalizează pentru a-şi "suprima" diverşi adversari politici, **cooperând cu U.D.M.R., *"coloana a 5-a"* a Ungariei în Romania.** La aşa mod de gândire şi acţiune, aşa viitor. Adică praful şi pulberea...

Kenji Doihara a încercat să coordoneze eforturile diferitelor societăţi secrete şi grupuri de interese japoneze în direcţia dorită de Japonia, de creare a unui imperiu, dar fără succes.

Acţiunile de influenţare politică, preferate de Doihara, au fost însoţite şi de fapte mai puţin ortodoxe, precum corupţia, şantajul, comploturile şi asasinatele. **Au fost "cumpăraţi" nu numai oameni politici chinezi şi înalţi funcţionari din aparatul de stat, ci şi criminali profesionişti şi bandiţi de drumul mare.** Societatea secretă privată "Kakumeiso" (Revoluţia), condusă de Hajime Juridate, cu centrul la Mukden, era specializată în răpiri de personalităţi, asasinate politice şi diversiuni. Aşa era lumea atunci şi tot aşa este şi în prezent.

Manciuria – noul Pământ al Făgăduinţei !

În timpul războiului ruso-japonez, serviciul de spionaj militar al Japoniei a luat, pentru prima dată, contact cu existenţa şi conţinutul propagandei antisemite, larg răspândită în Rusia. Căpitanul Norihiro Yasue a fost însărcinat cu elaborarea unui amplu studiu în legătură cu problema antisemitismului. Yasue şi alţi agenţi ai spionajului japonez au ajuns în Palestina şi **au purtat discuţii cu evrei proeminenţi, printre**

care David Ben Gurion şi Chaim Weizman, ei înşişi mari specialişti în arta spionajului. Analiştii japonezi au ajuns la concluzia că mişcarea sionistă ar putea ajuta Japonia în ambiţiile sale imperiale din Extremul Orient. În acest scop, **a luat fiinţă Oficiul Japonez pentru Evrei**, care colecta şi pelucra date despre situaţia şi acţiunile evreilor din întreaga lume. Se pare că **spionii japonezi şi cu spionii evrei s-au înţeles şi au colaborat foarte bine**. Nici nu ar fi de mirare, ţinând cont că şi japonezii şi evreii sunt naţiuni-spion. **Japonezii n-au avut încredere în evrei**, dar le apreciau înaltele calităţi de specialişti ai finanţelor, comerţului, precum şi în domeniul artelor.

În anul 1934, Ministerul de Externe al Japoniei a elaborat un program de aducere şi populare a Manciuriei, devenită Manciuko sub dominaţie japoneză, **cu un număr de 50.000 de evrei izgoniţi din Germania de către nazişti.** Japonezii l-au invitat la Tokyo pe rabinul Abraham Kaufman, pentru discutarea şi punerea în aplicare a acestui program. **În anul 1935, s-a ajuns la concluzia că nu 50.000, ci sute de mii de evrei s-ar putea stabili în Manciuria şi alte teritorii controlate de japonezi în Orientul Extrem.** Toţi aceşti evrei ar fi putut fi salvaţi de la exterminare în lagărele naziste, dacă s-ar fi dat curs iniţiativei Japoniei.

SUA – conduse de rabini ?

Programul a fost subminat şi în final abandonat, datorită rezistenţei acerbe a rabinului Stephen Wise, preşedintele Congresului Evreilor Americani.

Istoricul american Richard Deacon este de părere că, **dacă programul japonez ar fi avut succes, Japonia nu ar mai fi devenit aliata Germaniei hitleriste şi nici războiul dintre Japonia şi S.U.A. nu ar mai fi avut loc.** Iată unde poate duce amestecul bisericii în politică...

Operaţia de emigrare masivă a evreilor, concepută de societăţile secrete şi serviciile de spionaj japoneze, a purtat numele de ***"Planul Fugu"***. Din totdeauna niponii au fost neîntrecuţi în simbolistică, comparaţii şi simţul umorului. "Fugu" este **numele unui peşte** din apele Japoniei, **foarte gustos, dar care necesită o curăţire de specialist, deoarece anumite părţi din corpul acestui peşte conţine tetrodoxin, o otravă extrem de ucigaşă.** Aluzia la unele tăsături de caracter şi deprinderi ale comunităţilor evreieşti este evidentă. Se vede clar că japonezii se pricep la oameni...

Rabinul Stephen Wise şi anturajul său din Congresul Evreilor Americani, prin opoziţia acerbă faţă de *"Planul Fugu"*, au influenţat cursul istoriei în sensul cel mai negativ posibil. În anul 1939, relaţiile dintre Japonia şi Germania erau încordate şi ar fi putut fi exploatate

în interesul S.U.A. şi al celorlalte democraţii occidentale. În anul respectiv, Marea Britanie putea atrage Japonia de partea sa, mai ales după ce Germania şi U.R.S.S. semnaseră între ele Pactul Ribbentrop-Molotov.

Recrutare prin...drogare

Kenji Doihara s-a remarcat ca spion de clasă după primul război mondial, când a ocupat funcţia de **ataşat militar adjunct al Japoniei la Peking**. Clasa de "maestru al spionajului" i-a fost conferită lui Doihara, printre altele, şi de faptul că **vorbea cursiv nouă limbi europene şi patru dialecte ale limbii chineze**.

Pe timpul misiunii sale în China, **K.Doihara a inspirat şi finanţat crearea societăţii secrete *"Anfu"* (Pace şi fericire)**, care se ocupa cu aranjamente subterane pentru vinderea de concesiuni către antreprenorii japonezi, în Manciuria şi în alte regiuni ale Chinei. În paralel cu aceasta, **a recrutat agenţi în sectoare-cheie ale societăţii chineze** şi a condus cu succes activitatea de agentură din Mukden şi Harbin, unde **a deschis bordeluri prevăzute cu instalaţii de ascultare, precum şi taverne ale consumatorilor de opium. Informatorii chinezi erau făcuţi dependenţi de droguri şi astfel erau ţinuţi în mână.** O bună informaţie putea fi plătită doar cu o pipă de opium, care îl făcea "fericit" pe informator.

Din toate timpurile, la baza creării imperiilor au stat utilizarea forţei, în paralel cu intrigile, conspiraţiile, asasinatele, corupţia, ipocrizia, cinismul, minciuna şi trădarea, ca arme ale politicilor de expansiune. Japonezii nu au făcut excepţie de la această regulă, în asaltul lor asupra Chinei şi a altor teritorii din Asia.

Ceauşescu nu mai era util...

Recrutarea şi coruperea de persoane autohtone plasate în poziţii-cheie constituie o altă metodă de penetrare şi extindere a influenţei unei puteri străine în ţările victimă. După ce-şi îndeplinesc rolul, aceste "elemente" pe post de marionete sunt abandonate, iar dacă se abat de la linia patronilor lor străini sunt, de regulă, suprimate.

Aşa s-au petrecut lucrurile şi cu **mareşalul chinez Chang Tso-lin, guvernatorul Manciuriei, promotor al intereselor Japoniei,** ajuns în acest post cu sprijinul "Dragonului Negru".El a slujit cu devotament interesele Japoniei dar, de la un moment dat, s-a ocupat prea mult de rotunjirea propriei averi, comiţând şi eroarea de a fi intrat în contact cu agenţi ai serviciului de spionaj sovietic. Mai simplu exprimat, mareşalul Chang Tso-lin a început să se manifeste prea independent, fapt ce leza interesele Japoniei. Ca atare, **în iunie 1928**, acesta **a căzut victimă**

unui atentat cu bombă. Tribunalul internațional de la Tokyo, din 1946, a stabilit, cu probe, că mareşalul Chang Tso-lin a fost asasinat de către serviciul de spionaj japonez. Operațiunea a fost condusă de către colonelul Kawamoto, din serviciul de spionaj militar.

Aceeaşi soartă a avut-o şi preşedintele Nicolae Ceauşescu al României, foarte apreciat la Washington şi foarte util în acțiunile de subminare a planurilor fostei U.R.S.S., atât în cadrul Tratatului de la Varşovia, cât şi în C.A.E.R. După ce şi-a epuizat utilitatea şi a apărut Mihail Gorbaciov, demolatorul U.R.S.S. şi al "comunității statelor socialiste", N.Ceauşescu a fost sortit morții, act executat la 25 decembrie 1989.

Incidentele provocate – motive de invazii

Pentru a motiva în ochii opiniei publice interne şi internaționale, pătrunderea tot mai adâncă în Manciuria şi în nord-estul Chinei, *serviciile* de spionaj japoneze au pus în scenă o suită de **"incidente"**, în urma cărora se luau măsurile de rigoare în plan militar. Un astfel de "incident" a avut loc în luna **iunie 1931**, la frontiera dintre Manciuria şi Mongolia Interioară. Astfel, agenți ai spionajului militar nipon, îmbrăcați în uniforme ale armatei chineze, au împuşcat o patrulă japoneză compusă din trei soldați şi căpitanul Nakamura. Reacția a fost promptă şi s-a materializat prin sporirea efectivelor militare japoneze în Manciuria. La **17 septembrie 1931**, se produce explozia unei bombe la calea ferată care lega Mukdenul, capitala Manciuriei, de lumea exterioară.

Patrulele japoneze trimise să "investigheze" se ciocnesc cu patrulele chineze, rezultând morți şi răniți, şi de o parte şi de alta. **Aşa s-a născut *"incidentul manciurian"*, în urma căruia trupele japonele au ocupat Mukdenul.**

Tot aşa au procedat şi serviciile de spionaj ale Germaniei, când a fost atacată şi cucerită Polonia, în septembrie 1939.

La fel procedează şi serviciile de spionaj ale S.U.A. în frunte cu C.I.A. în 2003, care caută motive şi pun la cale "incidente" pentru a justifica o intervenție militară **împotriva Irakului**. Acuzația că Irakul ar fabrica arme de nimicire în masă este o minciună mai mare decât cele două clădiri turn gemene de la World Trade Center, distruse de teroriştii arabi la 11 septembrie 2001...

Saddam Hussein – o piedică în calea... petrolistului miliardar G.W.Bush

Adevăratul motiv pentru care preşedintele S.U.A. G.W.Bush (jr.) doreşte să atace Irakul şi să schimbe regimul politic din această țară este cu totul altul.

Familia Bush este o familie de miliardari petrolişti. G.Bush (tatăl) a pornit **primul război din Golful Persic** (1990-1991), implicând S.U.A. într-un conflict interarab, **din două motive principale**:

• **famila Bush stăpâneşte mari câmpuri petrolifere în Kuweit**, mai ales exploatările maritime, şi nu putea accepta ocuparea acestei ţări de către Irak;

• a folosit acest conflict **pentru dislocarea permanentă de trupe americane în Arabia Saudită**, unde se găsesc cele mai mari rezerve de petrol cunoscute din lume.

Saddam Hussein a naţionalizat fondurile şi proprietăţile a cinci companii petrolifere, cele mai mari din lume. Dintre acestea trei sunt americane (Exxon, Mobil şi Total) şi două britanice (British Petroleum/ B.P. şi Shell).

G.Bush (fiul) vrea capul lui Saddam Huseein şi schimbarea de regim în Irak **pentru ca cei cinci giganţi petroliferi să-şi reia proprietăţile**. Acesta este **adevăratul motiv** pentru care S.U.A. şi Marea Britanie pun la cale al doilea război din Golful Persic.

Toată propaganda în jurul *"terorismului"* şi a *"armelor de nimicire în masă"* este mincinoasă, cinică şi neruşinată (vezi *"Inside the Arab World"* de Michael Field, Editura Harvard University Press, S.U.A., 1994, pag.408-409). Politicile expansioniste s-au bazat în toate timpurile, şi se bazează şi în zilele noastre, pe falsuri grosolane şi minciuni sfruntate...

Statul-marionetă manciurian – o agresiune mascată

În anul 1931, Kenji Doihara s-a înapoiat în Manciuria, unde şi-a desăvârşit opera politică prin formarea statului marionetă Manchukuo, separat de China şi aservit total Japoniei. Naşterea acestui "stat" a fost rezultatul acţiunilor subterane ale serviciului special din Mukden (Tokumu Kikau), de spionaj şi subversiune înfiinţat şi condus de Doihara.

La vârsta de 49 ani, Doihara a fost avansat la gradul de **general**. Spionii lui Doihara au infiltrat întregul aparat al funcţionarilor civili din Manciuria, iar el personal şi-a luat rolul de **primar al Mukdenului, capitala Manciuriei**.

Construcţia statului "Manchukuo" a constituit, în esenţă, **o formă mascată de agresiune**, ocupare de teritorii şi subjugare de populaţie purtate în aşa fel, încât să nu genereze o reacţie militară din partea Marilor Puteri ale lumii şi nici sancţiuni din partea Ligii Naţiunilor.

Această masivă operaţie subversivă trebuia să apară în ochii naţiunilor lumii drept expresie a *"voinţei politice de independenţă a populaţiei manciuriene"*.

Cam în acelaşi fel se lucrează şi la dezmembrarea României în zilele noastre, atunci când se scot la suprafaţă idei privind *"autonomia Transilvaniei", "Partidul Moldovenilor", "descentralizarea administrativă"* şi altele.

China – trădată la vârf

Dacă spionajul japonez a eşuat în tentativele sale de a-l salva pe ultimul împărat al Rusiei, Nicolae al II-lea, nu acelaşi lucru s-a întâmplat şi în cazul ultimului împărat al Chinei, Henry Pu Yi, pe care a reuşit nu numai să-l salveze, dar să-i găsească şi de lucru. **Misiunea "recuperării" împăratului Pu Yi i-a fost încredinţată colonelului Doihara.** În această operaţie plină de fantezie eroică şi romantism, **s-a remarcat una dintre cele mai strălucite spioane ale Orientului Extrem din toate timpurile**.

Este vorba de **o prinţesă chineză din familia Manchu, fiica prinţului Su, un consilier intim al tânărului împărat Pu Yi.** După moartea violentă a prinţului Su, unica fiică a acestuia a fost **adoptată de Naniwa Kawashima, membru marcant al "Dragonului Negru", devenind cetăţean japonez,** sub numele de Yoshiko Kawashima. **Ca şi tatăl ei adoptiv, Yoshiko a devenit o spioană de mare clasă şi o adeptă fanatică a anexării Manciuriei de către Japonia,** consacrându-şi întreaga viaţă acestei cauze. Pentru rolul deosebit de activ pe care l-a jucat, atât în salvarea familiei imperiale chineze, cât şi pentru includerea Manciuriei în imperiul Japoniei, Yoshiko Kawashima a fost supranumită *"Ioana d'Arc a Manciuriei"*.

Împăratul detronat al Chinei, Pu Yi, ţinut captiv la Peking, a încercat să se salveze apelând, prima dată, la ajutorul serviciului de spionaj al Marii Britanii. A făcut acest lucru, deoarece **însuşi tutorele său, Sir Reginald Johnston era agent britanic de spionaj infiltrat pe lângă împăratul Chinei.** Din motive ce nu au fost elucidate, **englezii l-au refuzat**. Atunci, au intervenit colonelul Doihara şi spionii săi, printre care Trebisch Lincoln ("spionul iadului") şi Yoshiko Kawashima.

Biografii lui Yoshiko o prezintă ca pe o tânără de o frumuseţe orientală ieşită din comun, sclipitor de inteligentă, foarte curajoasă, cu o personalitate puternică, dominantă şi necruţătoare cu cei care-i stăteau în cale. Participa cu multă uşurinţă la acţiuni sângeroase, asasinate şi lupte de gherilă. De regulă, purta veşminte bărbăteşti, obicei total nepopular în rândul femeilor orientale.

Colonelul Doihara l-a scos, în mod clandestin, pe împăratul Pu Yi din Peking şi i-a asigurat adăpost la ambasada Olandei din Tientsin. După ce Manciuria a trecut sub controlul Japoniei, mai mult

prin acțiuni subversive și de spionaj susținute de "lupte de gherilă", puse în scenă tot de Doihara și agenții săi, **această mare și bogată provincie a Chinei a fost transformată în statul *"Manchukuo"*, iar în fruntea acestuia a fost instalat, pe post de împărat-marionetă, nimeni altul decât Pu Yi, fostul împărat al Chinei.** Această acțiune a constituit o culme a acțiunilor subversive și de spionaj conduse de **Doihara, adevăratul stăpân al Manciuriei**.

Împăratul Pu Yi a fost deplasat de la Tientsin la Mukden fără soție, pentru reducerea la minimum a riscurilor. **Misiunea de scoatere a împărătesei din Tientsin**, oraș controlat de autoritățile chineze, și aducerea ei la Mukden a fost **încredințată prințesei spioane Yoshiko**.

În condițiile în care la Tientsin erau tulburări zilnice, iar poliția făcea uz de arme, Yoshiko, deghizată în șofer de taxi, s-a deplasat la locul unde era ascunsă împărăteasa și, fără prea mult ceremonial, a invitat-o în automobil. S-a deplasat apoi, cu calm, printre patrulele militare și de poliție, spre rada portului.

A fost oprită de câteva ori, dar de fiecare dată a ieșit din încurcătură, folosind legende bine ticluite, puterea de convingere și farmecul personal. În felul acesta, a reușit s-o transporte pe împărătească în rada portului, iar apoi, cu o ambarcațiune, în larg, unde a fost preluată de un distrugător japonez.

Împărații-marionetă conduc state-marionetă...

Istoricii americani au apreciat că fostul împărat al Chinei, Henry Pu Yi, a acceptat funcția de împărat al Manchukuo numai datorită farmecului, grațiilor și influenței extraordinare asupra sa, exercitate de către irezistibila Yoshiko. **Pu Yi a fost declarat împărat de către japonezi, în Manciuria, la 29 februarie 1932.**

Trăgând învățăminte de pe urma succeselor repurtate de către Biroul de spionaj de la Mukden, condus de colonelul Doihara, guvernul Japoniei a înființat un astfel de birou la Peking, condus de generalul Harada. Acestea au jucat un rol esențial în pregătirea condițiilor pentru noi anexări teritoriale pe seama Chinei.

Cariera oricărui mare spion, indiferent de epoca istorică sau de apartenența națională și de rasă, este presărată nu numai cu victorii, ci și cu eșecuri.

Numai Papa de la Roma se consideră infailibil. Ca atare, și legendarul spion și intrigant poliyic de geniu Kenji Doihara a avut momente când "a dat-o în bară", când s-a întâlnit cu adversari mai vicleni decât el.

În încercările sale de a recruta și racola oameni cât mai influenți și cu poziții cât mai înalte din China, **Doihara și-a încrucișat cărările și**

cu cele ale generalului Ma Chan-shan, comandantul trupelor chineze de la frontiera cu U.R.S.S. Acesta a primit mari sume de bani de la japonezi, pentru a sprijini interesele acestora în Manciuria şi nod-estul Chinei. Generalul chinez a folosit însă aceşti bani în interes personal. Doihara a trimis un comandou de asasini să-l lichideze pe generalul Ma Chan-shan, dar lovitura s-a produs în gol. Generalul fugise, între timp, în U.R.S.S. Cel mai probabil că acesta lucra de mult timp pentru serviciile de spionaj sovietice.

După ce a fost înaintat la gradul de general, Doihara a fost **trimis la Shanghai**, preluând comanda Centrului de spionaj şi subversiune al Japoniei din acest imens oraş chinezesc. **Spionii conduşi de Doihara au reuşit să pătrundă chiar în inima Statului Major General al armatei lui Chiang-Kai-shek, asistentul personal al acestuia, Huang-sen, fiind spion recrutat de Doihara.**

În ultima parte a războiului al doilea mondial, generalul Doihara a fost comandant de divizie, luptând cu multă bravură împotriva trupelor americane.

Generalul Kenji Doihara s-a numărat printre cei şase înalţi comandanţi ei armatei imperiale japoneze, spânzuraţi de americani ca şi criminali de război.

Mareşalul României, Ion Antonescu, condamnat de S.U.A., Marea Britanie şi U.R.S.S. pentru acelaşi motiv, nu a fost supus acestei umilinţe, murind de glonţ, ca un soldat ce era.

Celebra spioană **Yoshiko Kawashima** a continuat să lucreze cu succes pentru Japonia până la **11 noiembrie 1945**, când a fost **arestată** de agenţi ai serviciului de contraspionaj al Chinei. La puţin timp după data respectivă, a fost dat publicităţii un comunicat privind judecarea, condamnarea şi **executarea prin împuşcare** a acestei celebre şi frumoase spioane. Ţinând cont de faptul că a operat în condiţii de război, viaţa ca spioană a prinţesei Yoshiko a fost deosebit de lungă. Spionii trimişi de Londa pe continent cădeau în câteva zile sau săptămâni.

În ceea ce-l priveşte pe **ultimul împărat al Chinei, Henry Pu Yi,** după înfrângerea Japoniei şi victoria în războiul civil din China a Armatei Populare de Eliberare, condusă de Mao Zedong, acesta a fost arestat şi judecat pe lista criminalilor de război.Condamnarea la moarte pe care a primit-o a fost comutată în **închisoare pe viaţă**.

După un număr de ani, fostul împărat Henry Pu Yi a fost **pus în libertate**, dar nu numai atât, **i s-a pus la dispoziţie o reşedinţă şi un mic domeniu**, dat fiindcă "alteţa sa imperială" era mare amator de grădinărit. De asemenea, îi plăcea să construiască aeromodele. **"Împăratul" a avut o pensie de stat îndestulătoare, doi-trei servitori şi**

garda reşedinţei. A murit de bătrân, fiind mult mai norocos ca fostul preşedinte al României, Nicolae Ceauşescu,care a murit secerat de gloanţe trase de militari ai armatei al cărui comandant suprem era. Comuniştii chinezi s-au dovedit mai civilizaţi decât "tovarăşii de luptă şi de idei" ai "ţăranului-preşedinte" de la Scorniceşti.

Pe timpul lui Nicolae Ceauşescu, generalilor ruşi veniţi în România din partea structurilor Tratatului de la Varşovia nu li se permitea să exercite nici un act de comandă în raporturile cu armata României. La începutul secolului XXI, aceeaşi naţiune română, prin guvernanţii ei "democraţi", îşi face un titlu de glorie din a trimite efective ale armatei peste hotare, inclusiv în Afganistan, punându-le sub comandă americană. Mâine sau poimâine, armata României va fi subordonată N.A.T.O. **Este clar că nu putem exista decât sub cizmă străină protejată de "imunitate juridică"...**

Spionii japonezi în America

Infiltrările de agenţi ai serviciilor de spionaj şi ai societăţilor secrete japoneze **în S.U.A.** au început **în anul 1934**. Acţiunile de spionaj şi subversiune pe teritoriul S.U.A., în perioada interbelică, au fost facilitate de faptul că **serviciile americane de contraspionaj erau submediocre**, după cum se recunoaşte în *"Raportul Eberstadt"*, dat publicităţii în 1945, care a analizat problemele securităţii S.U.A., înainte de dezastrul de la Pearl Harbour.

Cercetarea strategică japoneză, prin crearea unor reţele de agenţi de spionaj, şi-a concentrat eforturile asupra coastelor de vest ale S.U.A., respectiv asupra statului **California**, cu oraşele **San Francisco** şi **Los Angeles**. Totodată, japonezii s-au dovedit maeştri ai strategiei indirecte, realizând structuri active de agenţi în **Mexic, America Centrală şi America Latină.** Spionii japonezi acordau **o atenţie deosebită zonei strategice a Canalului Panama**, care le permitea americanilor să facă manevre de forţe navale din Oceanul Atlantic în Oceanul Pacific. Formele de acoperire pentru spionii japonezi infiltraţi în acest vast spaţiu, printre altele, au fost ocupaţiile de **pescari, dentişti, specialişti în chirurgia bucală şi frizeri.** O adevărată **flotă de pescuit japoneză**, având la bord ofiţeri ai serviciului de spionaj al marinei imperiale, opera permanent **în apele de la vest de California**, având facilităţi portuare în Mexic, ţară cu care Japonia întreţinea relaţii excelente. Acest lucru este lesne de înţeles, deoarece mexicanii îi "iubesc" pe americani aşa cum îi "iubim" noi pe ruşi sau cum ne "iubesc" ungurii pe noi.

Investitori japonezi (în realitate membri ai "Dragonului Negru") au deschis **afaceri în Mexic**, mai ales fabrici de prelucrarea peştelui, pre-

cum cele de la Avenida şi San Piedro, oferind legende plauzibile pentru ca **pescadoarele-spion japoneze** să se afle în această zonă a Pacificului. În afara cercetării litoralului, aceste nave **urmăreau toate mişcările Flotei S.U.A. din Pacific**. Un asemenea "investitor" a fost şi **Matsumiya** – patronul fabricii de la Avenida, care coordona acţiunile de spionaj ale Japoniei împotriva S.U.A., având reşedinţa **în Mexico City**.

Prinţesa Insulei Plăcerilor

În apele Californiei există un număr de insule mici, devenite proprietate particulară în epoca "goanei după aur" din această parte a S.U.A.

În timpul crizei economice din **1929-1933**, asemenea insuliţe au fost **vândute la preţuri derizorii. Spionajul japonez a profitat de această situaţie** şi s-a "implementat" în mod legendat în această zonă de interes strategic.

În aceste condiţii, în California şi-a făcut apariţia **exuberanta şi misterioasa prinţesă Der Ling**, pretinzând că este de origine chineză. Nimeni nu şi-a bătut capul să verifice acest lucru. Cert este că **"prinţesa" a cumpărat**, cu "dolari gheaţă", **o mică insulă situată în partea de sud-vest a Californiei, denumită Golondrina**. Pe această insulă, prinţesa Der Ling **a construit un palat** ce se întorcea după soare. Acesta a fost **transformat într-un cazino cu specific "chinezesc"**, unde-ţi puteai satisface toate plăcerile imaginabile şi inimaginabile. Prinţesa a avut grijă ca, în personalul cazinoului, inclusiv pentru misiuni de pază, **să angajeze foşti ofiţeri şi subofiţeri**, trecuţi în rezervă, **din Forţele navale şi trupele de infanterie marină ale S.U.A.** Cum americanilor le place să fie fericiţi şi să se bucure de toate plăcerile vieţii, palatul prinţesei Der Ling a devenit un centru de atracţie pentru oamenii din "lumea bună" şi din Marina S.U.A., ceea ce a permis spio-najului japonez să colecteze o mare şi valoroasă cantitate de informaţii, dat fiind că Der Ling nu era chinezoaică, ci **o excelentă spioană educată la înalta şcoală de spionaj a "Dragonului Negru"**. Prinţesa Der Ling şi centrul său de spionaj de pe insula Golondrina au acţionat fără impedimente **până în anul 1941**.

Spionii "investitori" mişună prin..."Ţara lui Papură Vodă" !

Acoperirea de "investitori", de "oameni de afaceri" cu firmă, ştampilă, acte în regulă, reşedinţă şi cont bancar serios este folosită pe larg de către serviciile de spionaj din ţările dezvoltate şi în zilele noastre. Cum fostele ţări socialiste din Europa Centrală şi de Est se dau de ceasul morţii să atragă "investitori străini", penetraţia în aceste state de către serviciile de spionaj din S.U.A. şi Europa Occidentală a devenit floare la ureche.

Spionii deghizați în "oameni de afaceri", care **mișună ca la ei acasă prin România** și tot restul spațiului fostului Tratat de la Varșovia, nu numai că nu întâmpină greutăți în a se "implementa" unde vor ei, dar **sunt și rugați să facă acest lucru, creindu-li-se și facilități.** Cea mai mare "crimă" pe care o poți săvârși în România "democrată" de după 1989 este aceea de a-i "speria" și îndepărta pe "investitorii străini"...

Serviciul Român de Informații poate fi sigur, sută la sută, că **mulți "investitori" străini, inclusiv din Ungaria, sunt în realitate agenți ai unor servicii străine de spionaj.** Aceștia vin cu legende credibile, cu capital sigur și cu scrisori de recomandare din partea propriilor guverne, **îndeplinind atât misiuni de spionaj și influență, cât și de subminare și distrugere a unor ramuri industriale din țara vizată.**

Întreprinderi și ramuri vitale ale economiei românești au fost acaparate sau eliminate pe această cale. Chiar dacă sunt descoperiți aceștia sunt intangibili, ținând cont de condițiile "parteneriatului strategic" cu S.U.A., de dorința de aderare la N.A.T.O. sau de rămânerea la putere a guvernului cu sprijinul U.D.M.R.

Aceia dintre noi care au curajul să afirme că, **din 1989 încoace, statul și națiunea române au fost plasate pe orbita distrugerii, dezmembrării și dispariției** nu spun vorbe goale. Cu economia la pământ, cu mizeria și sărăcia maselor largi aproape de limita insuportabilității, cu o corupție generalizată și o clasă politică ineficientă și iresponsabilă, nici nu poți să te gândești la altceva. Nenorocirea este că nu se întrezăresc soluții salvatoare din nici-o direcție...

Panama – un canal de informații...

Pe locul următor ca importanță, după California, în atenția serviciilor de spionaj japoneze s-a situat zona Canalului Panama.

Spionajul japonez a realizat **rețele de informatori** în statele adiacente zonei Canalului, precum **Nicaragua, Costa Rica** și **Panama**. În anul **1935**, în orașul **Panama** trăiau și își "câștigau existența" un număr de **47 de "frizeri" de origine japoneză cu misiuni de spionaj**. Frizeriile deservite de agenții japonezi erau **frecventate și de militarii americani însărcinați cu paza Canalului Panama**. Toată lumea știe că, în frizerii, bărbații, civili sau militari, discută între ei câte în Lună și în Soare. Militarii de toate gradele, din toate armatele lumii, atunci când sunt doi sau mai mulți la un loc, discută cu precădere despre următoarele subiecte: femei, aplicații militare, numirile și schimbările din funcțiile de comandă, mutările dintr-un loc în altul. Un "frizer" nu trebuie să facă altceva decât să asculte și să țină minte.

În capitala statului **Panama**, după anul **1934**, şi-a făcut apariţia **o splendidă japoneză** pe nume **Chiyo Morasawa, creatoare de modă,** care şi-a deschis un mare magazin de confecţii. Acest magazin a devenit un **centru de colectare a informaţiilor** aduse de "frizeri" şi alţi agenţi japonezi din zonă, de contacte clandestine, transmiterea de fonduri şi aparatură de cercetare, mai ales din domeniul foto.

În aceeaşi perioadă, **la Tijuana**, localitate mexicană situată în apropierea frontierei cu S.U.A., la mică distanţă de oraşul american San Diego, "investitorul" japonez **Yasahura** a deschis, nici mai mult şi nici mai puţin decât **un local copie fidelă a celebrului "Moulin Rouge" din Paris, dublat de un bordel.** Şi aici, americanii de toate categoriile s-au îngrămădit ca muştele, pentru a se distra, spre bucuria spionilor japonezi.

"Dragonul Negru" – mai puternic ca Mafia şi FBI !

John L.Spival, unul din puţinii experţi americani în probleme de contraspionaj care a cercetat modul de acţiune al spionajului japonez în California şi Mexic, şi-a exprimat stupefacţia când a constatat prezenţa unor **ingineri japonezi de înaltă calificare lucrând, ca simpli muncitori, în bazele navale militare, porturile strategice şi nodurile de căi ferate din S.U.A.** Tot J.L.Spival a menţionat, în studiul său dat publicităţii în anul 1945, faptul că **Toshio Sasaki, vice-consul al Japoniei la Los Angeles, a recrutat cetăţeni americani de origine italiană (mafioţi) care au penetrat poliţia din acest oraş, paza de coastă şi mediul ofiţerilor de marină.**

Un agent japonez deosebit de activ care a operat în zona Americii Centrale, având în atenţie Canalul Panama şi Flota de război a S.U.A. din Atlantic şi Pacific, a fost "omul de afaceri" **Yoshitaro Amano**. Acesta era **proprietarul celei mai mari nave de pescuit din lume, *"Amano Maru"* şi dispunea de o fabrică frigorifică şi de prelucrare a peştelui, în statul Panama.** Suspectat de americani că desfăşoară un spionaj la scară mare împotriva S.U.A., sub presiunile F.B.I., a fost arestat de către poliţia panameză. A fost judecat sub acuzaţia că a pătruns în zone interzise şi a fotografiat nave de război şi instalaţii militare.

În schimbul unor mari sume de bani, cu care i-a corupt pe juraţi, apelând la avocaţi străluciţi şi printr-o prestaţie personală de înaltă clasă, **Yoshitaro Amano a ieşit basma curată**, fiind absolvit de toate acuzaţiile ce i s-au adus şi pus în libertate. Evident că şi-a continuat acţiunile de spionaj.

Tot datorită presiunilor S.U.A., a mai fost **arestat şi judecat**, pentru aceleaşi motive, **în Costa Rica şi Columbia, dar de fiecare dată a fost achitat. "Dragonul Negru" s-a arătat mai puternic decât F.B.I.,** iar Yoshitaro Amano s-a dovedit a fi un spion indestructibil.

Soldatul american trădează...pentru mărunţiş ?

Serviciul de spionaj al armatei japoneze s-a folosit de schimburile de ofiţeri la studii cu armata americană, pentru a trimite în S.U.A. ofiţeri de informaţii, cu misiunea de culegere de informaţii şi recrutarea de agenţi. Astfel, locotenentul-comandor **Toshio Miyazaki** a fost trimis în S.U.A., la Universitatea Stanford din California, în scopul învăţării limbii engleze, în anul 1933. Pe durata anilor de studii, Miyazaki a cules informaţii deosebit de utile cu privire la Flota S.U.A. din Oceanul Pacific, dar a realizat şi performanţa de a-l recruta şi exploata informativ pe Harry Thomas Thompson, subofiţer în marina militară americană. Acesta le-a furnizat japonezilor materiale secrete privind armamentul de bord al navelor de suprafaţă americane, despre aparatura radio, sisteme de codificare, hărţi navale secrete şi altele, contra sumei de **500 dolari pe lună**.

Lucrurile au mers bine **până în anul 1936** când, în urma unui chef prelungit, sub euforia beţiei, Thompson s-a lăudat, faţă de colegul său de cameră Willard Turtine, cu prietenul său japonez "Domnul Tanni". Probabil că W.Turtine făcea parte din reţeaua de informatori ai serviciului de contraspionaj al Marinei, deoarece Thompson a fost pus sub supraveghere. Mobilul arestării acestuia de către agenţi ai F.B.I. l-a constituit găsirea, în coşul de hârtii din biroul de lucru a lui Thompson, a unei scrisori pe care acesta intenţiona să i-o trimită omului său de legătură japonez, prin care îl anunţa că doreşte să iasă din serviciul acestuia. Scrisoarea nu a fost expediată dar îl incrimina pe autor. La interogatoriu Thompson a făcut declaraţii complete. A fost judecat şi condamnat la 15 ani închisoare. Toshio Miyazaki a reuşit să se sustragă arestării şi să părăsească teritoriul S.U.A.

În anul **1937**, Forţele maritime ale S.U.A. au fost zguduite de un alt caz de spionaj de mare amploare. A fost vorba de arestarea şi condamnarea, pentru spionaj în favoarea Japoniei, a locotenentului-comandor **John Semer Farnsworth**, care făcea parte din echipajul unui distrugător al Flotei americane din Pacific. Farnsworth era cunoscut în toată flota pentru comportamentul său libertin, de mare cartofor, băutor şi afemeiat, cum îi stă bine unui ofiţer. Niciodată nu-i ajungeau banii din soldă, fapt pentru care contracta împrumuturi. Când a ajuns să nu-şi mai poată plăti datoriile, a contactat un membru al Ambasadei Japoniei, oferindu-şi serviciile. A reuşit să copieze şi să le vândă japonezilor mai multe materiale secrete, printre care şi regulamentul de ducere a operaţiilor navale, intitulat *"The Service of Information and Security"*. Cooperarea lui John Semor Farnsworth cu spionajul japonez nu a durat

decât **doi ani. Legăturile unor agenți recrutați cu membrii unor ambasade străine în țările care se respectă sunt foarte sensibile, deoarece diplomații sunt ținuți sub supraveghere.**

Nu acelaşi lucru se întâmplă în România zilelor noastre. Cine ar îndrăzni să urmărească şi să acuze de spionaj, chiar prins în flagrant, un membru al ambasadei S.U.A. sau a Ungariei la Bucureşti, spre exemplu? De altfel, membrii acestor ambasade nici nu trebuie să recurgă la metode speciale de culegere de informații, deoarece au acces facil la tot ce-şi doresc...

California – Raiul spionilor niponi

Şirul spionilor japonezi care au operat în S.U.A. în perioada interbelică ar fi incomplet dacă nu l-am menționa şi pe comandorul de marină **Itaru Tachibana**. Folosind numele fals de Yamamoto, **a deschis un adevărat lanț de cluburi de noapte pe coastele Californiei**. Acesta **a coordonat activitatea de spionaj a mai multor rezidențe de spioni japonezi de pe coasta californiană**. În anul **1940**, a fost trădat de unul din agenții săi de origine coreeană, pe nume Kilsoo Haar şi arestat de F.B.I. A fost acuzat de *"conspirație împotriva Statelor Unite"*, dar **pus în libertate pentru o cauțiune de 50.000 dolari**, pe care Consulatul General al Japoniei din Los Angeles a plătit-o imediat şi l-a scos din S.U.A.

Ceea ce pare de domeniul filmelor cu James Bond, idolul femeilor din lumea spionajului, creație a scriitorului englez Jan Fleming, fost şi el ofițer de informații în Forțele maritime ale Marii Britanii, dar real, nu fictiv, unul din spionii japonezi care a acționat cu succes în S.U.A. a fost **Toraichi Kono**. Acesta a ajuns în California, **la Hollywood**, imediat după încheierea primului război mondial.

S-a angajat, nici mai mult nici mai puțin decât **valet al marelui actor al cinematografului mut Charlie Chaplin**. "Valetul" Kono a şi apărut într-un film al patronului său numit *"Arma la umăr"*. **Cu această acoperire, l-a însoțit pe stăpânul său în multe locuri de interes informativ**. Superiorul lui Kono, căruia îi preda informațiile culese şi de la care primea noi misiuni, era locotentul-comandor **Tachiba**, "proprietarul" localurilor de noapte din Los Angeles. Kono a operat în California şi în alte zone de interes ale S.U.A. **până în martie 1941**, când s-a făcut "nevăzut".

Spionii japonezi din Asia – lăudați de Churchill

Sir Winston Churchill, principalul aliat al lui Iosif Vissarionovici Stalin, cu care a împărțit Europa Centrală şi Balcanii, cum îşi împart între ei

banditii o pradă bogată, autor al unei istorii a celui de-al doilea război mondial pentru care a primit Premiul Nobel pentru Literatură, **a avut cuvinte de laudă pentru înalta clasă a spionajului japonez**. Referindu-se la acțiunile militare din Asia de sud-est și mai ales de la Singapore, unde trupele engleze au suferit înfrângeri rapide și umilitoare, Sir W.Churchill a scris: *"Toate avantajele erau de partea inamicului. Acesta efectuase studii extrem de minuțioase ale terenului și condițiilor din zonă, din timp de pace. Planurile de operații militare, foarte bine fundamentate, s-au bazat pe o rețea vastă de agenți de spionaj infiltrați în viitorul teatru de acțiuni militare. Agenții japonezi aveau depozitate, în locuri ascunse, până și rezerve de biciclete, folosite în sistemele de legături".*

Situația din Singapore, surprinsă de W.Churchill în scrierile sale, a fost **caracteristică pentru tot teatrul de război din Asia-Pacific în care au acționat forțele armate ale Japoniei**, în perioada ofensivei generale a acestora, declanșată prin lovitura strategică de la Pearl Harbour, din 7 decembrie 1941.

Între 1920-1930, spionajul japonez în Asia de sud-est a fost cu precădere de natură economică, cu o largă utilizare a surselor deschise. Acesta a permis o creștere a exporturilor Japoniei, în această parte a viitorului său imperiu, cu peste 30%. De aici, se poate trage concluzia că prima formă de invazie japoneză în Asia de sud-est a fost de natură economică.

Imaginație fără limite !

Începând cu anul 1930, spionajul militar crește tot mai mult ca pondere. Astfel, în anul **1932**, o echipă de ofițeri medici din armata Japoniei a efectuat **o vizită în Indiile Orientale Olandeze**, în scopul studierii situației sanitar-epidemice din această zonă. Deși aparent pașnică, acțiunea acestora a stat **la baza măsurilor de pregătire și asigurare medicală a trupelor japoneze destinate să ducă acțiuni militare în condițiile din Indonezia.**

Pe timpul acestei misiuni, un ofițer medic japonez, în urma unor discuții purtate cu ofițeri din armata Olandei, a aflat că, **în insula Java, un număr mare de cetățeni olandezi** din administrația colonială, precum și din clasa superioară autohtonă, sunt **homosexuali**. Serviciul de spionaj japonez a reținut acest "amănunt" și, prin intermediul "omului de afaceri" Tomegoro Yoshizumi, spion de marcă al "Dragonului Negru", **în insula Java a apărut o rețea de bordeluri pentru homosexuali**, dotate la cel mai înalt nivel, care au devenit **centre de recrutare și culegere de informații** de un înalt randament, fiind **frecventate în principal, de "elite".**

O întreagă flotă de **nave de pescuit japoneze, cu spioni calificați în echipaje,** a operat intens în zonele maritime de interes militar din apele Asiei de sud-est. Această metodă de culegere de informații este larg utilizată și în zilele noastre, de către toate statele mari ale lumii.

A folosit-o și România, când dispunea de o flotă de pescuit, dar a venit "revoluția din decembrie 1989" și printre alte binefaceri pe care le-a adus a fost și aceea a distrugerii flotei de pescuit oceanic a țării...

Japonezilor le-a mers până acolo mintea, încât doi ofițeri de informații s-au angajat ca **simpli lucrători la o spălătorie unde se curățau uniformele ofițerilor și subofițerilor olandezi**, în speranța că prin buzunarele acestora ar fi putut fi uitate ceva documente sau însemnări secrete. Prin intermediul unor "investitori" din societatea secretă "Dragonul Negru", spionajul japonez a obținut în **1938**, în zona Balikapapan din Borneo, **concesia unor spații forestiere**. A urmat o serie de **defrișări de păduri și amenajări de teren exact acolo unde au aterizat avioanele japoneze de transport trupe și de luptă, după începerea războiului.**

Vizitele lungi și dese – spionaj pe alese...

În toate porturile accesibile din sud-estul Asiei se organizau **vizite ale navelor de război japoneze**. Navele erau "deschise" pentru public, care era tratat cu *"sake"* (băutură alcoolică japoneză),dar se mai făceau și recrutări sau colectări de informații și materiale de la spionii japonezi care acționau în porturile respective. Și această metodă este la ordinea zilei și amplu uzitată de către țările mari ce dispun de flote de război. **Navele americane care pătrund în Marea Neagră fac acest lucru exclusiv în scopuri de spionaj.** Nu este și cazul României. **Flota de război a României nu dispune decât de două nave cu care ar putea ieși în mările și oceanele lumii.** Este vorba de distrugătorul ***"Mărășești"*** și nava școală ***"Mircea"***. **În anul 1968, am făcut parte din echipajul navei școală *"Mircea"*, cu gradul de căpitan-locotenent.** Marșul a durat **o lună** de zile, s-a efectuat în porturi și baze navale din Mările Marmara, Egee și Mediterana și martor îmi este cel de sus și arhivele serviciului de informații al armatei că **nu m-am întors cu mâna goală**. Au mai fost și alți ofițeri de informații la bord, dar fiecare răspunde pentru el. **Din punct de vedere al "recoltei" de informații, cel mai mult mi-a plăcut la Napoli, unde este dislocat Comandamentul Forțelor Armate Aliate N.A.T.O. din Europa de Sud.** După "revoluție", cele două nave stau mai mult la dană, decât în larg...

În perioada premergătoare izbucnirii celui de-al doilea război mondial. **serviciul de contraspionaj englez a luat o serie de măsuri foarte**

severe în bazele lor navale şi aeriene de la Singapore. Tuturor lucrătorilor civili li s-au luat amprentele, iar controlul accesului era sever executat. **Englezii au lăsat, însă, neatins restaurantul Tamagawa, proprietatea unui japonez din "Dragonul Negru"**. Din interiorul acestui restaurant plasat excelent, atât rada bazei navale de la Johore, cât şi baza aeriană de la Pongan erau perfect vizibile, cu tot ce exista în ele.

Clubul ofiţerilor britanici – administrat de un colonel japonez !

O situaţie de-a dreptul şocantă a existat **la clubul ofiţerilor britanici din Singapore**, descoperită abia în anul **1941**, când starea de tensiune era maximă. De ani de zile, **administratorul clubului era un asiatic pe nume Shawan**, care se bucura de multă încredere din partea autorităţilor militare engleze din garnizoana Singapore. Acesta avea libertatea să selecţioneze şi să angajeze personalul de deservire a clubului. **Toată lumea îl considera chinez**, iar serviciul de contraspionaj englez nu şi-a bătut niciodată capul să verifice acest lucru.

Într-una din zilele anului 1941, un ofiţer de contraspionaj sosit de la Londra a fost contrariat de lipsa de reţinere din partea ofiţerilor englezi în discutarea unor probleme militare sensibile în prezenţa administratorului "chinez" şi a altor angajaţi autohtoni ai clubului.

În mod deliberat, acesta a pus în discuţie în prezenţa lui Shawan **o informaţie militară falsă**, potrivit căreia crucişătorul englez "H.M.S. Prince of Wales" urmează să sosească la Singapore. A urmat un control amănunţit în biroul de lucru al "administratorului", unde, **pe o bucată de hârtie, a fost găsită scrisă "informaţia"** privind sosirea navei de război despre care s-a discutat în prezenţa lui.

În faţa materialului incriminant, "administratorul" Shawan a fost **arestat şi interogat metodic**. Contraspionajul englez a rămas pur şi simplu crucit de ceea ce a descoperit. **"Chinezul" Shawan era în realitate, japonez şi încă unul de foarte înaltă clasă. Acesta era, în realitate, colonelul Tsugunori Kadomatsu, din serviciul de spionaj al Forţelor terestre ale Japoniei.** În anul 1930, acesta a fost trimis la celebra Academie Militară West Point din S.U.A. Fiind un **perfect cunoscător al limbii engleze şi al obiceiurilor anglo-saxone**, a fost trimis în misiune secretă la Singapore, unde, mai mulţi ani la rând, a colectat şi trimis informaţii la Statul Major General al armatei japoneze. A căzut datorită unui act de neglijenţă minoră. De altfel, serviciile de contraspionaj îşi bazează succesele, în proporţie de 90%, pe greşelile comise de spioni şi doar 10% pe propria ingeniozitate.

Pentru SUA, spionii adverşi sunt criminali de război...

Un spion de elită al Japoniei în spaţiul geostrategic al Asiei de sud-est a fost colonelul Tsuji, unul dintre cei mai dinamici şi mai de succes ai celui de-al doilea război mondial. Acesta a jucat un rol esenţial din punct de vedere al pregătirii informative şi de spion a campaniei de 70 zile, dusă de armata imperială japoneză şi încheiată cu cucerirea Malaeziei şi a Singapore. După ce a îndeplinit cu succes misiuni de spionaj în condiţiile din Manciuria, colonelul Tsuji, împreună cu alţi 30 de ofiţeri de informaţii, a trăit şi acţionat în cele mai primitive condiţii tropicale şi de junglă din viitoarele zone de operaţii ale armatei. Colonelul Tsuji, şi o grupă de ofiţeri topografi au pătruns în spaţiul colonial britanic, **unde au întocmit scheme şi ridicări topogeodezice cum nu s-au mai făcut nicăieri în lume**. Aceştia au constatat că Singapore era foarte puternic apărat dinspre mare, dar că în adâncime, în partea opusă litoralului, către provincia Johore, apărarea lipsea cu desăvârşire. Acest lucru a fost plătit scump de englezi. Maiorul Asaeda, unul din membrii echipei lui Tsuji, **s-a deghizat în ricşar**, s-a infiltrat în Singapore, apoi în Thailanda şi Malaezia, de unde s-a întors cu informaţii deosebit de valoroase.

Pentru înaltul său profesionism şi succesele repurtate în misiunile secrete de cercetare strategică executate personal, **colonelul Tsuji a fost numit şeful Direcţiei Operaţii din Statul Major General al armatei Japoniei**. La sfârşitul războiului, colonelul Tsuji, avansat între timp **general**, a fost **trecut de către englezi pe lista ciminalilor de război**. Dacă ar fi fost prins ar fi fost spânzurat. **Este însă dificil, dacă nu chiar imposibil, să capturezi un spion de marcă.** Tsuji s-a deghizat în călugăr budist şi, sub această pioasă acoperire, a călătorit în toată Asia de sud-est. Ba, chiar mai mult, a trăit câţiva ani într-un templu budist din China, devenită comunistă după anul 1949.

S-a înapoiat în Japonia după ce s-au liniştit apele. A scris o carte intitulată *"Evadarea subterană"*, în care şi-a pus în evidenţă acţiunile şi viaţa de spion în slujba Japoniei. A intrat în politică devenind **membru al Dietei** (parlamentului). **În anul 1955, a vizitat în mod oficial China şi U.R.S.S.** Ca orientare politică, **Tsuji a urât din adâncul fiinţei lui atât S.U.A., cât şi U.R.S.S.** sfătuind guvernul Japoniei să adopte o atitudine foarte precaută faţă de cei doi giganţi nucleari care-şi împărţiseră lumea între ei. **Era însă adeptul şi promotorul unor relaţii strânse cu China.** Viziunea lui a luat forme concrete. La începutul secolului XXI, relaţiile dintre Japonia capitalistă şi China comunistă sunt excelente, spre stupefacţia Washingtonului şi îngrijorarea Moscovei. În istoria spionajului mondial, **Tsuji ocupă un loc de legendă**, fiind unul din elitele spionajului total, care şi-a încheiat cariera într-un mod strălucit şi fericit. Nu toţi spionii de marcă au acest noroc.

Capitolul VII

EXTAZ ŞI AGONIE

La Versailles, Occidentul a pregătit...noul război mondial

Japonia, ca şi Germania, a fost împinsă spre război de incapacitatea şi lipsa totală de voinţă a aşa-ziselor democraţii occidentale, Marea Britanie, Franţa şi S.U.A., de a găsi un "modus vivendi" cu tinerii tigri ai haitei Marilor Puteri capitaliste, sosiţi după împărţirea prăzii mondiale. Japonia s-a ales doar cu nişte firimituri în urma marilor împărţeli operate la Versailles, între 1918-1920, iar Germania a fost total exclusă de la orice negocieri de pace, nepermiţându-i-se altceva decât acceptarea necondiţionată a unor condiţii înrobitoare şi umilitoare. Într-o asemenea situaţie, **cel de-al doilea război mondial era inevitabil.**

În perioada interbelică, urmând modelul puterilor colonialiste occidentale, clasa politică din Japonia a tras concluzia că singura şansă de obţinere şi menţinere a statutului de mare putere pentru această ţară îl constituie crearea, prin expansiune, a unui bloc economic strategic în Asia de est, controlat de Tokyo. **Orientarea moderată pro-occidentală s-a dovedit nebenefică**, conducând la declin economic şi sinucidere naţională, mai ales în concepţia conducătorilor militari ai Japoniei. **Aceasta este şi soarta României după 1989...**

Transformarea Japoniei dintr-o democraţie parlamentară (de tip asiatic) **într-o dictatură militară a avut loc în mod gradual**, fără explozii, marşuri sângeroase, "nopţi de cristal" sau ale "cuţitelor lungi". **Regimul militar în Japonia s-a impus aproape imperceptibil între anii 1931-1936.** În cadrul acestui proces, **serviciile de spionaj, societăţile secrete şi poliţia politică Kmpei Tai au jucat un rol esenţial.** În afara teribilei şi experimentatei societăţi secrete "Dragonul Negru" **au mai luat fiinţă şi alte societăţi secrete, printre care şi *"Calea Imperială"*, formată exclusiv din ofiţeri.** Aceasta a jucat un rol major în subminarea puterii politice civile din Japonia şi pregătirea opiniei publice naţionale pentru acţiuni expansioniste externe. Atâta timp cât lumea este deja împărţită, expansiune fără război nu se poate. Rezultă de aici cea mai simplă şi mai apropiată de adevăr definiţie a războiului şi anume aceea că *"războiul nu este altceva decât expresia poftei unora pentru bogăţiile altora"*. Definiţiile alambicate şi academice, atât de frecvente în elaborările politologilor şi teoreticienilor militari, nu fac altceva decât să aburească minţile oamenilor...

Printr-o suită de acțiuni de spionaj și subversiune, urmată de acțiuni militare directe, între **1931-1932** a fost **ocupată Manciuria**. Replica puterilor occidentale a fost anemică. S.U.A. erau lovite de o puternică criză economică, iar Marea Britanie s-a limitat la niște proteste în cadrul Ligii Națiunilor.

Un moment decisiv în angajarea Japoniei pe calea expansiunii militare l-a constituit **crearea complexului Zaibatsu**, alcătuit din consiliile celor mai mari corporații industriale – *Mitsui, Mitsubishi, Sumitomo* și *Yasuda* și conducerea armatei japoneze. **Deasupra tututor acestora plana influența "Dragonului Negru"**, cu agenții săi de informații în toate structurile industriale, financiare și militare ale statului, realizând simbioza dintre putere și spionaj în cel mai înalt grad. **Un asemenea complex malefic stăpânește societatea americană la începutul secolului XXI**, ceea ce și explică pornirile administrațiilor americane spre expansionism economico-militar pe toate meridianele globului, cu sfidarea oricăror norme de drept internațional.

SUA căutau un dușman în Asia !

Japonia a fost împinsă spre război, printre altele și de politica economică a S.U.A. față de această țară. La 26 iunie 1939, S.U.A. au abrogat tratatul economic încheiat cu Japonia în anul 1911, tăindu-i accesul la sursele de petrol și minereuri.

Japonia a profitat și de conjunctura favorabilă creată de izbucnirea, la 1 septembrie 1939, a războiului în Europa.

Coloniile britanice, franceze și olandeze din Asia au rămas foarte vulnerabile, iar Tokyo a profitat de ocazie.

Tot așa profită de ocazie și S.U.A., după desființarea Tratatului de la Varșovia și dezmembrarea U.R.S.S., pentru a pătrunde în Europa Centrală, în Balcani, Caucaz și Asia Centrală, prin expansiune economică și militară.

Acțiunile militare ale Japoniei în Asia de Est au fost precipitate de embargoul la produsele petrolifere și minereu de fier impuse de S.U.A., începând din iulie 1940.

În aceeași lună, trupele japoneze pătrund în Indochina, iar guvernul de la Tokyo semnează Tratatul Tripartit cu Germania și Italia. Așa a ajuns Japonia în Axa de Fier, la care a aderat și România sub guvernarea militară a generalului Ion Antonescu.

În aceste condiții, Londra a propus Washingtonului ca flota S.U.A. de la Pearl Harbour să fie dislocată la Singapore, dar americanii au refuzat acest lucru. **Expansiunea japoneză spre sud-estul Asiei viza rezervele de petrol, cauciuc, cositor și nichel existente în această zonă,** fără de care Japonia nu putea supraviețui ca putere industrială și militară.

La 2 iulie 1941, guvernul de la Tokyo a luat decizia politică de expulzare a puterilor europene din Asia şi crearea "Marii sfere de co-prosperitate a Asiei de est". Se năştea o "Doctrină Monroe Orientală". **Până la 24 iulie 1941, întreaga Peninsulă Indochineză este ocupată de trupele japoneze.** Washingtonul răspunde prin ruperea totală a oricăror schimburi comerciale cu Japonia şi îngheţarea tuturor valorilor japoneze din Statele Unite.

În acelaşi timp, S.U.A. încep să trimită, sub diferite forme (piloţi şi armament), ajutoare militare pentru China. **Nevoia acută de petrol i-a obligat pe japonezi să atace în Pacificul de Sud.**

Această orientare sesizată de spionul rus de la Tokyo, Richard Sorge, a fost de importanţă vitală pentru U.R.S.S., care se aştepta la un atac din partea Japoniei, concomitent cu cel al Germaniei, fapt ce ar fi putut duce la înfrângerea ruşilor în război. **Orientarea invaziei japoneze spre sudul Pacificului i-a permis lui I.V.Stalin să disloce câteva armate siberiene din Orientul Extrem, cu care a înfrânt trupele germane în faţa Moscovei.** Un spion bine plasat şi o informaţie venită la timp poate schimba soarta unui război...

În toamna anului 1941, flota japoneză din Pacificul de vest a ajuns la paritate cu cea a S.U.A.

Dezastrul de la Pearl Harbour

În istoria modernă a lumii, nu există un exemplu mai strălucit de coordonare dintre acţiunile de spionaj şi cele militare, ca în cazul bătăliei aeronavale de la Pear Harbour, dintre forţele japoneze şi cele americane.

Atacul de la Pearl Harbour a fost declanşat în ziua de **7 decembrie 1941**, la orele **07.30** ora locală, ceea ce corespundea cu **ora 13,30 la Washington. Pentru a nu exista o acuzaţie de încălcarea Convenţiei de la Haga, la ora 13,00 ora Washingtonului, ambasadorul Japoniei în S.U.A. a înmânat guvernului american o declaraţie oficială de război.** Cu alte cuvinte, S.U.A. au fost înştiinţate cu 30 minute înainte de a fi atacate. Actul a fost plin de cinism, dar nici o convenţie din lume nu stabileşte cu cât timp înainte trebuie trimise declaraţiile de război. Cu alte cuvinte, deşi a atacat prin surprindere, condiţiile "legale au fost respectate" de către Japonia. Surprinzător a fost faptul că **nici în cele treizeci de minute avute la dispoziţie, forţele americane din Pacific nu au fost alarmate.**

Pentru cei care ştiu istorie, atacul de la Pearl Harbour, gândit şi pregătit de amiralul Yamamoto, a fost **o reeditare la scară mai mare a atacului prin surprindere executat de flota japoneză împotriva**

flotei ruse din rada bazei navale de la Port Arthur, din noaptea de 8 februarie 1904, pregătit şi condus de amiralul Togo.

Atacul prin surprindere, după minuţioase acţiuni de spionaj, constituia **modul caracteristic de acţiune al flotei de război a Japoniei**, dar s-a văzut şi se vede şi în zilele noastre că nimeni nu învaţă nimic din lecţiile istoriei.

Bombardamentul de la Pearl Harbour şi-a bazat eficacitatea pe informaţiile, de o extraordinară exactitate şi oportunitate, furnizate de spionii japonezi infiltraţi, de ani de zile, în zona arhipelagului Hawai şi în baza navală de la Pearl Harbour. Japonezii ştiau că, în fiecare week-end, navele de război americane ancorau în rada bazei de la Pearl Harbour, pentru ca echipajele să se poată distra, cu toate că norii negri ai răz-boiului erau tot mai aproape şi în Pacific. Americanii au dreptul la "fericire" prin Constituţia S.U.A. şi nu pierd nici un prilej să arate lumii că sunt o "naţiune fericită". Tocmai de aceea au şi ales japonezii un week-end, pentru a-i plesni la Pearl Harbour în plina lor "fericire"...

Piloţii japonezi au cunoscut nu numai profilele şi denumirea tuturor navelor de la Pearl Harbour, dar şi poziţia exactă pe care fiecare dintre acestea o ocupau la danele portului. La atac au participat şase portavioane, cu un număr de 353 de avioane, două crucişătoare şi o escadră de submarine şi nave de suprafaţă de însoţire.Au fost distruse 18 nave de război de clasă mare şi alte zeci de nave avariate. Au fost distruse la sol peste 300 de avioane de luptă şi ucişi circa 2.500 de militari, preponderent din rândul marinarilor. Partea japoneză a pierdut 31 de avioane şi 6 submarine.

Dezastrul de la Pearl Harbour a şocat societatea americană, dând naştere unei psihoze favorabile intrării S.U.A. în cel de-al doilea război mondial, de care s-a ţinut departe până atunci.

Legat de evenimentele de la Pearl Harbour din 7 decembrie 1941 s-au făcut auzite comentarii potrivit cărora **preşedintele S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, care ştia de iminenţa atacului, în mod intenţionat nu a ordonat nici o măsură de prevenire. Aceasta, deoarece era convins că numai o înfrângere militară dureroasă putea submina convingerile neutraliste care dominau societatea americană a acelor timpuri.** Asemenea aprecieri par a avea logică, având în vedere faptul că **spionajul naval american reuşise să spargă sistemul de cifrare diplomatic al Japoniei încă din anul 1939, fiind la curent cu unele pregătiri legate chiar de Pearl Harbour.** Din fericire pentru flota S.U.A. din Pacific, portavioanele americane au rămas în larg, nefiind trimise să petreacă week-endul. Aceasta a fost însă o întâmplare norocoasă, nu o măsură de prevedere intenţionată.

În urma atacului de la Pearl Harbour, pe teritoriul S.U.A., un număr de 500.000 de cetățeni americani de origine japoneză au fost internați în lagăre de concentrare. "Democrația" americană a căutat să tăinuiască acest lucru, deoarece asemenea măsuri constituie crime împotriva Umanității.

Victorii japoneze în serie

Japonia, ca şi Germania, ajunsă o putere economică şi militară de prim rang, **a dorit o reîmpărțire a coloniilor şi sferelor de influență.** Acest lucru nu era însă posibil fără război. **Principalul oponent al expansiunii Japoniei în zona Asia-Pacific erau S.U.A.**, care urmăreau exact același obiectiv.

Conducătorii militari ai Japoniei, în frunte cu amiralul Isoroku Yamamoto, un strateg de geniu, **erau conştienți de faptul că țara lor nu avea şanse de izbândă într-un război de lungă durată cu S.U.A.** Aceasta, deoarece S.U.A. aveau o populație mult mai numeroasă şi un potențial industrial-militar imens. Ca atare, **Japonia, ca şi Germania, a mizat pe efectele unui război-fulger.** Amiralul Yama-moto a urmărit ca, prin câteva angajamente decisive, să distrugă Flota S.U.A. din Oceanul Pacific şi să oblige Washingtonul la negocieri de pace, prin care să fie recunoscute cuceririle din Asia de est care alcătuiau noua ordine a "sferei japoneze de co-prosperitate".

Atacul de la Pearl Harbour i-a convins pe japonezi că acest lucru este posibil.

Practica istorică îndelungată a demonstrat că **un stat porneşte un război doar atunci când este convins că-l poate câştiga.** În zilele noastre, singurul stat din lume care este convins că poate purta şi câştiga nu un război, ci două războaie concomitent (unul în Orientul Mijlociu şi altul în Coreea) sunt Statele Unite ale Americii.

Aceasta explică belicozitatea pistolarului de la Casa Albă pe nume George W.Bush, care a tunat şi a fulgerat de la tribuna O.N.U., în septembrie 2002, împotriva Irakului, amenințând că va ataca această țară (cu o populație de 18.000.000 locuitori față de 280.000.000 ai Statelor Unite) cu sau fără acordul Consiliului de Securitate. De altfel, **după evenimentele de la 11 septembrie 2001, pe care singure şi le-au provocat, S.U.A. şi-au arogat dreptul de a ataca pe oricine şi oricând.** Iată în ce rezidă cel mai mare pericol la adresa păcii mondiale din zilele noastre.

Ofensiva generală a Japoniei în Asia-Pacific s-a derulat pe parcursul a câtorva luni, îmbrăcând într-adevăr un caracter "fulger". **La 10 decembrie 1941**, trupele japoneze debarcă în Filipine, colonie a S.U.A. În aceeaşi zi, este ocupată, capitala Thailandei, Bangkok.

La **17 decembrie 1941**, trupele japoneze debarcă în insula Borneo, iar la 28 decembrie în insula Sumatra, ambele colonii olandeze.

În primele cinci luni ale anului 1942, Japonia continuă să dețină inițiativa strategică, obținând victorii răsunătoare, încheiate prin cuprinderea în imperiul său a noi teritorii, populații și mari rezerve de resurse naturale strategice, mai ales petrol și cauciuc.

La **2 ianuarie 1942** este cucerit orașul Manilla, capitala Filipinelor. La **11 ianuarie**, trupele japoneze debarcă în insulele Celebes, iar la **12 ianuarie** pătrund în Birmania.

În cursul lunii ianuarie sunt cucerite arhipelagul Bismarck, arhipelagul Solomon și Noua Guinee. La **31 ianuarie**, japonezii debarcă în insula Malacca și încep asediul orașului Singapore, cea mai mare și mai importantă bază militară a Marii Britanii, din Orientul Extrem.

Aceasta capitulează la **15 februarie**, în urma unui atac din partea opusă litoralului, acolo unde spionii japonezi au constatat că orașul nu dispunea de linii de apărare. Sunt luați prizonieri 64.000 de militari britanici. Tocmai rezultatele bătăliei pentru Singapore l-au determinat pe Winston Churchill să-și exprime admirația pentru modul cum au acționat spionii japonezi.

În prima decadă a lunii **martie** este cucerită insula Jawa, prin capitularea a 20.000 militari britanici, americani și australieni și a 11.000 militari olandezi.

Cea mai mare victorie este repurtată de armata japoneză în **martie 1942**, prin definitivarea cuceririi Filipinelor și capturarea a 76.000 militari americani. Aceasta va pune, însă, capăt seriei de "victorii fulger" ale Forțelor armate ale Japoniei.

Rolul spionajului în "războiul fulger" japonez a fost imens. Din momentul în care Japonia a început să piardă teren pe frontul "războiului secret", adică al spionajului, au început să-și facă apariția și înfrângerile, pe mare, pe uscat și în aer.

Enigma dezastrului nipon

Începând cu luna iunie 1942, echilibrul de forțe de pe teatrul de război din Asia-Pacific suferă schimbări esențiale.

După înfrângerea usturătoare suferită la Pearl Harbour, americanii au început să înțeleagă importanța vitală a serviciilor de spionaj, fără de care orice speranțe de succese în război sunt deșarte.

Amiralul William Nimitz, numit comandant suprem al Forțelor navale aliate din Oceanul Pacific, **a concentrat forțe și mijloace puternice în structurile de spionaj**, deosebit de anemice până la începutul anului 1942. Prin eforturile și gândirea strategică a amiralului Nimitz, **S.U.A. au declanșat un "război criptologic" împotriva Japoniei**, concentrând eforturile specialiștilor săi asupra legăturilor de transmisiuni și

a sistemelor de cifrare ale Flotei japoneze, ale trupelor terestre, precum şi asupra legăturilor cifrate diplomatice ale Japoniei cu Germania şi cu alte state.

Prima spargere s-a realizat, în sistemul de cifrare diplomatic al Japoniei, de către puternicul centru de cercetare radio şi de criptoanaliză al Marii Britanii, de la Bletchley, unde lucrau specialişti din toată Europa ocupată de trupele germane. Între Berlin şi Tokyo avea loc un intens schimb de informaţii, inclusiv cu privire la conţinutul unor planuri de operaţii militare, care au devenit, astfel, accesibile pentru aliaţii anglo-americani.

La începutul anului 1942, japonezii au comis o greşeală colosală. Nemaiavând încredere în maşinile lor de cifrat (*"Maşina purpurie"*, descifrată de experţii americani încă din 1940), **japonezii au cerut asistenţă în Germania.** Aroganţi şi încrezători în "indestructibilitatea" sistemului lor de cifrare, bazat pe maşina electromecanică "Enigma" (descrisă în cartea *"Spionajul total în acţiune"* - Ed. OBIECTIV), nemţii s-au arătat gata să-i ajute pe marii lor aliaţi de la "Soare răsare".

Un submarin german a fost amenajat special pentru transportul de cursă lungă şi încărcat cu maşini de cifrat "Enigma" pentru navele de război japoneze. Data plecării submarinului şi itinerariul de urmat au fost transmise la Tokyo printr-o telegramă "cifrată", ajungând imediat pe masa şefilor serviciilor de spionaj ai Marii Britanii şi S.U.A.. Ceea ce nu ştiau nici nemţii şi nici japonezii era faptul că **celebra maşină de cifrat *"Enigma"***, o culme a tehnicii în acest domeniu, **a fost compromisă parţial, de experţii polonezi, în anul 1939. Spionii polonezi au reuşit să scoată din Germania un model al acestei maşini.** După ocuparea Poloniei, un grup de cripto-analişti polonezi, împreună cu modelul "Enigmei", s-a retras în Franţa, iar după ocuparea Franţei, în anul 1940, s-a retras în Marea Britanie, ajungând la celebrul centru de la Bletchley, unde spargerea cifrului maşinii germane a fost lărgită. Serviciile de spionaj ale Marii Britanii şi S.U.A., care cooperau foarte strâns, s-au cutremurat de emoţie şi de bucurie când au aflat cu ce fel de "maşini" de cifrat mesajele secrete vor fi dotate navele de război ale Japoniei.

În mod discret, nave de război engleze şi americane au însoţit submarinul german cu maşini "Enigma" la bord, pentru ca nimeni şi nimic să nu-l atingă până la sosirea lui la destinaţie.

În loc de siguranţă submarinul german le aducea japonezilor dezastrul. În mod cert, războaiele se pierd în primul rând pe "fronturile invizibile" ale spionajului...

Folosirea acestor maşini de către Flota Japoniei a împins-o la dezastru. Interceptând şi descifrând comunicaţiile navale, **spionajul american**, bazat pe cercetarea radio şi decriptare, **a putut reconstitui toate marile planuri de operaţii ale Flotei Japoniei din Pacific, începând din anul 1942.**

Ambasadorul Japoniei la Berlin – spion fără voie

Un alt canal de scurgere de informații, din Germania și Japonia către puterile aliate, l-a constituit **ambasadorul japonez la Berlin, generalul Hiroshi Oshima (1886-1975).**

Șeful Statului Major General al Armatei S.U.A., **generalul George Marshall**, a scris despre ambasadorul Japoniei la Berlin, din anii celui de-al doilea război mondial: ***"Oshima a fost principala noastră sursă de informații cu privire la intențiile lui Hitler în Europa".***

Hiroshi Oshima s-a născut într-o familie din înalta societate japoneză, **tatăl său** deținând, între 1916-1918, funcția de **ministru de Război**. După absolvirea Academiei Militare în anul 1905, a avut o carieră strălucită. În anul **1934**, a fost numit **ataşat militar al Japoniei la Berlin**, având grad de **colonel**. Fiind un perfect cunoscător al limbii germane, învățată inițial la Institutul de limbi străine al societății "Dragonul Negru", unde s-a perfecționat și în arta spionajului, **H.Oshima s-a împrietenit cu ministrul de Externe Joachim Ribbentrop**, iar prin acesta a ajuns la Adolf Hitler. **"Führerul" a fost impresionat de personalitatea ataşatului militar al Japoniei,** care s-a dovedit mai nazist decât naziștii, în concepții. Oshima a avansat rapid la Berlin, ajungând la gradul de **general-locotenent**, iar datorită simpatiei de care se bucura în fața lui A.Hitler, în anul **1938** a fost numit în funcția de **ambasador al Japoniei în Germania celui de-al treilea Reich.**

Cum a ajuns ambasadorul Japoniei să fie *"principala sursă de informații"* a S.U.A.? A fost acesta recrutat de serviciile de spionaj americane sau britanice? Nici vorbă de așa ceva ! Ambasadorul Hiroshi Oshima a devenit o sursă extrem de valoroasă de scurgere de informații fără știrea lui. **Mesajele radio dintre Ambasada Japoniei la Berlin și Ministerul de Externe de la Tokyo erau cifrate cu ajutorul *"Mașinii Purpurii"*, al cărui sistem de cifrare fusese spart de către cripto-analiștii americani.** Spargerea cifrului diplomatic al Japoniei a purtat numele de "Operația Magic".

"Provocarea imperialistă" era... o informație capitală pentru URSS

Ca orice șef de misiune, ambasadorul Oshima își informa în mod permanent guvernul cu situația politică și militară din Germania și din Europa ocupată de trupele germane. **Relațiile de strânsă prietenie cu Hitler și Ribbentrop i-au deschis accesul la cele mai sensibile informații ale celui de-al treilea Reich.** H.Oshima a făcut vizite pe frontul rusesc, precum și în zonele de fortificații de la Atlantic. El a avut acces la unele planuri de operații ale armatei germane. **Cea mai mare parte a rapoartelor cifrate expediate prin radio de la Berlin la Tokyo a fost interceptată de cercetarea radio americană și decodificată.**

Într-o telegramă cifrată purtând data de **6 iunie 1941**, ambasadorul H.Oshima **informa guvernul Japoniei: *"La 22 iunie, Germania va invada U.R.S.S."***. Informația era însoțită de elemente concrete din "Planul Barbarossa" de invazie. Istoricii americani, printre care și William L.Shirer, au scris în lucrările lor că **președintele F.D.Roosevelt i-a transmis lui I.V.Stalin această informație,** dar că aceasta a fost interpretată la Moscova ca fiind *"o provocare imperialistă, menită să submineze relațiile dintre U.R.S.S. și Germania"*.

Din arhivele serviciului de spionaj american rezultă următoarele date statistice privind numărul de mesaje radio interceptate și decodificate, emise de către Ambasada Japoniei la Berlin: 77 în anul 1941; 100 în anul 1942; 400 în anul 1943; 600 în anul 1944 și circa 300 în anul 1945.

La data de **14 aprilie 1945**, ambasadorul H.Oshima și ceilalți diplomați japonezi au părăsit Berlinul, refugiindu-se în stațiunea montană Bad Gastein, unde au fost găsiți și luați prizonieri de către trupele americane. La **11 iulie 1945** au ajuns în S.U.A. Ambasadorul H.Oshima a fost cazat la hotelul Pennsylvannia și interogat sistematic până în luna decembrie, când a fost transportat în Japonia. În țara lui, devastată de război, Oshima a fost internat în închisoare, iar în **noiembrie 1948**, judecat și condamnat ca și criminal de război. În anul **1955** a fost **grațiat și pus în libertate**.

Generalul-locotenent Hiroshi Oshima, cu rang de ambasador într-una dintre cele mai cumplite perioade din istoria umanității, **s-a stins din viață în anul 1975**, fără să știe ce servicii formidabile a adus cauzei Națiunilor Unite, cu care țara lui s-a aflat în război.

Spargerea sistemului de cifrare al armatei germane, bazat pe mașina ***"Enigma"* și a sistemului de cifrare japonez**, bazat pe *"Mașina Purpurie"*, de către serviciile de spionaj ale Marii Britanii și respectiv Statelor Unite ale Americii, a avut **consecințe imense asupra rezultatelor celui de-al doilea război mondial**, cu precădere în bătăliile navale din Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific. **Această performanță au realizat-o și cripto-analiștii ruși** în ceea ce privește mașina "Enigma", folosită de trupele germane pe frontul sovieto-german. Consecințele au fost dezastruoase pentru Germania.

Aceste succese repurtate pe "frontul invizibil" al spionajului de cea mai înaltă clasă au fost **cele mai strașnic păzite secrete ale celui de-al doilea război mondial**. În *"Istoria celui de-al doilea război mondial"*, în cinci volume, pentru care a primit Premiul Nobel pentru Literatură în anul 1953, **Winston Churchill nu a pomenit nici un cuvânt despre spargerea mașinii *"Enigma"***, cu toate că el a fost cel mai mare beneficiar al informațiilor culese pe această cale. ***"Operația Enigma"* a salvat Marea Britanie de la capitulare**...

Capitolul VIII

MIDWAY – NODUL GORDIAN AL DEZASTRULUI

Pregătiri pentru o ambuscadă de proporții

Bătălia aeronavală de la **Midway**, din **5 iunie 1942**, dintre Flota Japoniei şi Flota S.U.A. din Pacific, a constituit un moment la fel de important pentru americani, cum a fost pentru ruşi bătălia din faţa Moscovei, din octombrie-decembrie 1941, adică **o bătălie de natură să schimbe sorţii războiului**.

Încurajat de victoria strălucită de la Pearl-Harbour, care i-a depăşit toate aşeptările, comandantul suprem al Forţelor maritime ale Japoniei, **amiralul Isoroku Yamamoto, s-a decis să aplice Flotei S.U.A. din Pacific o lovitură decisivă, care să oblige Washingtonul la negocieri de pace.**

Atingerea acestui obiectiv strategic decisiv urma să fie realizat prin "Bătălia de la Midway", planificată pentru luna iunie 1942.

Concepţia bătăliei avea în vedere ocuparea, într-o primă fază, a insulei Midway, realizarea unui cordon de submarine între Midway şi arhipelagul Hawaii, pentru ca, în final, **Flota S.U.A. din Pacific** să fie atrasă în această zonă, unde urma **să cadă în cea mai mare ambuscadă strategică din întreaga istorie a războaielor navale**.

Pentru ducerea acestei bătălii, amiralul Yamamoto a concentrat **200 nave de război** şi **700 avioane de luptă**. După legile războiului şi mai ales după raportul de forţe, japonezii trebuiau să câştige bătălia de la Midway. **Flota japoneză era net superioară celei americane.** Lucrurile aşa s-ar fi derulat, dacă nu şi-ar fi băgat dracul coada, adică **dacă nu ar fi intervenit spionajul**, ca amplificator de putere în favoarea americanilor.

Planurile japoneze – "acceptate" de Flota SUA...

După cum a constatat istoricul japonez Masanori Ito, **americanii**, datorită extraordinarelor performanţe ale cercetării radio şi ale criptoanaliştilor aflaţi în slujba Flotei S.U.A. din Pacific, **erau la curent cu planurile de pregătire ale bătăliei de la Midway, tot atât de bine ca şi Statul Major General Imperial al Japoniei.**

În mesajele radio ale Forţelor navale japoneze, începând **din martie 1942**, a apărut frecvent **prescurtarea *"AF"* ca viitor obiectiv de atac**. Analiştii americani din comandamentul amiralului Chester Nimitz erau în derută. Putea fi vorba de arhipelagul Aleutinelor, de arhipelagul

Hawaii sau de insula Midway. Într-un schimb de mesaje cifrate ale aviației japoneze, interceptate și descifrate de americani, **indicativul *"AF"* era însoțit de coordonate care indicau zona insulei Midway. Pentru a fi însă siguri, americanii au recurs la un vicleșug.** Într-un cod despre care se știa că japonezii l-au spart au transmis, în eter, o telegramă de la baza aeriană de pe insula Midway către Comandamentul american din Hawaii, prin care anunțau că s-a defectat stația de filtrare a apei și nu mai au rezerve decât pentru câteva zile, cerând să li se trimită niște cisterne cu apă potabilă.

Japonezii au înghițit momeala și în traficul radio al Flotei japoneze a apărut fraza: *"La <AF> nu există rezerve de apă potabilă. Asigurați-vă cu apa potabilă necesară"*. În acest fel, amiralul Nimitz a primit certitudinea că obiectivul de atac era Midway.

Majoritatea Flotei japoneze de lovire era concentrată în zona insulelor Saipan. Amiralul Nimitz, la curent cu toate elementele planului de operații ale japonezilor, a efectuat două manevre strategice. A executat un atac diversionist, cu o grupare navală redusă în zona Guadalcanal, obligându-l pe amiralul Yamamoto să trimită o parte din forțele sale în zona respectivă, iar **cea mai mare parte a Flotei S.U.A. din Pacific, în primul rând portavioanele, a fost concentrată în apropiere de Midway. Amiralul Yamamoto se aștepta ca,** atunci când va ataca insula Midway, pentru a o transforma în bază aeriană și navală avansată, **portavioanele americane să fie la cel puțin 3.000 de mile depărtare.**

Flota Japoniei a căzut în propria capcană !

Toate prevederile japonezilor din planul bătăliei de la Midway au fost răsturnate. **Nu Flota S.U.A., ci Flota Japoniei a căzut în ambuscada strategică.** Pe timpul apropierii, gruparea de portavioane japoneze *(Kaga, Akagi, Soryu, Hiryu, Zuikaku și Yunyo)* a fost surprinsă de o **ceață densă, fapt ce l-a determinat pe amiralul Nagumo, comandantul grupării, să spargă interdicția folosirii stațiilor radio.** Aceasta a fost **o eroare fatală**, pentru că le-a permis americanilor să determine cu precizie coordonatele fiecărui portavion, iar când au ieșit din zona de ceață, total nepregătite, portavioanele japoneze au fost supuse atacului prin surprindere al aviației americane de pe portavioane.

Încă de la începutul bătăliei de la Midway, japonezii au pierdut un număr de patru portavioane (Akagi, Kaga, Soryu și Hiryu), în timp ce americanii au pierdut un singur portavion (Yorktown).

Bătălia de la Midway constituie unul dintre cele mai strălucite exemple, din istoria războaielor navale, de ceea ce înseamnă informațiile primite din timp și ce rol decisiv joacă spionajul în câștigarea sau pierderea unui război.

Amiralul Nimitz a declarat că *"victoria de la Midway a aparţinut, în esenţă, sĕrviciului de informaţii navale al S.U.A."*.

Generalul George C.Marshall, şeful Statului Major General al Forţelor Armate ale S.U.A. în anii celui de-al doilea război mondial, a declarat: *"Datorită eforturilor criptoanaliştilor noştri, am reuşit să ne concentrăm resursele navale limitate de care dispuneam şi să obţinem neaşteptata victorie de la Midway.* ***Fără informaţiile furnizate de aceştia, cu siguranţă că forţele noastre navale ar fi fost la 3.000 de mile depărtare".***

Până la terminarea războiului din Pacific, **americanii le-au fost superiori japonezilor în cercetarea radio, în decriptare şi în cercetarea radar.** Aceşti factori au avut o influenţă decisivă în obţinerea victoriilor succesive care au urmat. Faptul că americanii au pus un mare accent pe spionajul tehnic (cercetarea radioelectronică) şi pe criptoanaliză este explicabil, din două motive. Informaţiile obţinute pe această cale sunt certe, iar **până în 1947**, când a luat fiinţă Agenţia Centrală de Informaţii (C.I.A.), **Statele Unite ale Americii nu au dispus de un organ naţional de spionaj**. În epoca "războiului rece", **C.I.A.** a luat proporţii gigantice, devenind **o adevărată industrie**. Influenţa C.I.A. asupra societăţii americane a ajuns atât de puternică, încât, la începutul secolului XXI, **mulţi se întreabă dacă această instituţie s-a născut să slujească statul american sau S.U.A. există ca să satisfacă interesele C.I.A. ?...**

După bătălia de la Midway, iniţiativa strategică, pe teatrul de război din Asia-Pacific, a fost preluată de americani.

Asasinat între amirali

"Sfera de coprosperitate", cum şi-au denumit japonezii imperiul creat, în perioada 1930-1941, pe seama Chinei şi a puterilor coloniale occidentale, **se întindea pe spaţii imense şi era foarte greu de apărat**. Liniile de comunicaţii erau foarte lungi şi vulnerabile, iar Forţele terestre japoneze erau fragmentate şi obligate la acţiuni de apărare.

Luptele aeronavale erau, de regulă, urmate de acţiuni amfibii de debarcări ale trupelor de infanterie marină şi ale trupelor terestre ale S.U.A. **Odată cu punerea în mişcare a uriaşului potenţial de război al S.U.A., şansele de victorie ale Japoniei s-au diminuat treptat, până la eliminare,** încheindu-se cu catastrofala capitulare de la 2 septembrie 1945. Acest final era inevitabil, atâta timp cât planul "războiului fulger", conceput de amiralul Yamamoto, a eşuat la Midway, datorită spionajului. De altfel, în aprilie 1943, însuşi amiralul Isoroku Yamamoto, comandantul suprem al Flotei Japoniei, avea să cadă victimă unei acţiuni de spionaj şi diversiune.

La **13 aprilie 1943**, trei centre de cercetare radio americane din Pacific au **interceptat un mesaj radio** care a fost descifrat la Pearl Harbour de către locotenentul-colonel Alva B.Lasswell, din serviciul de decriptare al spionajului naval. Din mesaj rezulta că. **începând cu data de 18 aprilie 1943, comandantul suprem, amiralul Yamamoto va inspecta garnizoanele şi unităţile militare din arhipelagul Solomon din Pacificul de Sud.** Mesajul cuprindea itinerariul de zbor al avionului, cu punctele de decolare şi aterizare prevăzute în programul orar. **Amiralul Chester Nimitz cere aprobare la Washington, preşedintelui S.U.A., F.D.Roosevelt, să-l ucidă pe Yamamoto, aprobare pe care o primeşte.** La 18 aprilie, avionul de transport al amiralului Yamamoto a fost **atacat de 18 avioane** de vânătoare americane P-38 şi doborât. Acesta a fost **cel mai mare asasinat din istoria războaielor moderne**, survenit ca urmare a unei acţiuni de spionaj constând din spargerea sistemului de cifrare al adversarului. **Pierderea amiralului Yamamoto a fost ireparabilă pentru Japonia.**

Dacă actul în sine a fost unul "glorios" pentru amiralul Nimitz şi preşedintele S.U.A. Roosevelt, rămâne la latitudinea istoricilor. Personal, nu cred că asasinatul poate constitui un act de bravură, ci mai degrabă unul de laşitate. În războaie însă nu onoarea şi adevărul contează, ci victoria, prin orice mijloace.

Înfrângeri în serie pentru luptătorii "kamikadze"

Între 20 octombrie 1942 şi 10 ianuarie 1943, a avut loc bătălia aeronavală şi de desant maritim pentru **insula Guadalcanal**, din arhipelagul Solomon. După victoria navală, 44.000 de militari americani au debarcat pe insula Guadalcanal, la **10 ianuarie 1943**. Aceasta era apărată de 22.000 de soldaţi japonezi, fără posibilităţi de aprovizionare, insula fiind încercuită de navele de război americane. Această victorie i-a costat pe americani 6.000 de morţi şi de răniţi şi este sărbătorită în fiecare an în armata S.U.A. După tipicul "Guadalcanal" s-au desfăşurat cam toate operaţiunile militare americane din Asia de Sud-Est şi Pacific.

La începutul anului 1944 s-au dus **lupte pentru cucerirea arhipelagului Marshall**. Un număr de 300 de nave de război şi de desant maritim americane şi 40.000 de infanterişti marini s-au luptat din greu cu 8.000 de militari japonezi. **Americanii atacau numai în condiţiile unui raport de forţe zdrobitor în favoarea lor.** Aşa au procedat acum 58 ani şi **exact aşa procedează şi în zilele noastre**.

În perioada iunie-iulie 1944, forţele aeronavale şi de desant maritim americane au acţionat pentru **cucerirea insulei Saipan**, importantă bază aeriană şi maritimă din Pacific. La sfârşitul bătăliei au rezultat

14.000 de morți de partea americană și 30.000 de morți de partea japoneză. De pe această insulă, americanii au putut începe bombardarea sistematică, cu avioanele B-29, a Japoniei și mai ales a capitalei Tokyo.

În luna august 1944 este **cucerită insula Guam**, apărată de 30.000 de soldați japonezi. Victoria i-a costat pe americani 7.800 de morți și răniți.

În ultima parte a anului 1944, piloții japonezi tot mai puțini la număr și instruiți în pripă, au trecut la **atacuri de tip *"kamikadze"***, sinucigașe.

Anul 1945 a fost fatal pentru Japonia. Cu tot eroismul și spiritul de sacrificiu, indescriptibile și inegalabile, ale soldatului japonez, acesta a trebuit să se plece în fața superiorității cantitative zdrobitoare a forțelor americane. O forță japoneză de 21.000 soldați comandanți de generalul Kuribayashi a rezistat timp de 72 zile pe **insula Iwo Jima**, din rocă vulcanică, având o suprafață de numai **2.000 ha**. Aceasta este situată la 1.200 km de Tokyo. Cucerirea acestei insule i-a costat pe americani 17.000 de morți și răniți, fiind considerată **cea mai sângeroasă bătălie din Pacific**.

"Barbarii democratice" de tip american

La **9 martie 1945**, aviația de bombardament strategic americană a efectuat unul dintre cele mai barbare și mai monstruoase operații de bombardament din cel de-al doilea război mondial. Orașul **Tokyo** a fost pur și simplu acoperit cu perdele dense de bombe incendiare, fiind practic transformat într-un rug uriaș și **ras de pe suprafața pământului**. Au fost **ucise**, în cele mai cumplite chinuri, **circa 185.000 de persoane, în marea lor majoritate civili** (copii, femei bătrâni). Iată unul din motivele pentru care japonezii din zilele noastre nu și-au turnat cenușă în cap și nu au bocit pentru victimele americane ale atacurilor teroriste din 11 septembrie 2001...

În perioada martie-iunie 1945 s-a derulat **bătălia pentru Okinawa**, din arhipelagul japonez Ryu-Kiu, insulă situată la 600 km de Tokyo. Pentru această operație, americanii au concentrat forțe însumând **548.000** de oameni, sub comanda generalului Buckner. Forțele japoneze s-au cifrat la **117.000** oameni, sub comanda generalului Ushijima. Japonezii au opus o **rezistență legendară** dar, în fața superiorității numerice zdrobitoare a adversarului, bombardați zi și noapte de aviație și navele de război americane, au fost înfrânți. La sfârșitul operației au rezultat 100.000 de morți și 7.000 de răniți pentru partea japoneză și 49.000 morți pentru partea americană. Comandantul japonez al Okinawei și-a pus capă zilelor prin "hara-kiri", ca un samurai cu simțul onoarei ce era.

În bătălia pentru insula Okinawa s-a comis o monstruoasă crimă de război. Geniștii americani au surpat intrările și ieșirile dintr-un

sistem de tunele adăpost în care se aflau **peste 5.000 de soldați japonezi**, care **au murit îngropați de vii**. În 1941, din ordinul lui I.V.Stalin, în pădurea **Katin** au fost împușcați 5.000 de prizonieri polonezi.* Care metodă a fost mai "umană" și mai conformă cu convențiile de la Haga?

După 57 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, **pe insula Okinawa continuă să staționeze 100.000 de militari americani**. În anii Războiului Rece, se făcea auzită afirmația că *"acolo unde pune cizma, soldatul sovietic nu mai pleacă niciodată"*. Ba iată că a plecat! Dar unde pune bocancul soldatul american ?...

În luna iulie 1945, generalul Mac Arthur, bătut măr în 1941, **recucereşte Filipinele.**

În cursul anului **1945**, Japonia a fost supusă unor **bombardamente barbare**, încheiate cu loviturile nucleare asupra orașelor Hiroshima și Nagasaki din 6 și respectiv 9 august.

Războiul ca o afacere

În urma insistențelor președintelui S.U.A., Harry Truman, asupra lui I.V.Stalin, la întâlnirea de la Potsdam, **la 8 august, U.R.S.S. a declarat război Japoniei. S.U.A. au fost de acord cu ocuparea de către ruşi a insulelor Kurile,** la reuniunea de la Teheran din 1943, când au recunoscut și apartenența la U.R.S.S. a Basarabiei.

Pentru a nu încărca memoria cititorilor, m-am oprit doar asupra celor mai semnificative operații militare, desprinse din războiul purtat de S.U.A. în Oceanul Pacific.

Din modul cum a fost purtat acest război, rezultă că marii comandanți americani, amiralul Chester Nimitz şi generalul Mac Arthur, nu au fost călăuziți de idei strategice strălucite, ci mai degrabă au lăsat impresia că doresc prelungirea cât mai mare a acestuia. O analiză a hărții teatrului de război din Pacific recomanda, chiar și de la prima vedere, o debarcare pe insula Taiwan, situată exact în inima dispozitivului strategic al Japoniei. Prin ocuparea Taiwanului, acest dispozitiv ar fi fost rupt în două, iar comunicațiile cu forțele japoneze din sud-estul Asiei ar fi fost tăiate, iar războiul ar fi fost scurtat, probabil la jumătate. În loc să atace Taiwanul, americanii au atacat la Guadalcanal, în sudul Pacificului, adică în zona cea mai îndepărtată de Japonia, ceea ce era în contradicție totală cu legile științei militare și principiile strategiei.

Având teritoriul intangibil, **S.U.A. au câştigat imens de pe urma celui de-al doilea război mondial.** Industria de război americană s-a

---

* **N. edit.**: Unele surse "urcă" acest număr la 11.000 și chiar 14.000 de ofițeri polonezi...

dezvoltat în proporții uriașe, devenind locomotiva economiei S.U.A., rol pe care îl deține și la începutul secolului XXI. **Pentru americani, războiul nu a fost o artă, ci o afacere.** Aceasta și explică ușurința cu care administrațiile de la Washington recurg la război și în zilele noastre.

Războaiele moderne – cucerite de industrii

La **2 septembrie 1945**, când s-a semnat actul de capitulare, Japonia și imperiul său erau în ruine. Istoricii și analiștii militari ameri-cani au apreciat că epoca modernă nu a cunoscut nici o altă națiune învinsă de o manieră zdrobitoare care să se fi comportat cu atâta dem-nitate și atâta disciplină și ordine, cum a făcut-o națiunea japoneză. Cei care nu au putut suporta rușinea înfrângerii și-au pus capăt zilelor, după legea onoarei samurailor, prin *"hara-kiri"*.

Japonia a fost înfrântă pentru că nu a respectat unul din principiile fundamentale ale strategiei și anume cel privind necesitatea concordanței dintre scopurile urmărite și mijloacele avute la dispoziție pentru atingerea lor. **Japonia, ca și Germania, s-a întins mai mult decât îi permitea plapuma și a pierdut războiul...**

Soldatul american nu a fost nici pe departe superior soldatului japonez. Dimpotrivă, cel care a dovedit calități excepționale de luptător a fost soldatul japonez. Războaiele moderne s-au dovedit a fi, mai presus de toate, **războaie între industrii. Din momentul în care industria unei țări nu mai poate înlocui pierderile în armament și tehnică suferite pe câmpurile de bătaie, țara respectivă începe să piardă războiul.** Așa s-a întâmplat și cu Japonia și cu Germania. Uriașa industrie de război a S.U.A. i-a copleșit, pur și simplu, pe japonezi cu cantitățile uriașe de armament produse în anii războiului.

Iată datele comparative, numai în producția de avioane de luptă, ale S.U.A. și Japoniei:

	1939	1940	1941	1942	1943	1944	1945
S.U.A.	5.856	12.804	26.277	47.836	86.898	96.318	49.761
Japonia	4 467	4.768	5.088	8.861	16.693	28.180	11.066

Raportul de forțe a fost asemănător în toate sistemele de arme dintre S.U.A. și Japonia.

La sfârșitul celui de-al doilea război mondial, **S.U.A. aveau un surplus de armament**, de toate categoriile, **în valoare de 90 miliarde dolari, în condițiile în care produsul intern brut era de 60 miliarde dolari.** Acest armament și-a găsit utilizare ulterior, în anii "războiului rece".

în cele peste **140 de conflicte armate cu participare americană**, directă sau indirectă.

Germania şi Japonia – salvate de URSS !

Intenţia iniţială a puterilor învingătoare în cel de-al doilea război mondial a fost aceea de a aplica, atât Germaniei, cât şi Japoniei, asemenea măsuri, încât aceste două formidabile naţiuni **să nu mai fie în stare să provoace niciodată un nou război**. Germania urma să fie divizată pentru totdeauna în patru zone, ocupaţia militară în cele două state să fie de lungă durată, iar **ambele să fie complet dezindustrializate. Dacă nu ar fi existat U.R.S.S., cu regimul său comunist şi cu uriaşa ei putere militară, probabil că aşa s-ar fi derulat lucrurile.** La Washington, exista însă o spaimă îngrozitoare, endemică, de comunism, mai ales după ce U.R.S.S. a intrat în posesia bombei atomice, iar uriaşa Chină a căzut sub controlul forţelor comuniste ale lui Mao Zedong

Din acordul foştilor aliaţi - S.U.A., U.R.S.S., Marea Britanie şi Franţa-, singura măsură hotărâtă în comun care a supravieţuit, a fost ocupaţia militară prelungită.

Trupele sovietice au staţionat în R.D.Germană, Cehoslovacia, Polonia şi Ungaria până în 1994, iar **trupele americane continuă să staţioneze în Germania şi Japonia**, chiar dacă, de la căderea lumii comuniste, dizolvarea Tratatului de la Varşovia şi dezmembrarea U.R.S.S., au trecut 13 ani. Mai mult chiar, **trupele americane staţionează în Coreea de Sud de aproape 50 ani**. După anul 1995, trupele americane au apărut **şi în Balcani**, iar din 2002 şi-au făut apariţia **şi în Caucaz**, respectiv **în Georgia**. Se nasc întrebările: Cine este expansionist? **Ce caută trupele americane în peste 140 de ţări ale lumii, în anul 2003 ?**

În septembrie 1945, Japonia a fost ocupată total de trupele americane, iar pe post de "Cezar", cu puteri absolute, la Tokyo a fost instalat generalul Mac Arthur, un antisovietic fanatic. La rândul lor, japonezii, ca şi nemţii, au exploatat la maximum groaza de comunism a americanilor, dând peste cap toate hotărârile învingătorilor ce-i priveau în sens negativ.

În speranţa Washingtonului că atât Germania, cât şi Japonia vor putea fi transformate în vârfuri de lance într-un viitor război împotriva "lumii comuniste", acestea, nu numai că nu au fost dezindustrializate, dar au fost **ajutate să ajungă puteri industriale de prim rang ale lumii**. După dispariţia "pericolului comunist", americanii au regretat acest lucru, dar era prea târziu. Germania şi Japonia au încetat să mai urmeze linia Washingtonului.

Criminal de război – viceprim-ministru !

Autoritățile de ocupație americane au procedat la o epurare masivă a organelor statului și a tuturor structurilor politice. Au fost reprimate forțele naționaliste și militariste japoneze, vinovate de declanșarea războiului, dar și toate forțele politice de stânga.

Au fost desființate teribila societate secretă "Dragonul Negru" și alte 233 organizații de extremă dreaptă și naționaliste. În anul **1952**, când S.U.A. au semnat Tratatul de pace separat cu Japonia, excluzând U.R.S.S. de la acest act, **închisorile japoneze erau ticsite de deținuți politici**.

Organul securității statului, *Kempei Tai*, a fost cel mai hăituit, mii de ofițeri fiind arestați și condamnați la ani grei de închisoare. Același lucru s-a dorit și în fostele țări socialiste din Europa după revoluțiile din 1989, dar s-a realizat parțial, deoarece lipseau trupele de ocupație americane.

Față de serviciile de spionaj ale Japoniei, atitudinea ocupanților americani a fost cu totul alta. **Specialiștii care au operat împotriva U.R.S.S. și Chinei și-au găsit din nou întrebuințare, de data aceasta în interesul S.U.A. Astfel, fondatorul Agenției Kodama - de spionaj a Japoniei**, unul din cei mai activi spioni în spațiul Chinei și Asiei de Sud-Est, a fost **numit vice-prim-ministru** în cabinetul lui Higashikuni. Este vorba despre Yoshio Kodama, **trecut inițial pe lista criminalilor de război**.

Acesta a jucat, în Japonia, același rol pe care l-a jucat, în Germania, generalul nazist Gerhard Gehlen, adică s-a pus la dispoziția totală a serviciilor de spionaj americane. **Și generalul Mihai Pacepa s-a pus la dispoziția C.I.A., dar nu pentru a ajuta România, ci pentru a o distruge...**

În fața victoriei forțelor comuniste din China și în consonanță cu interesele strategice americane din Asia-Pacific, **Japonia a fost transformată, în scurt timp, din dușman de moarte, în aliatul principal al S.U.A. din această parte a lumii.** Se confirma, din nou, principiul potrivit căruia, în lume, nu există nici prietenii și nici dușmănii eterne, ci **doar interese eterne**. Între 1947-1964, la București se cântau osanale *"prieteniei eterne dintre România și U.R.S.S."*. În zilele noastre, din același București se preamărește *"Parteneriatul strategic dintre România și Statele Unite ale Americii"*. Cât va dura acest lucru? Probabil, tot atât cât *"prietenia cu U.R.S.S."*...

În anul 1950, generalul Mac Arthur, dictator absolut la Tokyo, declara cu aroganța tipică yankeului: *"Mă văd în fruntea unor armate japoneze cucerind Siberia până la lacul Baikal"*.

După anul 1991, Rusia era "împărțită", la C.I.A. și Pentagon, în șase entități statale "independente".

Pasărea Phoenix...cu ochii oblici

Izbucnirea războiului civil din Coreea (țară divizată în mod brutal și artificial, între S.U.A. și U.R.S.S., în anul 1945), în care americanii s-au implicat masiv cu trupe, a schimbat radical statutul Japoniei. În mod practic, **s-a trecut la reînarmarea acestei țări**.

În **octombrie 1952** este reînființat fostul minister de Război, sub numele de Agenția de Securitate. Aceasta preia controlul forțelor armate ale Japoniei, reînființate sub denumirea voalată de "Forțele de Autoapărare".

În luna **iulie 1952**, se reînființează serviciul de securitate, sub numele de Agenția Publică de Securitate și Investigații, urmată de reînființarea poliției politice (fosta Kempei Tai), sub denumirea de Divizia de Gardă a Agenției de Poliție.

Încet, aproape imperceptibil, pe căi "democratice", dar cu fermitate și maximum de profesionalism, **au fost refăcute și structurile de spionaj japoneze**. Acestea au contribuit nu numai la apărarea internă și externă a Japoniei, dar au pus în valoare concepții radicale, de-a dreptul fascinante, cu privire la rolul și importanța spionajului în noile condiții geopolitice și geostrategice din Asia-Pacific și din întreaga lume.

Războiul din Coreea (1950-1953) a contribuit într-un mod decisiv la refacerea serviciilor de spionaj ale Japoniei. Acestea au trecut, în planul spionajului militar, la o **cooperare strânsă cu C.I.A.**, care s-a folosit masiv de tezaurul de date și informații, despre China și U.R.S.S., acumulate de spionajul japonez în perioada 1930-1945. **Pescadoarele japoneze au fost dotate cu aparatură radioelectronică de cercetare** și au luat în primire instalațiile militare și forțele armate ale U.R.S.S. din Orientul Extrem, precum și pe cele ale Chinei și Coreei de Nord. Cercetarea radioelectronică japoneză asupra acestui spațiu strategic continuă și în zilele noastre, chiar dacă U.R.S.S. a dispărut, Rusia a devenit "democratică", iar relațiile cu China sunt mai bune ca oricând în istoria celor două mari națiuni ale Asiei.

Mc.Arthur – un nebun ajuns general...

Interesantă a fost și soarta generalului **Douglas Mac Arthur** (1880-1964), adevăratul "împărat" al Japoniei în perioada 1945-1950, cel care **le-a dictat japonezilor Constituția din 1946**. După ce a izbucnit războiul din Coreea, iar trupele nord-coreene reușiseră să ocupe aproape întreaga peninsulă, în septembrie 1950, S.U.A. s-au implicat masiv în acest conflict. Comandant al forțelor americane de intervenție, compuse din opt divizii, a fost numit generalul Mac Arthur, cu aura de învingător al Japoniei. Uriașe forțe de aviație americane au

fost azvârlite asupra Coreei de Nord, care a fost făcută una cu pământul. **În oraşul Phenian**, capitala Coreei de Nord, **nu a mai rămas întreagă nici o clădire**.

În urma bombardamentelor sălbatice şi nediscriminatorii ale aviaţiei americane, în Coreea de Nord au fost **ucişi două milioane de civili** (femei, copii şi bătrâni).

În perioada **septembrie-noiembrie 1950**, trupele de sub comanda generalului Mac Arthur au reuşit să ocupe aproape întreaga Coree de Nord. Acesta se lăuda în gura mare, prin toate mijloacele media din S.U.A., că, *"de Crăciun, soldaţii americani se vor înapoia victorioşi acasă"*. Nu a fost nici pe departe aşa. Ajunse pe aliniamentul fluviului Yalu, de la frontiera cu China, trupele americane au fost atacate prin surprindere de circa 600.000 voluntari chinezi. După ce Divizia a 2-a americană a fost nimicită complet, trupele generalului Mac Arthur au fost aruncate rapid peste paralela 38, care desparte cele două Coreei, executând, cu maximum de viteză, **cea mai lungă retragere din istoria armatei americane**. În primul an de război, S.U.A. au pierdut, pe fronturile din Coreea, circa 1.900 de avioane.

Pentru reluarea ofensivei şi nimicirea trupelor chineze şi nord-coreene, **generalul Douglas Mac Arthur i-a cerut preşedintelui S.U.A., Harry Truman aprobarea să treacă la întrebuinţarea armei atomice. În acest scop, Mac Arthur a solicitat un număr de 26 de bombe atomice, cu care să lovească trupele inamice, nord-estul Chinei şi sud-estul U.R.S.S.**

În loc de aprobare, dementul general, care era gata să împingă lumea într-o catastrofă, a fost **destituit**, iar în locul său a fost numit generalul Ridgeway.

Generalul Douglas Mac Arthur a visat să ajungă preşedinte al S.U.A. şi se spune că ar fi conceput chiar o lovitură de stat militară împotriva lui Harry Truman, care a eşuat. Mac Arthur a fost surclasat, în plan politic, de către generalul Dwight Eisenhower, fostul comandant al Forţelor Aliate occidentale în timpul celui de-al doilea război mondial în Europa. Acesta a fost ales preşedinte al S.U.A. în anul **1953**. În faţa imposibilităţii câştigării războiului din Coreea, fără recursul la armele atomice, în acelaşi an, S.U.A. au semnat un **armistiţiu cu China şi Coreea de Nord**, care este **în vigoare şi în zilele noastre**. Acesta a dus la permanentizarea prezenţei trupelor americane în Coreea de Sud şi la adâncirea divizării Coreei. Generalul D.Mac Arthur a căzut în dizgraţie şi a trăit în anonimat şi sub stricta supraveghere a F.B.I., până la decesul său, survenit în 1964, an în care S.U.A. se angajau în războiul din Vietnam, pe care aveau să-l piardă, în condiţii mult mai grele şi mai umilitoare, după zece ani de eforturi zadarnice.

Principiul continuității și... alternanța bandelor de hoți la putere

Clasa politică japoneză, renăscută după război, a dat dovadă de multă înțelepciune, de creativitate și ingeniozitate, de șiretenie și machiavelism când a fost nevoie, pentru scoaterea țării din situația catastrofală în care se afla ca urmare a înfrângerii suferite în război. Solidaritatea națională în jurul liderilor politici, a guvernului, a fost totală. **Refacerea Japoniei, dezvoltarea și modernizarea economiei acesteia și plasarea ei pe locul doi în lume, după economia S.U.A., a fost opera unui singur partid politic.** Este voba de **Partidul Liberal Democrat**, care, cu foarte mici întreruperi, **a guvernat din 1951 până în zilele noastre**. Aceasta nu înseamnă că în Japonia nu a existat sau nu există opoziție. Partidul Socialist, Partidul Socialist Democrat și Partidul Comunist au fost reprezentate perpetuu în Dieta Japoniei. Japonezii, ca și statele scandinave, în care partidele social-democrate guvernează de peste 80 ani, **au înțeles valoarea principiului continuității și l-au aplicat**. În afară de aceasta, Partidul Liberal Democrat a preluat, în programele sale politice, cea mai mare parte a obiectivelor urmărite de partidele de stânga, creîndu-și o puternică bază socială și de electorat în mediul muncitoresc.

Pentru a supraviețui, toate partidele conservatoare de dreapta din lumea dezvoltată au procedat la fel. Atâta timp cât va exista Omenirea, indiferent de sistemele social-politice, **cei săraci vor fi în majoritate**. Orice partid politic care nu ține cont de acest adevăr fundamental este măturat de pe scena politică, indiferent ce ideologie poartă. În Balcani este sacralizat principiul alternanței la putere. Aceasta și explică, printre altele, gradul de înapoiere al țărilor balcanice față de cele din Europa Occidentală. **Alternanța la putere în Balcani aduce mai mult cu schimbarea unei bande de hoți cu o altă bandă de hoți, prin sufragiul universal...**

Spionajul japonez în epoca "războiului rece"

Întrucât, **prin Constituție, războiul este exclus din practica politică a Japoniei,** spionajul acestei țări a căpătat forme și instituții specifice. Pe primul plan, în consonanță cu interesele vitale ale Japoniei, a trecut **spionajul economic**, cu dimensiunile sale principale - **spionajul industrial** și **spionajul științifico-tehnic**. Acesta este subordonat statului japonez și **nici o putere din lume, mai ales S.U.A., nu a avut acces la structurile sale.**

În ceea ce privește spionajul militar, acesta a fost dimensionat și însărcinat cu misiuni derivând din caracterul defensiv al strategiei de

apărare şi doctrinei militare ale Japoniei, nemaiavând preocupări globale, ci regionale. **Total şi global, agresiv şi penetrant a devenit spionajul economic, cotat ca cel mai puternic şi mai eficient din lume.** Acesta se bazează, nu numai pe serviciile şi agenţi calificaţi în materie, ci şi **pe întreaga populaţie activă a Japoniei** care, sub o formă sau alta, ia contact cu lumea exterioară. **Domeniul economic este cel în care japonezii operează ca naţiunea-spion numărul unu a lumii.**

Agenţia de Apărare, căreia i se subordonează Forţele de Autoapărare ale Japoniei (adică Ministerul Apărării şi Forţele Armate), are în structură **organe de informaţii militare specializate**, care au devenit operative începând **din anul 1952**. Este vorba de Direcţia I de Informaţii şi Cercetare şi Direcţia a II-a de Informaţii şi Cercetare, ambele specializate în spionaj militar, de culegere, prelucrare şi diseminare a informaţiilor. Direcţia a II-a este specializată în spionajul cu mijloace tehnice (foto, radar, radioelectronice, sensori, mijloace de cercetare etc.). Ambele direcţii deservesc în mod direct Consiliul Apărării Naţionale şi Consiliul Securităţii Naţionale.

Securitatea internă este asigurată de către Agenţia de Securitate Publică şi Informaţii, subordonată Ministerului Justiţiei. Această agenţie a fost construită după chipul şi asemănarea Biroului Federal de Investigaţii (F.B.I.) din S.U.A., având în compunere trei direcţii principale:

- Direcţia Securităţii Publice;
- Direcţia Afaceri Externe (de contraspionaj);
- Direcţia de Cercetare a Securităţii.

Ministerul Afacerilor Externe dispune de propriul organ de informaţii, cu rang de direcţie, având în compunere secţii şi birouri pentru Asia, America, Europa, Oceania, Orientul Mijlociu şi Africa.

Toate serviciile de informaţii din Japonia se bucură de sprijinul voluntar al unui foarte mare număr de cetăţeni. Aceştia informează, în scris şi cu fotografii, asupra tot ceea ce lor li se pare interesant şi util pentru apărarea şi securitatea Japoniei, în urma contactelor avute cu lumea exterioară sau cu străini pe teritoriul Japoniei. Este clar că japonezilor nu le este teamă că vor fi etichetaţi drept *"informatori ai Securităţii"*, iar dosarele lor vor fi făcute publice, ca în România...

Japonezii fotografiază tot ce zboară...în secret

Iată un exemplu de cum acţionează japonezii. În perioada 1955 -1960, C.I.A. a organizat zboruri de spionaj, deasupra teritoriului U.R.S.S., cu avionul ultrasecret de mare altitudine de tip "U-2", o adevărată minune a

tehnicii. Asemenea avioane au fost dislocate în Marea Britanie, în Turcia şi în Japonia, în cel mai mare secret şi cu măsuri draconice de siguranţă.

Dacă în Marea Britanie şi Turcia totul a decurs conform programelor C.I.A., nu acelaşi lucru s-a întâmplat şi în Japonia. Astfel, **în martie 1958, un elev de liceu japonez, în vârstă de 16 ani,** care locuia într-o zonă unde americanii dispuneau de un aerodrom militar, a sesizat că regulile de pază în jurul acestuia s-au amplificat. Intrigat de acest fapt, animat de sentimente antiamericane, prezente în sufletul tuturor japonezilor, tânărul în cauză **a pătruns nevăzut în incinta bazei aeriene şi a surprins la aterizare un avion de tip "U-2", pe care l-a fotografiat.** În următoarele zile, **fotografia misteriosului avion a apărut într-o revistă a unei asociaţii aeronautice private japoneze,** spre disperarea C.I.A., furia administraţiei de la Washington şi jena guvernului de la Tokyo.

După dezvăluirea de către japonezi, în faţa întregii lumi, a avionului "U-2" şi compromiterea calităţilor acestuia de către trupele de rachete antiaeriene ruseşti, care l-au doborât la Sverdlovsk, adânc în teritoriul fostei U.R.S.S., la data de 1 mai 1960, americanii au construit un alt avion de cercetare strategică, cu parametri tehnico-tactici care amintesc de tehnologia din filmele "Războiul stelelor". Este vorba de avionul ***"S.R.-71 / Pasărea Neagră"***, unul dintre cele mai sofisticate şi mai costisitoare aparate de zbor ce s-au construit vreodată în lume. Numai serviciile de întreţinere ale acestui avion sunt prohibitive pentru oricare alt stat, în afară de S.U.A. Avionul "S.R.-71" a intrat în serviciul operativ al cercetării strategice al S.U.A. la **7 ianuarie 1966**. Cu toată uriaşa lor putere economică, S.U.A. şi-au putut permite să construiască **doar 15** asemenea aparate, din care **10** sunt ţinute **în conservare**, din cauza costurilor extraordinare de întreţinere. Aceste avioane execută zboruri de cercetare strategică şi în zilele noastre, mai ales în perioadele de crize, în zonele de tensiune şi conflict ale lumii.

Acest avion zboară cu o viteză de **3.219 km/h**, putând trece Oceanul Atlantic într-o oră şi 55 minute, **la o altitudine de 27.432 m**.

Cele 15 avioane "S.R.-71" fac parte din Aripa 9 Cercetare Strategică şi sunt **dislocate numai pe teritoriul S.U.A.**

La bazele aeriene americane din alte ţări, aceste avioane ultrasecrete aterizează numai pentru realimentare şi predarea materialelor informative culese. **Avionul *"S.R.-71"* execută concomitent** cercetare foto, orizontală şi oblică, fotografiere panoramică, cercetare radar, cercetare fotografiere în infraroşu, cercetare radio şi cercetare radioelectronică de interceptare a comunicaţiilor şi bruiaj radioelectronic. De la înălţimea de 24.000 m, **suprafaţa României poate fi cuprinsă într-o singură fotografie aeriană**...

Acest avion-minune a fost descoperit şi dat în vileag tot de către oamenii simpli din Japonia, persoane particulare ce nu aveau nimic cu organele specializate ale armatei, dar care au spionajul în sânge. **În anul 1969, când două avioane "S.R.-71" au aterizat la baza aeriană americană Kadena, din insula japoneză Okinawa, au fost descoperite şi fotografiate din primele zile, de către amatori japonezi, iar imaginile acestora făcute publice în revistele de aviaţie din Japonia,** fapt ce i-au făcut să turbeze de furie pe cei de la Cartierul General al C.I.A., de la Langley - Virginia, precum şi pe cei de la Casa Albă. Aşa sunt japonezii: nimic nu le scapă...

Un avion *"S.R.-71"* poate suplini, într-un singur zbor, misiunile a 5-6 sateliţi de cercetare strategică luaţi la un loc. Imaginile şi informaţiile culese pot fi transmise celor interesaţi direct de la bordul avionului, împreună cu observaţiile şi aprecierile echipajului. "S.R.-71" este, într-adevăr, o minune a tehnicii spionajului zilelor noastre.

Ultrasecret, MIG-ul 25 – returnat la pachet...

Fiind o putere maritimă, serviciile japoneze de spionaj militar au acordat şi acordă o **atenţie excepţională mijloacelor tehnice de detecţie antisubmarină**.

Japonezii urmăresc atât submarinele ruseşti, cât şi pe cele americane şi probabil că, la începutul secolului XXI, **dispun de cea mai sofisticată tehnică de detecţie antisubmarină din lume**. Spre deosebire de imensa majoritate a naţiunilor lumii, **japonezii ştiu să-şi apere secretele**.

În anul **1971**, Japonia a ridicat ştacheta înarmării Forţelor de Autoapărare, **înfiinţând** totodată şi **Oficiul Central de Informaţii** sau varianta japoneză a C.I.A. Acest "oficiu", încă de la înfiinţarea sa, **a cooperat foarte strâns cu C.I.A.**, ocupându-se de China, de regiunile militare din Extremul Orient ale fostei U.R.S.S. şi de Oceanul Indian.

La **6 septembrie 1976**, spionajului militar japonez i-a căzut din cer un imens dar. Locotenentul aviator rus **Viktor Belenko** a aterizat pe aeroportul Hakodate din Japonia, cu un avion **MIG-25**, cerând azil politic, iniţial în Japonia, iar ulterior în S.U.A. Avioane sovietice de vânătoare-bombardament au pătruns în spaţiul aerian al Japoniei, pentru a distruge la sol avionul MIG-25 cu care a dezertat locotenentul Belenko, dar nu l-au găsit, deoarece japonezii l-au mutat la baza aeriană Hoyakuri, situată la 60 km nord de Tokyo, **ascunzându-l într-un adăpost subteran**. Aici a fost **demontat şi studiat** cu meticulozitatea tipic japoneză. La această operaţie **au participat şi experţi din industria aeronautică militară din S.U.A.**

Avionul MIG-25 era replica ruşilor la avionul de cercetare strategică american *"S.R.-71 Pasărea Neagră"*, putând atinge o viteză de peste 3.000 km/h. Sub presiunile puternice ale Moscovei, japonezii au fost forțați să restituie avionul, evident după ce l-au copiat până în cele mai mici detalii, împreună cu patronii lor americani. În semn de sfidare, **japonezii**, probabil inspirați de americani, **le-au înapoiat ruşilor avionul demontat pe bucăți, într-o imensă ladă, trimițându-le şi o notă cu cheltuielile de transport.** Evident că **ruşii** nu au plătit nimic, în schimb **s-au înfuriat zdravăn.**

Crunta răzbunare a Ursului siberian

Umare incidentului cu MIG-25 şi a amplificării măsurilor de înarmare de către Japonia, ruşii au construit trei baze aeriene în insulele Kurile, au dislocat trupe dotate cu tancuri, artilerie şi rachete în insulele Etorofu şi Kunashir, iar din martie **1980**, trupele ruseşti din arhipelagul Kurilelor au fost dotate cu arme nucleare.

Totodată, spionajul militar rusesc şi-a intensificat acțiunile pe teritoriul Japoniei. La 29 ianuarie 1980, întreaga Japonie a fost zguduită de vestea că generalul Shigeto Nagano şi-a prezentat demisia din funcția de şef al Statului Major General, ca urmare a unor cazuri de spionaj, fără precedent în istoria armatei japoneze. Astfel, la începutul anului 1980, au fost arestați, sub acuzația de spionaj în favoarea U.R.S.S., **generalul-maior Yukhisa Miyanaga**, în vârstă de 58 ani, **căpitanul Eiichi Koshii** şi **subofițerul Tsunetoshi Oshima, toți din serviciul de spionaj al armatei.** Devastator a fost faptul că generalul Miyanaga a deținut, printre altele, şi funcția de **şef al serviciului de spionaj militar al Japoniei**. Inițial, opinia publică din Japonia a fost pur şi simplu îngrozită de proporțiile acestui dezastru, dat fiind faptul că tradițiile de loialitate şi valorile militare sunt cele mai sacre dimensiuni ale sufletului japonez. Ulterior, situația s-a mai calmat, când s-a aflat că **cei arestați le-au furnizat ruşilor informații şi materiale secrete exclusiv cu privire la trupele americane aflate pe teritoriul Japoniei.**

Cel mai probabil că, în sinea lor, majoritatea japonezilor chiar au savurat situația.

Căderea acestei formidabile rețele de spionaj nu s-a datorat meritelor serviciilor de contraspionaj japoneze sau americane, ci unui **act de trădare din partea ruşilor**. Este vorba de Stanislav Levtcenko, ofițer de informații cu acoperire la Tokyo, care a cerut azil politic în Japonia.

Generalul-maior Miyanaga a continuat să lucreze pentru ruşi şi după ieşirea la pensie, dispunând de aparatură sofisticată de legătură cu centrul de spionaj militar rusesc de la Vladivostok. În urma acestei gra-

ve afaceri de spionaj, colonelul Iuri Kozlov, ataşatul militar al U.R.S.S. la Tokyo, a fost declarat *"persona non-grata"*, fiind obligat să părăsească teritoriul Japoniei în termen de 24 ore. La proces, generalul Miyanaga a făcut declaraţii complete. Pentru serviciile prestate, ruşii l-au recompensat cu suma de **65.000 dolari**.

Dovada că japonezilor nu le-a părut prea rău pentru faptul că militarii japonezi din "reţeaua Miyanaga" le-au vândut ruşilor secrete militare americane o reprezintă sentinţele date de tribunalul militar care i-a judecat. Astfel, generalul Miyanaga a fost **condamnat la un an închisoare**, iar ceilalţi doi la câte **opt luni de închisoare**. Asemenea sentinţe pentru crima de spionaj sunt de-a dreptul ridicole. **De regulă, pentru spionaj militar, pe timp de pace, pedeapsa este închisoare pe viaţă, iar în timp de război execuţia imediată...**

Capitolul IX

SPIONAJUL ŞI PUTEREA ECONOMICĂ

Cine nu spionează piere !

Împăratul Justinian (482-565 e.n.) era un **mare admirator şi amator de mătăsuri** dar în Europa nimeni nu ştia cum se produce acest extra-ordinar articol de lux. Din acest motiv, ilustrul împărat era obligat să cumpere mătasea de la negustorii persani, care o aduceau din China şi o vindeau în Europa, la preţuri exorbitante.

În anul **553**, împăratul Justinian **a trimis doi călugări în China**, care, pe lângă rolul lor de "a răspândi credinţa în Hristos", au primit şi o **misiune clară de spionaj economic** şi anume aceea **de a afla secretul fabricării mătăsii**. Prea-cinstitele feţe bisericeşti s-au achitat cu brio de misiunea încredinţată de împărat.

Cei doi călugări nu numai că au aflat secretul fabricării mătăsii, dar **au adus cu ei atât seminţe de dud, cât şi ouă de viermi de mătase, ascunse în toiegele de bambus**, goale pe dinăuntru, **cu care se deplasau**. Cu informaţiile şi materialele aduse de cei doi călugări, **împăratul Justinian a reuşit să pună bazele unei industrii proprii a mătăsii, de pe urma căreia imperiul a realizat profituri imense.** Aceasta a fost prima acţiune de spionaj economic consemnată de istorie, dar nici pe departe ultima.

De-a lungul istoriei, spionajul economic a devenit o lege a dezvoltării, iar cine nu a spionat a rămas în urmă, a stagnat şi a pierit.

Atât oamenii politici, cât şi antreprenorii din România modernă (de după "Mica Unire" din 1859) **nu au înţeles acest adevăr.** În schimb, l-au înţeles foarte bine germanii, japonezii, suedezii, americanii şi alţii. Aceasta este una din cauzele pentru care România a bâltit şi bâlteşte la periferia civilizaţiei europene, a modernităţii, iar alte naţiuni, care au pornit la drum o dată cu noi, au ajuns la stadii înalte de dezvoltare.

Geniul naţiunii americane...era german

În universul producţiei materiale de orice fel, cu destinaţie civilă sau militară, este curată sinucidere să crezi că ceea ce tu nu ştii nu există, iar ceea ce tu nu poţi face , nici alţii nu pot.

Asemenea erori au fost comise de savanţii din Marea Britanie în anii celui de-al doilea război mondial, în faţa primelor informaţii cu privire la rachetele germane *"V-1"* şi *"V-2"*. Aceştia au tras concluzia că aseme-

nea arme nu pot fi fabricate, plecând de la constatarea că Marea Britanie, țară industrială de prim rang, nu le poate produce. S-au convins de contrariu abia după ce aceste teribile arme au început să le cadă în cap, începând cu ziua de 13 mai 1944.

Un număr de **3.700** de savanți și ingineri germani, în frunte cu genialul constructor de rachete Wernher von Braun, și **13.000** de muncitori au construit **30.000** de rachete *"V-1"* și **6.000** rachete *"V-2"*, cu o rată de 630 rachete pe lună. Când trupele aliate au pătruns pe teritoriul Germaniei s-a declanșat o goană nebună pentru a pune mâna pe aceste arme și secretele lor de fabricație. **Trupele ruseşti au reuşit să ocupe chiar fabrica subterană de rachete de la Peneenmunde, pe care au mutat-o în U.R.S.S., împreună cu un mare număr de specialişti.**

Wernher von Braun și cu un grup de colaboratori ai săi au reușit să fugă la trupele americane. Englezii s-au ales cu câteva sute de rachete "V-1" și rampe de lansare ale acestora, prevăzute cu catapultă cu aburi, adoptate ulterior la portavioanele britanice și americane. **Pe această bază, s-a dezvoltat industria de rachete în fosta U.R.S.S. şi S.U.A.** Dacă americanii au reușit să ajungă primii pe Lună, acest lucru s-a datorat nu "geniului națiunii americane", cum a pretins propaganda Washingtonului, ci geniului națiunii germane, deoarece **întregul program lunar cunoscut sub genericul *"Apollo"* a fost gândit, proiectat și realizat de savantul german Wernher von Braun și colaboratorii săi de la Peenenmunde.** Aceştia au fost primii care au inaugurat pătrunderea în spațiul cosmic, încă din mai 1944, când s-au experimentat primele rachete "V-2".*

România a salvat Germania de la colapsul nuclear !

Așa cum savanții britanici nu au crezut în capacitatea Germaniei de a fabrica arma rachetă, **nici savanții germani patronați de Adolf Hitler nu au crezut în capacitatea savanților concentrați în S.U.A. de a produce arma atomică. Norocul Germaniei că nu a fost lovită de această armă a apocalipsului s-a datorat României care,** ieșind din "Axa de Fier" la 23 august 1944, **a scurtat războiul din Europa cu circa şase luni.** Se știe cu precizie că **armele atomice erau pregătite de americani pentru a lovi Germania**, nu Japonia. Cel mai probabil că primele bombe atomice ar fi căzut, în ordine, **una asupra Berlinului, a doua asupra Hamburgului și o a treia bombă atomică ar fi căzut asupra orașului Ploieşti.** Aceasta pentru distrugerea surselor

---

* N. edit.: Amănunte senzaționale - în volumul ***"Armele secrete ale zeului Wotan"*** (Ed. OBIECTIV, mai 2003) !..

de carburanți care alimentau mașina de război germană și pentru a răzbuna pierderea unei întregi armate aeriene de bombardament americane, când s-a încercat distrugerea zonei petrolifere a României, în august 1943.

România – pe drumul distrugerii planificate ?!

Spre deosebire de națiunile dezvoltate ale lumii, care pot comite erori în ceea ce privește aprecierea potențialului lor de creativitate și inventivitate, românii sunt atinși de un flagel mult mai grav. **Nouă ni s-a insuflat ideea că domeniile avansate ale științei și tehnologiei ne-ar fi inaccesibile, că suntem predestinați a fi o națiune agrară.** Această "idee" a venit, atât din direcția Moscovei, după 1945, cât și din direcția Washingtonului, după 1990. De aceea, tot mai mulți neaveniți și irresponsabili de pe zdruncinata scenă politico-socială românească se pronunță, în gura mare, că *"România va cuceri lumea cu agricultura și folclorul"*.

Dacă vom da crezare acestei criminale insinuări, în perspectiva secolului XXI avem toate șansele să dispărem și ca stat și ca națiune! Dacă nu vom înțelege că industrializarea, urbanizarea și învățământul performant de masă sunt condițiile fundamentale ale supraviețuirii și bunăstării unei națiuni, atunci chiar că ne meritām soarta. **Dezideratele de mai sus nu pot fi atinse fără a se practica un spionaj economic permanent și eficient.**

Întreprinderile industriale de orice profil și de orice dimensiuni, fie ele mici și mijlocii sau giganți transnaționali, trebuie să facă față concurenței de pe piața internă, regională sau mondială.

În lupta de concurență nu există legi, nu există principii, nu există prieteni sau aliați. Există numai legea celui mai abil, a celui mai inventiv și mai dibace în a ajunge la secretele altora și în a-și apăra propriile secrete. În acest univers totul este permis, cu condiția să nu fii prins, să nu cazi în capcane.

Toate serviciile marilor democrații occidentale fac spionaj economic. Acestea au misiunea de a scoate la suprafață aspectele ascunse, protejate, ale celorlalte părți. După încetarea Războiului Rece, conceptul de *"putere industrială"* a căpătat o nouă dimensiune, fiind considerat mai important decât conceptul de *"putere militară"*. Acesta este motivul pentru care **serviciile de informații ale tuturor statelor dezvoltate ale lumii se ocupă deosebit de intens cu spionajul economic.**

În ceea ce privește **România, care s-a dezindustrializat în mod planificat,** care și-a distrus agricultura, care nu mai dispune de o flotă strategică de transport, nu mai dispune de o cercetare științifico-teh-

nică, iar învățământul este tot mai rudimentar, este greu de crezut că cineva se mai ocupă de spionajul economic. Ce nevoie mai ai de spionaj economic, atâta timp cât marile întreprinderi (așa-zișii "mastodonți comuniști") au fost distruse sau predate spre lichidare unor antreprenori străini, iar exporturile românești se bazează pe fier vechi și cherestea.

Furtul de inteligență – noul flagel românesc

În zilele noastre, toată lumea știe că **este mult mai convenabil să cumperi un spion bine plasat, chiar dacă te-ar costa câteva milioane de dolari, decât să te lupți să realizezi un nou produs, care te-ar costa câteva sute de milioane de dolari**. În perioada postbelică, americanii s-au manifestat cu cea mai mare duritate în acest domeniu. Aceștia nu se limitează numai la furtul invențiilor altor state, ci **îi racolează pe înșiși autorii acestor invenții**. Savanții și inginerii de geniu ai altor națiuni, oriunde s-ar afla sunt vânați, curtați și ademeniți să emigreze în S.U.A., de către agenți ai C.I.A. special instruiți pentru asemenea misiuni. În condițiile actuale din lume, **a racola, a fura inteligența și potențialul de creativitate și inventivitate ale unui stat este mult mai dăunător și mai criminal decât dacă i-ai fura resursele naturale**. În lume, există state cu resurse naturale foarte limitate, precum Japonia, Germania, Elveția, Suedia, Marea Britanie, Belgia, Olanda, Danemarca, Israel, care au atins un înalt grad de civilizație și dezvoltare bazându-se tocmai pe potențialul de inteligență și creativitate de care dispun. În același timp, există și state cu rezerve naturale mari, dar care se află la periferia civilizației. Întregul continent al Africii, mai puțin Republica Sud-Africană, se află în această situație. **După anul 1990, România se înscrie printre statele din care se racolează masiv tot ce este mai valoros în materie de inteligență.** Acest proces, de natură să conducă la dezastre ireparabile, se pare că nu deranjează pe nimeni...

Informațiile economice de orice natură culese din surse deschise, legale, nu țin de domeniul spionajului economic. În lumea modernă, circulă uriașe cantități de informații de natură economică. O sursă bogată, dar nu întotdeauna certă, o reprezintă rețelele INTERNET. După loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001 asupra World Trade Centre și Pentagonului, S.U.A. au retras informațiile de valoare americane din sistemul Internet.

Spionajul economic – Al III-lea Război Mondial

Spionajul economic începe din momentul în care obținerea de informații de natură economică (industriale, financiare, comerciale, tehnico-științifice etc.) **se face prin încălcarea prevederilor legale din țara vizată, folosind metode și procedee clandestine, acoperite.**

Spionajul economic, exact ca şi cel politico-militar, apelează la tot arsenalul de mijloace tehnice şi la toate tertipurile pe care inteligenţa umană le poate crea, de la cele mai simple, până la reţelele de spioni şi sateliţii artificiali.

Cele mai la îndemână sunt observarea, ascultarea convorbirilor (inclusiv cu folosirea celor mai sofisticate mijloace, de la microfoanele instalate în locurile şi spaţiile adecvate, până la sateliţii de cercetare radioelectronică), înregistrarea, fotografierea etc. Sunt practicate pe scară largă furtul de patente şi licenţe, de prototipuri şi rezultate ale unor cercetări ştiinţifice, atât prin metode brutale de pătrunderi ilegale şi spargeri, cât mai ales prin metodele rafinate oferite de agenţii de spionaj infiltraţi sau recrutaţi în mediile şi instituţiile de interes. Ascultarea convorbirilor, a telefoanelor de orice fel, înregistrarea faxurilor, a traficului radio, se practică la scară globală şi fără nici un fel de consideraţii faţă de "dreptul la confidenţialitate" prevăzut în toate constituţiile din lume.

Agenţia Naţională de Securitate a S.U.A. (NSA), cu un personal de peste 200.000 de specialişti, ascultă şi înregistrează convorbirile guvernamentale din toate statele lumii, fără excepţie, concomitent cu eforturile de spargere a cifrurilor acestora. Ţinând cont de proporţiile ascultării şi înregistrării convorbirilor, ca metodă de culegere de informaţii la scară mondială, protestele unor aşa-zişi oameni politici din România cum că "li s-ar asculta telefoanele" sunt mai mult decât hilare. Un om inteligent nu vorbeşte despre probleme secrete prin telefon, iar dacă doreşte s-o facă totuşi, atunci îşi cumpără un dispozitiv de secretizare şi nu "protestează".

De ani de zile, companiile din S.U.A. nu mai pun pe piaţă telefoane ce nu pot fi înregistrate. Un telefon modern american vândut în Australia este, în mod automat, ascultat în S.U.A., dacă utilizatorul prezintă interes.

Este adevărat că **peste 90%** din informaţiile economice pot fi obţinute **din surse legale**, deschise, dar informaţiile secrete obţinute pe căi ilegale sunt şi cele mai valoroase, putând avea efecte maxime în domeniile la care se referă.

Furtul de informaţii economice secrete din reţelele de calculatoare poate da rezultate inimaginabile pentru cei ce practică spionajul. Aceasta pentru că din calculatoare poate fi extrasă o cantitate imensă de informaţii într-un timp extrem de scurt, pe suporţi de dimensiuni mici, ce pot fi mascaţi şi transportaţi în condiţii de siguranţă. Ceea ce este extrem de important pentru serviciile de spionaj economic şi mai ales pentru agenţii direct implicaţi este faptul că furtul din calculatoare **nu lasă urme**.

În lumea occidentală superindustrializată se vorbeşte foarte frecvent despre **spionajul industrial**. Specialiştii sunt de părere că nu există o graniţă bine definită între spionajul economic şi spionajul industrial.

După încetarea Războiului Rece, **competiţia economică acerbă**, fără limite, fără legi şi norme şi fără prieteni sau duşmani, **a luat locul confruntării militare**. Spionajul vizând tehnicile de vârf cu aplicaţii comerciale este în continuă ascensiune, în detrimentrul spionajului militar, care pierde teren.

Statele lumii se pregătesc intens pentru războiul economic subteran, ce se întrevede a fi principala formă de confruntare în secolul XXI, după principiul ***"toţi contra tuturor"***.

Război între prieteni

Democraţiile industrializate occidentale mature, acest club exclusiv de state superdezvoltate, grupate în N.A.T.O., în Uniunea Europeană sau neutre, **s-au spionat între ele, fără întrerupere,** chiar şi în perioadele de vârf ale Războiului Rece.

Într-un raport al Biroului Federal de Investigaţii, dat publicităţii în anul 1990, se evidenţiază faptul că, **în perioada 1975-1990, cele mai puternice şi mai periculoase acţiuni de spionaj economic pe teritoriul S.U.A. au fost desfăşurate de către Franţa, Germania, Japonia, Israel şi Coreea de Sud.**

Dintr-un număr de 173 de state reprezentate diplomatic în S.U.A., **57 de state acţionează pe căi ilegale**, cu mijloace de agentură, pentru a ajunge la tehnologiile înalte ale corporaţiilor americane. Din raportul citat, rezultă că tehnologiile americane avansate au fost vânate mai intens de către serviciile de spionaj ale aliaţilor, ale "prietenilor S.U.A.", decât de către cele ale statelor lumii comuniste.

La rândul lor, aliaţii S.U.A., mai ales Franţa şi Germania, îi acuză pe americani că practică împotriva lor un spionaj economic agresiv şi total.

Din informaţii oficiale germane făcute publice în anul 1996, comentate şi de postul de televiziune Z.D.F., rezultă că **în Marea Britanie, la nord de oraşul Leeds,** pe forma de teren ce poartă numele de Menwith Hill, **funcţionează unul dintre cele mai mari centre de interceptare a comunicaţiilor din întreaga lume, aparţinând N.S.A.** (Agenţia Naţională de Securitate a S.U.A.). De la acest centru, cu ajutorul unor antene parabolice superperformante, sunt **interceptate convorbirile confidenţiale ale tuturor statelor din Europa de Vest**, în domeniile militar, politic şi economic. O atenţie excepţională este acordată obţinerii de date secrete cu privire la industria de automobile a Germaniei, cel mai periculos concurent al industriei americane în acest domeniu.

Un centru puternic funcționează **în Turcia**, care acoperă spațiul Rusiei și **altul în Okinawa**, care are în sarcină Japonia, China și peninsula Coreea.

În epoca contemporană, **marea majoritate a comunicațiilor** nu se mai desfășoară prin fire sau cabluri, ci prin spațiu, **prin intermediul sateliților**. Întreprinderile economice și marile bănci fac schimburi de date și informații, în principal, prin intermediul sateliților de telecomunicații. **Serviciile secrete americane se interpun**, cu tehnologia superdezvoltată de care dispun, undeva pe traseul pe care circulă aceste informații.

Faptul că Germania ocupă un loc de excepție (poate chiar primul loc) în preocupările spionajului economic american este ilustrat de faptul că **N.S.A.**, profitând de regimul special al trupelor americane din această țară, **a construit, în orășelul Bad Aibling din Bavaria Supe-rioară un centru de ascultare și înregistrare a convorbirilor.** Acest centru are în atenție sistemele de transmisiuni speciale ale guvernului german, precum și ale băncilor și marilor firme industriale și comerciale din Germania unificată.

"Interesele naționale – mai importante decât prietenii"

Richard Meier, șeful serviciului de contraspionaj al Germaniei, a declarat că, după încetarea Războiului Rece și dispariția "amenințării comuniste", **C.I.A. și N.S.A. au luat puternic în vizor statele prietene, membre în N.A.T.O. și Uniunea Europeană.** În acest context, R.Meier a afirmat: *"Nu se poate vorbi despre serviciile secrete ca despre niște sfinți care acționează ca niște frați pentru atingerea scopurilor propuse. Când urmărește să-și îndeplinească atribuțiile, C.I.A. nu se dă în lături de la nimic pentru a-și atinge scopurile. Aceasta este menirea unui serviciu de informații, iar **interesele naționale au prioritate absolută față de cele ale prietenilor***". Oare așa gândesc și oamenii politici și șefii serviciilor secrete din România? Puțin probabil, atâta timp cât aceștia se întrec în a-și dovedi loialitatea față de N.A.T.O., de interesele strategice ale S.U.A., executând orbește orice dispoziție formulată de obscuri funcționari și consilieri străini veniți să facă "reforme" în cele mai sensibile organe ale statului...

Mijloacele tehnice moderne de spionaj economic, mergând de la microfoanele ultrasensibile, instalate peste tot unde există șansa captării unui secret și până la sateliții de cercetare radioelectronică, **nu au putut și nu vor putea înlătura niciodată rolul factorului uman. Sursele umane sunt cele mai eficiente**, când este vorba să se ajungă la secretele economice de mare valoare. Folosirea agenților de spionaj sub cele mai variate acoperiri a fost, este și va rămâne și în secolul XXI

o metodă de bază a spionajului economic. Oricine își poate închipui ce ravagii poate face un spion, bine instruit, infiltrat la o firmă de întreținere a calculatoarelor, având acces neîngrădit la calculatoare și în incăperi, fără să trezească suspiciuni.

Spionajul economic, acționând cu forțele și mijloacele serviciilor de informații naționale își concentrează atenția asupra managerilor corupți sau coruptibili din vârful piramidei marilor concerne industriale și organizații comercial-bancare. Din acest punct de vedere, **România este un adevărat paradis pentru spionajul economic străin**, dat fiind faptul că este greu de admis că, în societatea noastră postsocialistă ar exista vreun manager incoruptibil...

Europa, coşmarul SUA !

Țările membre in N.A.T.O., în frunte cu S.U.A., se acuză reciproc de faptul că, la ambasadele "statelor prietene și aliate", ar exista prea mulți "diplomați" care se ocupă cu spionajul economic. Atât fostul președinte W.Clinton, cât mai ales președintele George W.Bush, șocat psihic după loviturile teroriste de la 11 septembrie 2001, au atras atenția că **spionajul industrial reprezintă o gravă amenințare la nivel național pentru S.U.A.** și au cerut serviciilor secrete americane ca, la un spionaj dus cu metode agresive, să se răspundă tot cu un spionaj agresiv

Bernard Schmidbauer, ministrul de stat, coordonator al serviciilor secrete din Germania, într-o analiză secretă prezentată guvernului în 1998, preciza: *"Serviciile americane de informații își amplifică spionajul pe teritoriul Germaniei. Ambasada S.U.A. este supradimensionată pentru o activitate pur diplomatică".*

Serviciul german de contraspionaj a intrat în posesia unor dovezi potrivit cărora **serviciile de informații americane au depus eforturi mari pentru a penetra cu agenți Banca Federală de la Frankfurt**, unde s-au discutat și luat deciziile majore cu privire la introducerea monedei unice *"euro"*.

De ani de zile, **S.U.A. au acționat, cu toate pârghiile politice și economice de care au dispus, pentru a face imposibilă realizarea Uniunii Monetare Europene**, care a dat o grea lovitură dolarului, ca unică monedă de schimb și rezervă valutară din perioada de după cel de-al doilea război mondial.

Toată lumea este de acord, mai puțin românii care încă nu s-au trezit la realitate, că, în epoca societății globale informatizate și intens culturalizate, **informațiile au devenit o marfă care astăzi poate crea avantaje pe piețele de mâine.** Pentru a intra în posesia lor este nevoie

de spioni de clasă, plasaţi în poziţiile-cheie ale adversarilor, şi de mijloace tehnice adecvate, pentru a controla comunicările radioelectronice, reţelele telefonice fixe şi mobile, faxurile, convorbirile confidenţiale.

"Războiul Rece" al companiilor multinaţionale

Dintr-un comentariu al Agenţiei EFE din Germania, din 3 februarie 1997 şi reluat în mai multe rânduri în anii următori, rezultă că: *"Dezvoltarea vertiginoasă a tehnologiei va duce la* ***apariţia unui nou război rece****, dar de această dată, nu între superputeri, ci* ***între marile companii multinaţionale****, obsedate de spionajul industrial"*.

Experţii americani, deşi recunosc importanţa excepţională a tehnospionajului, au ajuns totuşi la concluzia că trei sferturi din pierderile de informaţii secrete suferite de către companiile americane se datorează propriilor angajaţi, recrutaţi de serviciile de informaţii străine. **Cele mai agresive servicii de informaţii în planul spionajului economic, pe teritoriul S.U.A., sunt cele franceze, japoneze, canadiene, chineze, israeliene şi indiene.**

Anual, F.B.I. se confruntă cu 600-800 de dosare majore de spionaj economic din partea unor "state prietene" ale S.U.A.

Pierderile şi câştigurile pe fronturile spionajului economic sunt imense. Analiştii germani în materie au ajuns la concluzia că pagubele înregistrate în Germania se ridicau anual, în medie, la cel puţin **3 miliarde DM**. Există şi estimări care ajung la sume de zeci de ori mai mari. În anul **1992**, numai firma ***SEL*** a suferit o **pagubă de un miliard de dolari**, când un agent german a divulgat rezultate de cercetare din domeniul comunicaţiei telefonice digitale unei firme concurente străine. O statistică a poliţiei germane arată că, numai în anul **1997**, pe teritoriul **Germaniei**, au fost identificate **185 de cazuri majore de spionaj economic**, cu divulgarea de secrete industriale şi comerciale, în care au fost implicate circa 23 de "state prietene şi aliate".

Faptul că producătorul ***"TGV Alcatel Alsthom"*** a câştigat licitaţia de livrare în Coreea de Sud a trenurilor de mare viteză şi nu producătorul german se datorează unei acţiuni de spionaj a D.G.S.E. (Direction Générale de la Securité Extérieure) din Franţa.

Agenţii francezi au intrat în posesia calculelor de preţ ale firmei *"Siemens"*, fapt ce a ajutat firma, *"Alcatel Alsthom"* să combată oferta germană.

Putin va fi tot mai ascultat...

În Marea Britanie, serviciul de cercetare radioelectronică **G.C.H.Q.** (Guvernamental Communications Headquarters) **de la Cheltenham**, situat la 60 km sud de Birmingham şi Serviciul de Informaţii Externe **(M.I.6)** sunt abilitate să facă **spionaj economic la scară globală**.

În ierarhia serviciilor secrete ale lumii contemporane, cele ale Marii Britanii sunt cotate ca foarte eficiente. Acestea acționează potrivit maximei formulate de către **Sir Maurice Oldfield** *, unul din șefii de marcă ai spionajului englez: *"În orice serviciu de informații care-și merită această denumire, întâlnești și cazuri în care o singură operație poate aduce un întreg buget anual"*.

Dacă economia Germaniei a devenit "locomotiva Uniunii Europene" și se află pe locul al treilea în lume, după cea a S.U.A. și a Japoniei, **un rol meritoriu** în atingerea acestei performanțe **revine și B.N.D.** – Serviciul Federal de Informații, care dispune de puternice structuri specializate în spionajul economic.

Federația Rusă, moștenitoarea fostei U.R.S.S., a operat schimbări dramatice în organizarea și misiunile serviciilor sale de spionaj. Temutul K.G.B., supradimensionat, a fost dezmembrat și în mare măsură lichidat. După perioada dezastruoasă a prezenței în fruntea Rusiei a dezaxatului și bețivanului iremediabil Boris Elțân, **odată cu venirea la Kremlin**, în funcția de președinte, **a lui Vladimir Putin** **, spion de profesie, fost colonel în K.G.B., **serviciile de informații ale Rusiei au început să intre în normalitate**. Spionajul economic a trecut pe primul plan și este practicat la scară globală de către S.V.R. (Serviciul de Informații Externe).

Cu toate dezastrele prin care a trecut, **Federația Rusă se menține pe locul doi, după S.U.A., în ceea ce privește spionajul global radioelectronic și prin sateliți.**

Rușii dispun, în Cuba, de un centru de cercetare radioelectronică comparabil cu cel al americanilor din Marea Britanie.

Acesta acoperă, în condiții optime, întregul teritoriu al S.U.A., fiind **în măsură să intercepteze toate sistemele de comunicații folosite pe teritoriul S.U.A., inclusiv pe cele ale Casei Albe**. Acest centru se află în localitatea Lourdes, la sud-est de Havana, și circa 160 km de coastele americane.

Interesantă este mentalitatea Washingtonului în legătură cu acest centru. În timp ce Federația Rusă este înconjurată cu centre și stații de cercetare radioelectronică de spionaj, care și-au făcut apariția **chiar și în Polonia și statele baltice (Estonia, Letonia și Lituania)**, fostul președinte W.Clinton și Congresul S.U.A. au exercitat presiuni pentru închiderea centrului rusesc din Cuba. Evident că rușii nu s-au conformat, pentru că Rusia nu este Irak...

---

* **N. edit.** De origine iudaică.

** **N. edit.**: De la țarul Nicolae al II-lea, Putin este primul "țar" al URSS / Rusia care nu este evreu !!...

A existat o vreme când şi România a contat în lumea spionajului economic. Este vorba de perioada 1955-1985, când s-au obținut rezultate remarcabile. Colonelul Simon Titu,din serviciul de informații al Armatei, are meritul de a fi adus în România o întreagă fabrică de tranzistoare. **Personal, am contribuit la aducerea în țară a unor documentații valoroase din domeniul aeronautic şi al electronicii, precum şi la crearea condițiilor de pătrundere pe piața din Pakistan cu produse ale industriei de apărare a României.**

apitolul X

MARELE DUEL FRANȚA - S.U.A.

S.U.A. – independente datorită Franței...

Dacă trecutul istoric ar avea importanță, iar oamenii ar ține cont de acesta, relațiile dintre **Franța şi Statele Unite ale Americii ar trebui să fie perpetuu excelente. Aceasta pentru că Franța a jucat un rol vital în sprijinirea celor 13 colonii americane în războiul de independență** al acestora împotriva Angliei, din perioada **1776-1783. Victoria finală, decisivă,** repurtată de trupele revoluționare ale generalului George Washington în bătălia de la **Yorktown**, în urma căreia Anglia a cerut pace şi a recunoscut independența noului stat - Statele Unite ale Americii -, **ar fi fost imposibilă fără ajutorul masiv în armament şi trupe acordat de Franța**. Generalul francez **Marie-Joseph La Fayette** a fost **cel mai apropiat şi devotat consilier al părintelui fondator al S.U.A.**, spre deosebire de generalul american **Benedict Arnold**, care, în **mai 1779**, a pus la cale predarea în mâinile englezilor a lui G.Washinton, precum şi capitularea garnizoanei West Point, pentru suma de 20.000 de lire sterline.

Teribilul act de trădare a eşuat datorită meritelor spionilor lui G.Washington, strecurați în Statul Major al trupelor engleze. Generalul Arnold, cu o parte din trupele de sub comanda sa, a reuşit, totuşi, să treacă la inamic şi a luptat alături de trupele engleze, împotriva conaționalilor săi.

Tratatul de pace prin care *"Majestatea sa britanică regele George al III-lea recunoaşte fostele Colonii Americane drept state libere şi independente"* a fost semnat la Paris, la 3 septembrie 1783.

Colosala Statuie a Libertății, înaltă de **46 m**, de la intrarea în portul New York, este operă a francezilor (autor al acesteia fiind **Bartholdi**), făcută cadou Statelor Unite ale Americii în **1886**.

Întreaga istorie a civilizațiilor demonstrează că, **între națiuni, între state primează interesele** şi nu "sentimentele de prietenie, de recunoştință sau trecutul istoric comun".

...s-au răzbunat după "împărțirea prăzii" de la Versailles !

Prietenia dintre Franța şi S.U.A., născută în anii războiului revoluționar purtat de nord-americani împotriva dominației coloniale britanice, s-a erodat în timp, iar relațiile cu statul oprimator s-au refăcut, trecând în primul plan. La începutul secolului XXI, S.U.A. şi Marea Britanie, aliate "la cataramă", sunt animate de porniri războinice.

După toate datele, **americanii s-au supărat pe Franța pentr modul în care a fost împărțită lumea între învingători, pe timpu tratativelor de la Versailles, în urma primului război mondial.**

Președintele S.U.A. Woodrow Wilson (1856-1924) a fost nemulțumit de prada cu care s-au ales S.U.A. Liderii americani ar fi dorit să aibă parte egală cu Franța și Marea Britanie, deși S.U.A. au participat la operațiile militare din Europa doar pe parcursul ultimelor două-trei săptămâni ale primului război mondial (1914-1918).

Acesta a fost și motivul pentru care **S.U.A. au boicotat Liga Națiunilor**, neparticipând la aceasta. **Washingtonul s-a răzbunat** însă în urma celui de-al doilea război mondial, când, profitând de înfrângerea zdrobitoare a Franței și de aducerea în stare de faliment a Marii Britanii și imperiului său colonial, **în cărdășie cu Moscova, a procedat la o cu totul altă împărțire a lumii,** cu efecte grave și în zilele noastre.

După anul 1945, S.U.A. au sabotat pozițiile Franței pe toate meridianele globului, luându-i locul prin cele mai neortodoxe metode ce se pot imagina. Pentru a-i scoate pe francezi din **Indochina**, americanii au sprijinit, cu armament și materiale, forțele comuniste vietnameze conduse de Ho Și Min. Frontul de Eliberare Națională din **Algeria** a fost susținut cu armament, explozibili și consilieri de către celebra C.I.A., născută în 1947. Cu aceleași metode, americanii i-au scos pe francezi din **Liban, Maroc, Siria** și **Tunisia**.

Francezii sunt o națiune mândră, cu o istorie fabuloasă, care au jucat un rol imens în civilizația Europei, a S.U.A. și a lumii întregi **și nu se puteau lăsa umiliți de S.U.A., o civilizație de eprubetă, fără istorie, arogantă și rapace dincolo de orice limite.** Pe măsură ce și-a refăcut forțele morale și materiale, revenindu-și din șocurile suferite, **Franța a trecut la măsuri de ripostă.**

Națiunea franceză, a cărei cultură a luminat și continuă să lumineze planeta, care a dat lumii oameni de geniu, precum Descartes, Rousseau, D'Alembert, Voltaire, Diderot, Helvetius, Holbach și alții, nu putea să nu găsească ac de cojocul yankeilor, care s-au crezut și se mai cred "poporul ales" și stăpânii globului pământesc.

Planul Marshall pentru...anexarea Europei de Vest

Prima ripostă dată de către Franța intereselor strategice americane în Europa Occidentală a fost **dejucarea și subminarea scopurilor reale ale *"Planului Marschall".***

---

* N edit.: De aproape 30 ani, însă, SUA pregătesc "diversiunea Istoriei": americanii ar fi urmașii celților, pretins "popor primordial"!...

După cum arată istoricul american William R.Keylor, în cea de-a doua ediție a cărții sale *"The Twentieth Century World"* (Lumea secolului XX), Editura Oxford University Press, New York, 1992, pag.277, **principalul scop al *"planului Marschall"* l-a constituit promovarea integrării Europei Occidentale în economia americană. Acest obiectiv a eşuat lamentabil, datorită opoziției categorice a Franței, secondată de către Belgia.** Marele om politic francez Jean Monet a sesizat faptul că "planul Marshall" constituie o imensă capcană întinsă statelor Europei, care au ieşit ruinate din cel de-al doilea război mondial, spre deosebire de S.U.A., care au ieşit îmbogățite. "Planul Marschall", pe adevăratul său nume ***"Planul European de Refacere"***, în sumă de **13,2 miliarde dolari**, a fost, **în realitate, un program al Washingtonului de autofinanțare a comerțului exterior american***. "Ajutorul american" de **3,2** miliarde pentru Marea Britanie, **2,7** miliarde pentru Franța, **1,5** miliarde pentru Italia şi **1,4** miliarde pentru Germania trebuia cheltuit în exclusivitate pentru cumpărarea de produse şi echipamente din S.U.A., în condiții de monopol. **Dolarii oferiți statelor europene aliate proveneau din vânzările masive de armament american către acestea, în anii celui de-al doilea război mondial.** Integrarea economică a statelor Europei Occidentale s-a realizat, dar pe o direcție independentă, sub conducerea politică a Franței, în opoziție totală cu interesele S.U.A.

Prima ripostă franceză: Piața Comună

Datorită eforturilor Franței **a luat ființă Comunitatea Europeană a Cărbunelui şi Oțelului**, prin Tratatul de la **Paris**, din **1951**, cu participarea R.F.Germania, Franței, Belgiei, Olandei, Luxemburgului şi Italiei.

A urmat **înființarea Comunității Economice Europene (Piața Comună)**, prin Tratatul de la **Roma**, din **25 martie 1957**, care a dat lovitura de grație planului american de integrare a Europei Occidentale în economia S.U.A. Cu acelaşi prilej a fost constituit şi ***"Euratomul"*** – Comunitatea Europeană a Energiei Atomice.

Dacă nu s-ar fi întreprins aceşti paşi sub conducerea fermă a Franței, statele Europei Occidentale ar fi fost înghițite, una după alta, de către uriaşa şi dominatoarea economie americană. Integrarea europeană concepută de Franța s-a dezvoltat continuu. În anul **1960**, ponderea Comunității Economice Europene în produsul mondial

---

* **N. edit.**: Vezi şi modernizarea avioanelor MIG-21 (care tot cădeau până s-a semnat contractul !), cu credite din Israel, pentru... firma "ELBIT" din Israel...

După ce s-au plătit 300 milioane dolari, aceste "avioane-minune" vor fi înlocuite cu "F-16", americane, că... aşa vrea NATO !...

brut a fost de **26%**, iar a S.U.A. de **25,9%**. Anul 1960 a fost anul în care **Comunitatea Economică Europeană** (devenită, după 1992, Uniunea Europeană) **a depăşit S.U.A. din punctul de vedere al produsului intern brut, devenind cel mai puternic bloc economic al lumii** (vezi *"The Rise And Fall of the Great Powers"* / Creşterea şi descreşterea marilor puteri, de Paul Kennedy, Editura Fontana Press, S.U.A.-Marea Britanie, 1988, pag.563). La începutul secolului XXI, produsul intern brut **(PIB) al Uniunii Europene era cu peste 20% mai mare ca cel al S.U.A.**, iar după introducerea monedei "euro" şi loviturile catastrofale suferite de S.U.A. la 11 septembrie 2001, acest decalaj s-a mărit. Iată unde a dus viziunea Franţei, elaborată în perioada de după cel de-al doilea război mondial şi urmărită cu perseverenţă.

"Franţa nu va fi garnizoană americană !"

A doua mare ripostă dată de Franţa poziţiilor S.U.A. în Europa şi în lume a constituit-o **naşterea "Forţei nucleare franceze de descurajare".** S.U.A. s-au opus, din toate puterile, admiterii Franţei în "clubul nuclear", mergând până la impunerea unui embargo tehnologic diabolic împotriva acestei ţări. Generalul Charles de Gaulle, revenit în fruntea naţiunii franceze în iunie 1958, a înţeles că nu poţi sta de vorbă cu americanii, dacă nu dispui de arme nucleare. **Serviciile de spionaj franceze** sunt cele care au spart cu succes blocada tehnologică americană. Acestea **au reuşit să aducă în Franţa toate informaţiile de care aceasta avea nevoie pentru a-şi realiza o forţă nucleară naţională, independentă şi credibilă. La 13 februarie 1960, Franţa a devenit a patra putere nucleară a lumii,** după ce a experimentat prima bombă atomică în Sahara Algeriană. **Franţei şi generalului de Gaulle îi aparţin conceptul strategic de transformare a Europei într-un bloc politic, economic şi militar puternic, independent de S.U.A. şi U.R.S.S.,** cu un rol major în afacerile mondiale, lovind în "lumea bipolară" gândită şi realizată la Yalta şi Postdam.

Pentru realizarea acestui scop, **generalul de Gaulle a pus bazele parteneriatului strategic dintre Franţa şi Germania, în anul 1963, al cărui scop final îl constituie scoaterea Statelor Unite ale Americii din Europa.** Acest obiectiv este valabil şi în zilele noastre de la începutul secolului XXI, iar cine urmăreşte acţiunile politice ale Parisului şi Berlinului poate înţelege cu uşurinţă acest lucru.

În **martie 1966**, interesele S.U.A. în Europa au primit o lovitură puternică, atunci când **preşedintele Franţei, Charles de Gaulle, a anunţat retragerea acestei ţări din structurile militare integrate ale N.A.T.O. şi a cerut retragerea imediată, de pe teritoriul francez, a**

tuturor bazelor militare americane şi a Comandamentului Suprem N.A.T.O., dislocat la Fontainebleau, în apropierea Parisului. Scrâşnind din dinţi, Washingtonul s-a executat, iar Comandamentul Suprem al N.A.T.O. s-a mutat **la Bruxelles**. Cu toate că s-au exercitat presiuni enorme din partea S.U.A. asupra sa, Franţa nu a mai revenit în structurile militare integrate ale N.A.T.O. În toată epoca Războiului Rece, **Franţa a luptat şi a reuşit să prevină integrarea Europei Occidentale în sistemul economic american, precum şi transformarea acesteia într-o garnizoană a S.U.A.,** prin intermediul N.A.T.O.

"Invitatele" în NATO – ameninţate cu FMI, la Praga !

Acelaşi rol l-a jucat, în jumătatea de est a Europei, şi **România**, care, prin politica sa, **a făcut imposibilă integrarea economică şi militară a statelor membre în Tratatul de la Varşovia**, promovată de Moscova.

La începutul anului 1994, Franţa a blocat prima tentativă **a S.U.A.** de a extinde spre est blocul militar N.A.T.O.

Acordul Franţei pentru invitarea Cehiei, Poloniei şi Ungariei, dat la Madrid, în 1997, a fost posibil **numai după ce S.U.A.** şi-au retras obiecţiile şi **au renunţat la obstrucţionarea creării "Identităţii Europene de Securitate şi Apărare"**. Orice om cu simţul realităţii îşi poate da seama că N.A.T.O. este, pe zi ce trece, o alianţă militară muribundă. Pentru a-şi menţine poziţiile în Europa şi a prelungi existenţa N.A.T.O., Washingtonul a ajuns în situaţia, deloc onorabilă, de a apela la sprijinul fostelor state comuniste din Europa de Est, pe care le şantajează pur şi simplu. **Statele invitate să adere la N.A.T.O., în cursul reuniunii de la Praga, au fost ameninţate de către S.U.A. că li se vor tăia orice credite pe linia F.M.I. şi Băncii Mondiale, dacă nu se vor conforma.** Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia şi Slovenia, care au făcut obiectul atenţiei, se află practic între "nicovala" S.U.A. şi "ciocanul" Uniunii Europene. **N.A.T.O. este singura instituţie prin care S.U.A. îşi mai pot menţine poziţiile tot mai precare în Europa.** Afirmaţia potrivit căreia N.A.T.O. şi Uniunea Europeană "sunt organizaţii gemene", cu interese comune, este o minciună tot atât de mare şi de sfruntată ca aceea susţinută de americani, de peste 50 ani, potrivit, căreia "reconstrucţia şi prosperitatea Europei Occidentale" se datorează "planului Marshall"...

Folosindu-se de unicul său aliat din Europa, care este Marea Britanie, **Washingtonul va face tot ce-i va sta în putinţă pentru subminarea şi eventual dezmembrarea Uniunii Europene**. Integrarea Europei sub conducerea Uniunii Europene slujeşte intereselor S.U.A. tot aşa cum **"funia slujeşte** interesele spânzuratului"...

Duelul spionilor

În toată perioada care a trecut de la încheierea celui de-al doilea război mondial şi până în zilele noastre, **între Franţa şi S.U.A. s-a derulat un război subteran neîntrerupt**.

Serviciile de informaţii ale Franţei, refăcute din temelie după cel de-al doilea război mondial, **au slujit în exclusivitate interesele naţionale franceze şi nu s-au supus niciodată dictatului american sau al N.A.T.O., aşa cum se întâmplă cu serviciile secrete ale României din zilele noastre**, care fac sluj în faţa oricărui funcţionăraş venit de la comandamentul N.A.T.O., să le "reformeze"...Obiectivul principal al serviciilor de informaţii ale Franţei, D.S.T. (Direcţia de Supraveghere a Teritoriului) şi D.G.S.E. (Direcţia Generală de Securitate Externă) nu l-a constituit "lupta împotriva comunismului" sub bagheta C.I.A., ci refacerea puterii economice şi militare a ţării, accesul la tehnologiile cele mai avansate, indiferent de surse şi metode, crearea condiţiilor ca Franţa să fie purtătoarea de stindard a Europei Occidentale împotriva hegemonismului american şi sovietic.

Francezii nu s-au temut niciodată de "pericolul comunist", cu care industria americană de propagandă neagră a îngrozit populaţia S.U.A. În întreaga perioadă postbelică, în Parlamentul Franţei au existat deputaţi comunişti, iar în multe guverne chiar miniştri comunişti, ca să nu mai vorbim de primarii din o seamă de mari oraşe. Istoricii din Occident ştiu foarte bine că, **în primele alegeri parlamentare de după cel de-al doilea război mondial, partidele comuniste din Grecia, Italia, Franţa şi Belgia ar fi ieşit net victorioase, dacă nu s-ar fi interpus brutal S.U.A., care le-au falsificat.** În Grecia, accesul la putere a comuniştilor a fost oprit numai în urma intervenţiei militare a Marii Britanii şi S.U.A., care a durat patru ani şi s-a încheiat cu moartea a 158.000 de cetăţeni greci.

Falsificarea grosolană a alegerilor "democrate" din statele Europei Occidentale şi din alte state ale lumii, de către S.U.A., este recunoscută de foşti agenţi de marcă ai C.I.A., printre care şi Victor Marchetti şi John P.Marks, în cartea *"The C.I.A. and The Cult of Intelligence"* (C.I.A. şi cultul spionajului), Editura A. Dell Book din New York, 1975, pag.38-39; 45-47.

Aşa cum au procedat S.U.A. în Europa de Vest a procedat şi U.R.S.S. în Europa de Est, aducând la putere, prin falsificarea alegerilor, partidele comuniste, mai puţin în Cehoslovacia şi Ungaria, ţări în care comuniştii au venit la putere prin forţe proprii.

Se poate afirma cu certitudine că, de când există alegeri în lume, important nu este cine, cum şi câţi votează. **Important este cine numără voturile...**La această din urmă treabă, serviciile de spionaj au jucat şi joacă un rol imens.

F.B.I. şi cele...42.000 de dosare de spionaj

Dacă spionajul economic se bazează în cea mai mare parte pe sursele deschise de informaţii, **spionajul industrial, dimpotrivă, se bazează pe surse ilegale, pe metodele şi procedeele spionajului tradiţional, axat, cu precădere, pe surse umane, pe spioni.** Spionarea firmelor concurente şi sustragerea de informaţii de la acestea, indiferent de ţară (aliată sau inamică), prin orice mijloace, constituie una din legile fundamentale ale economiei de piaţă. **Cine nu face acest lucru, de regulă, dispare.** În toată lumea şi în toate statele, **spionajul industrial este sponsorizat de către guverne, permanent şi sistematic.** Marile companii transnaţionale dispun de structuri proprii de spionaj.

În universul spionajului industrial, nu există prieteni şi duşmani. **Absolut toată lumea spionează pe toată lumea.**

Cel mai intens spionaj industrial din ultimii 50 ani s-a derulat şi continuă să se deruleze între statele Europei Occidentale membre în N.A.T.O. şi S.U.A., precum şi între Japonia şi lumea occidentală dezvoltată. Fenomenul este cât se poate de firesc, deoarece numai statele superindustrializate au ce să fure unele de la altele.

Într-un raport al Centrului Naţional de Contraspionaj (NACIC) - american, din anul 1994, prezentat Congresului S.U.A., se arăta că, **în ultimii cinci ani, F.B.I. a instrumentat un număr de 42.000 de dosare cu cazuri de spionaj economic, îndreptat împotriva firmelor din Statele Unite, din partea unor state străine. Pe primele trei locuri** în acest raport, care i-a îngrozit pur şi simplu pe congresmenii americani, se situau **Franţa, Israel şi Japonia**.

Nu ne vom întoarce prea mult în timp, pentru a demonstra dimensiunile spionajului industrial "inter-aliat", pentru că nici nu este nevoie. Dovezile în acest sens abundă (vezi *"Spy Book - The Encyclopedia of Espionage"* / Cartea spionului - Enciclopedia spionajului, de Norman Polmar şi Thomas B.Allen, Editura Greenhill Boks, New York, 1997, pag.277-279).

În anul **1992**, F.B.I. a instrumentat un dosar voluminos, din care rezulta că **spionajul industrial al Franţei a penetrat puternic marile companii americane *I.B.M.* şi *Texas Instruments***, provocându-le imense daune ca urmare a sustragerii ilegale de secrete de fabricaţie.

Într-un avertisment alarmant, elaborat de C.I.A. în anul **1993**, se atrăgea atenţia că **agenţi ai spionajului francez operează de ani de zile în centrele vitale ale marilor firme americane producătoare de avioane de luptă, de rachete, de tehnologie spaţială ultrasecretă şi de echipamente electronice**, precum *Boeing, General Dinamics, Lockheed,*

McDonnell Douglas, Martin Marietta şi altele. Se ştie că aceste companii gigant sunt purtătoare ale celor mai avansate tehnologii de care este în stare naţiunea americană, dispun de cele mai perfecţionate laboratoare de cercetare şi concentrează cel mai mare număr de savanţi şi proiectanţi din întreaga lume. La unison cu C.I.A., agenţii F.B.I. s-au plâns Congresului american de faptul că **serviciul de spionaj al Franţei *"constituie cel mai mare pericol pentru Laboratoarele Naţionale de la Los Alamos"***, unde sunt proiectate cele mai noi şi mai moderne tipuri de arme şi tehnologii nucleare, cerând Congresului S.U.A. să exercite presiuni politice asupra guvernului de la Paris, pentru ca acest lucru să înceteze.

În anul 1996, estimările F.B.I. considerau spionajul industrial al Franţei ca fiind printre cele mai eficiente şi mai bine organizate din lume iar din punctul de vedere al agresivităţii îl plasau pe primul loc.

Personal nu cred în aceste estimări. Mult mai aproape de adevăr consider că este aprecierea, împărtăşită de mulţi, potrivit căreia **tocmai politica economică internaţională a S.U.A. este cea mai agresivă şi distructivă din lume, ca şi politica militară americană,** fapt ce nu mai trebuie demonstrat.

Aşa cum există **practica în lumea spionajului, în care nimeni nu recunoaşte nimic,** francezii au respins "cu surprindere şi indignare" toate acuzaţiile americanilor şi, la rândul lor, au dat replici dure.

La Paris, agenţii CIA sunt...*"persona non grata"*

În luna **februarie 1995**, Serviciul de Contraspionaj al Franţei, **D.S.T., a demascat şi a făcut publice cinci cazuri de spionaj industrial în care au fost implicaţi diplomaţi americani ai Ambasadei S.U.A. de la Paris.** Printre companiile franceze spionate de americani s-a numărat şi France-Telecom.

Ambasadorul S.U.A. la Paris, doamna Pamela Harryman, a fost pusă într-o postură extrem de incomodă, atunci când a fost convocată la Ministerul de Externe, unde i s-a pus în vedere că cei cinci diplomaţi americani sunt declaraţi *"persona non grata"* şi obligaţi să părăsească imediat teritoriul Franţei. **Între ţări aliate şi prietene, asemenea cazuri nu se fac niciodată publice,** ele "rezolvându-se" în subteran, în cel mai desăvârşit secret.

Dacă acestea s-au făcut publice în Franţa, înseamnă că daunele provocate de spionajul industrial american au fost mari. La rândul său, Washingtonul a înghiţit cu greu pastila amară oferită de Paris, deoarece a dăunat imaginii S.U.A. în întreaga lume.

Din studiile desfăşurate, am constatat că, **în timp ce statele dezvoltate din Europa de Vest, membre în N.A.T.O., se străduiesc să**

sustragă secrete industriale de pe teritoriul S.U.A., americanii vânează contractele comerciale ale aliaților lor, mai ales pe calea spionajului radioelectronic şi spargerii cifrurilor de stat ale acestora, de către uriaşa Agenție Națională de Securitate.

Pe această cale, **Franța a fost jefuită de un contract în valoare de 1,4 miliarde dolari cu Brazilia**, în domeniul telecomunicațiilor, în anul **1994**, pe care americanii şi l-au adjudecat în urma unor acțiuni de spionaj.

În ceea ce o priveşte, din acest punct de vedere, după anul 1989, **România a ajuns de batjocura lumii!** Grație "parteneriatului strategic cu S.U.A.", **organele de comerț româneşti nu mai au voie să vândă în exterior nici un cartuş fără aprobarea Departamentului de Stat al S.U.A. ...De la 1,5-2 miliarde dolari**, cât erau, sub "teroarea comunistă", **exporturile de tehnică militară ale României**, acestea **au scăzut la circa 40 milioane dolari anual**. În anul 1995, când armata României a cumpărat sistemul de transmisiuni "Racal" din Marea Britanie, Departamentul de Stat american i-a trimis preşedintelui Ion Iliescu o scrisoare usturătoare, prin care i se atrăgea atenția că România a "greşit" nefăcând această comandă în S.U.A....

Capitolul XI

MARII SPIONI INDUSTRIALI AI LUMII

Spionaj pentru prosperitatea națională

Istoria civilizațiilor nu cunoaşte nici un alt caz în care spionajul să fi fost pus în slujba prosperității naționale ca cel al Japoniei. Clasa politică japoneză, caracterizată printr-un înalt grad de profesionalism, eficiență şi responsabilitate, a înțeles că singurul front care-i va permite națiunii japoneze, înfrântă în război, umilită şi supusă barbarului atac atomic, distrusă până la temelie, să se răzbune pentru toate acestea şi să renască, era cel economic. Pentru ca țara să se refacă, să devină o putere economică globală şi să se bată cu şanse de succes cu puterea care a umilit-o, **spionajul economico-industrial japonez a jucat un rol de importanță enormă. Din anul 1950** şi până în zilele noastre, **Japonia a destinat 90% din fondurile, forțele şi mijloacele serviciilor sale de spionaj prosperității țării,** adică misiunilor de spionaj economico-industrial. Spre deosebire de Japonia, fosta **U.R.S.S. a alocat 96%** din resursele şi forțele organelor sale de spionaj **domeniului militar** şi doar 4% celui economico-industrial.

Unde a ajuns Japonia şi unde a ajuns fosta U.R.S.S. din punct de vedere al dezvoltării economice? Orice fel de comentariu este de prisos.

Având tradiții îndelungate, la scara întregii națiuni, în practica aducerii de noutăți tehnico-economice din întreaga lume, după cel de-al doilea război mondial, se punea problema doar în ce direcții vor fi dirijate aceste eforturi şi care erau prioritățile strategice ale spionajului economico-industrial ale Japoniei.

Stabilirea direcțiilor şi priorităților în scheme şi programe optime a fost foarte mult facilitată de faptul că analiştii japonezi s-au dovedit capabili să gândească şi să facă estimări şi prognoze pe 20-30 ani înainte.

Nici o altă națiune de pe fața Pământului nu are această capacitate, indiferent ce fel de tehnologii avansate ar utiliza. **Japonezii au în sânge capacitatea de a prevedea pe termen lung.** Încă din Evul Mediu, în Japonia au existat şcoli speciale, în care oamenii cu aptitudini deosebite erau învățați să ghicească viitorul.

Datorită faptului că, sub ocupația militară americană, toate structurile profesioniste de informații şi toate organizațiile secrete au fost distruse, în Japonia s-a născut un fenomen unic în lume. Sarcina culegerii de informații a fost preluată de toate instituțiile guvernamentale, de toate societățile private şi de societatea civilă, rezultând un sistem global unic în lume.

Pe această cale, națiunea japoneză a fost expusă unui flux formidabil de informații economice, manageriale, comerciale, de piață, tehnologice, ale cercetărilor științifico-tehnice etc.

În mod practic, s-a urmărit să fie aduse, pe toate căile imaginate de mintea omenească, orice informații și orice idei de natură **să contribuie la creșterea și îmbunătățirea prosperității naționale.**

România – condusă de consilierii străini ?!

Cam în acest mod ar fi trebuit să procedeze și România, după revoluția din decembrie 1989. Aceasta pentru că întregul volum de informații cu care se opera în societatea românească până la evenimentele respective era nu numai limitat, dar și depășit în cea mai mare parte. **Pe lângă un taifun de muncă, România avea nevoie de cascade de informații** din domeniile economiei de piață, al artei manageriale, din domeniul financiar-bancar, din domeniul industrial, al cuceririlor științifice. De la președintele țării la ultimul cetățean, de la ministru la portar, nimănui nu i-a trecut însă prin cap așa ceva. Clasa politică și toți cei plasați pe coloane vertebrală a economiei românești nu au fost preocupați de altceva decât de furt, de rapt, de propria îmbogățire pe seama avuției naționale, acumulată în epoca socialismului. Rezultatele se văd. Dezastrele s-au instaurat peste tot. Iată de ce ne deosebim atât de mult și de japonezi și de Europa Occidentală...

Mai mult chiar, **până și bruma de informații științifice proprii, rezultat al eforturilor cercetătorilor români, a fost furată de către serviciile străine de spionaj, care și-au făcut de cap în România în ultimii 13 ani, ori au fost pur și simplu vândute, de către escrocii naționali, pentru mai nimic.**

Dacă aș fi întrebat de ce nu am semnalat aceste aspecte mai de mult, aș răspunde simplu: le-am semnalat, dar nu m-a luat nimeni în serios! În lumina celor de mai sus, **în calitate de consilier al Președinției României, am întocmit un amplu studiu (circa 30 de pagini) pe care l-am supus atenției președintelui Ion Iliescu, în luna martie 1991. După câteva săptămâni, studiul mi-a fost returnat fără nici un comentariu.** Printre cei care au luat cunoștință de conținutul acestui studiu s-a numărat și profesorul universitar doctor Virgil Măgureanu.

Între anii 1991-1997, am întocmit și supus atenției președintelui Ion Iliescu numeroase studii și documentații de natură să contribuie la îmbunătățirea structurilor de informații ale statului și la creșterea fluxului de informații către societatea românească, dar fără efecte. Următorul președinte, domnul Emil Constantinescu, a continuat pe aceeași linie, neînțelegând, de fapt nimic din tainele serviciilor de

informații. Ideile unui consilier român cu o experiență de 30 ani în munca de informații nu au putut prinde rădăcini. **Au fost aduși consilieri străini. Rezultatele se văd.** Ca șefi de stat de profil oriental, nici domnul Ion Iliescu și nici domnul Emil Constantinescu **nu aveau obiceiul să-i consulte pe experți și pe specialiști**, adică pe cei care gândesc în locul miniștrilor...

În S.U.A., în fața comisiilor de specialitate ale Congresului și chiar în plenul acestuia, sunt chemați să expună problemele cele mai complicate, mai delicate și mai de profunzime, nu miniștrii, ci experții, de la șefii de secții și birouri, până la cei mai de jos operatori. Adică, se caută răspunsuri acolo unde se nasc ideile și soluțiile cele mai importante.

Dacă japonezii, de la copil la moșneag, sunt deprinși să caute și să aducă în țara lor tot ce este util și valoros în lumea exterioară, **românii, de 2.000 ani, procedează exact invers. Ei scot din țară avuții și le împrăștie în toată lumea,** sfătuiți la aceasta și de stăpânii lor străini, de care nu s-au putut debarasa niciodată.

În timp ce zeci de milioane de japonezi s-au răspândit prin toată lumea, în căutarea de informații, tehnologii și "know-how" care să-i ajute să-și perfecționeze continuu produsele, samurali au schimbat sabia cu contractul comercial, vânzând și cumpărând agresiv și mereu în câștig.

Japonezii nu au excelat prin mari descoperiri, ci prin talentul de a perfecționa produsele luate de la alții. Puțină lume știe la ora actuală că, Ungaria a dat mai mulți laureați ai Premiului Nobel decât Japonia !...

Comerțul Japoniei – "aspirator" de tehnologii avansate

O dimensiune fundamentală a strategiei japoneze pe piața mondială, care a contribuit la revenirea Japoniei în rândul celor mai dezvoltate țări ale lumii, a constituit-o **accesul la tehnologiile de vârf**. În toată perioada istorică ce a trecut de la încheierea celui de-al doilea război mondial, cu sprijinul puternic al guvernului, **firmele japoneze au fost ferme pe poziții, de a nu încheia și semna contracte comerciale cu marile puteri economice ale lumii, dacă prin acestea nu se realizau și transferuri de tehnologii în favoarea lor.** Evident, era întotdeauna vorba de **cele mai avansate tehnologii**, de care firmele japoneze duceau lipsă. Simbioza dintre capacitatea de prevedere și tehnologiile moderne le-a permis firmelor japoneze să devină competitive și să realizeze surprinderea cu produsele lor pe piața mondială.

Samuraii japonezi, deveniți comercianți agresivi, au dus o asemenea politică, încât, **în relațiile comerciale dintre Japonia și S.U.A., locul principal l-au luat transferurile de tehnologii, evident, dinspre**

S.U.A. spre Japonia. Câtă deosebire între japonezi şi noi românii, care ne dăm sufletul, nu după tehnologiile americane şi vest-europene, ci după bunurile de consum ale acestora. Ca să-l faci fericit, românului îi este suficient să-i dai un automobil occidental. Japonezii au importat tehnologii şi au realizat Toyota, cu care i-a bătut pe americani pe propria lor piaţă. **Concomitent cu importurile masive de tehnologii de vârf, guvernele japoneze postbelice au pus restricţii diabolice investiţiilor străine în economia Japoniei,** cu scopul evident de a nu pierde controlul asupra acesteia.

Unica şansă a României: schimbul de "aleşi" cu Japonia !

După 1989, România, căzută pe mâna unor diletanţi interesaţi exclusiv de propria lor îmbogăţire, **a procedat exact invers. Adică, s-a dat de ceasul morţii să predea pe mâini străine, la preţuri derizorii, toate ramurile vitale ale economiei.** Până şi telecomunicaţiile naţionale, încorporând sistemele de transmisiuni ale armatei, au ajuns pe mâna "grecoteilor cu nas subţire"...

Şansele României de a mai sta vreodată pe propriile-i picioare, cum sunt alte ţări mici şi mijlocii, precum Belgia, Olanda, Danemarca, Finlanda şi chiar minuscula Slovenie, **sunt nule.** Aceasta, în primul rând, **din cauza incapacităţii totale a clasei politice aflată în fruntea naţiunii române.**

Analiştii americani s-au îngrozit pur şi simplu când, în urma unui bilanţ tardiv şi fără posibilităţi de ajustare, au constatat că, în perioada **1951-1985,** firmele japoneze au semnat cu firmele americane un număr de **42.000 de contracte cu transferuri de tehnologii în favoarea Japoniei,** în valoare cumulativă de **17 miliarde dolari.** Dacă japonezii ar fi cheltuit în cercetare pentru realizarea tehnologiilor respective, costurile ar fi fost astronomice, practic inabordabile.

Prin contractarea meşteşugită şi inteligentă de tehnologii, Japonia nu a cheltuit pentru cercetarea în domeniul tehnologiilor de vârf mai mult de **500 milioane dolari pe an.** Iată una din explicaţiile de bază ale expansiunii economice a Japoniei. Contractele comerciale, cu zecile de mii, au fost transformate în surse de informaţii "know-how", de patente şi licenţe, adică **o formă inteligentă de spionaj economic şi industrial legalizată.** România, cu fruntea în ţărână în faţa noilor ei stăpâni occi-dentali, nu va fi în vecii vecilor în stare de aşa ceva! Cui i-ar putea trece prin cap o asemenea strategie ?...

În anul 1992, după ce am constatat că Cehoslovacia (încă nu era divizată) a reuşit să obţină licenţa pentru fabricarea în această ţară a

tunului standard N.A.T.O. de 155 mm, **am înaintat, preşedintelui Ion Iliescu şi Consiliului Suprem de Apărare a Ţării, propunerea ca, în orice contract de achiziţionare de tehnică militară din statele membre în N.A.T.O., să se prevadă ca cel puţin 30% din produsul respectiv să fie fabricat în România.** Iniţial, ideea a fost acceptată, dar ulterior s-a ales praful, iar industria de apărare a ajuns la pământ...

Japonia cucereşte economic, România se lasă cucerită...

Importând tehnologii din S.U.A. şi aducându-le perfecţionări, japonezii au reuşit să-i bată pe americani pe piaţa mondială în produse electronice şi de telecomunicaţii, în televiziunea în culori şi în videocasetofoane. Pe de altă parte, **japonezii au folosit şi ei transferurile de tehnologii pentru a penetra diferite pieţe, dar mai inteligent decât au făcut-o americanii.** În statele din Asia-Pacific, japonezii au exportat tehnologii de vârf, dar **într-un mod în care ţările importatoare să fie legate de Japonia**. Aceasta s-a făcut prin reţinerea sub controlul firmelor japoneze a unor componente esenţiale din tehnologiile transferate. În asemenea reţele de dominaţie tehnologică japoneză au intrat ţări ca **Thailanda, Malaezia** şi **Indonezia**. Dominaţia japoneză prin tehnologie este preferabilă dominaţiei americane şi vest-europene, care nu au dezvoltat în ţările lumii a treia decât forme ale industriei extractive, pentru petrol, gaze şi minerale.

Exact în situaţia aceasta va ajunge şi România, aşa cum a fost şi în perioada interbelică. Noi nu mai suntem în stare să ne extragem nici **rezervele de aur** de care dispunem, fapt pentru care le-am concesionat canadienilor. Actul este sinucigaş şi irresponsabil, emanaţie a unei gândiri de slugă vândută...

Potrivit estimărilor Oficiului S.U.A. pentru Comerţ Exterior, **Japonia este de o sută de ori mai puţin permisibilă pentru investiţiile străine directe în economia sa, decât oricare altă naţiune puternic industrializată a lumii.** În contrast izbitor cu această politică, **guvernele post-socialiste ale României, se roagă în genunchi la investitorii străini de orice fel, de la găinarii arabi de rând, până la firmele distructive occidentale, ca cea americană de la Reşiţa *("Nobel Venture")*, să vină să ne preia tot ce avem mai preţios.** Totul este acceptat, atâta timp cât cei care guvernează şi cei care gestionează ce a mai rămas din avuţia naţională clădită în epoca socialismului se îmbogăţesc.

Ne îndreptăm cu paşi siguri spre situaţia dintre cele două războaie mondiale, când industria României era controlată în proporţie de 85% de către capitalul străin. Adică, eram mai mult decât semicolonie în raporturile cu statele dezvoltate.

Se vorbeşte de "investitori strategici" când, în realitate, este vorba de ***"distrugători strategici"* ai tuturor ramurilor de bază ale economiei româneşti**. Sub mirajul sloganului "**pro-vest**", am ajuns la periferia Europei din toate punctele de vedere, oferind lumii o imagine de coşmar, reflectată în situaţia economică a ţării, nivelul de trai în continuă scădere şi o totală incapacitate administrativă. "Revirimentul" realizat după anul 2000 este anemic şi fără garanţii că se va amplifica.

Militarizarea nu aduce dezvoltarea !

Ruşii şi americanii au fost singurele mari naţiuni care au continuat să creadă că lumea postbelică mai putea fi dominată pe calea superiorităţii militare. Datorită acestui crez, fosta U.R.S.S. şi-a rupt gâtul în 1991, iar S.U.A. şi-au rupt un picior la 11 septembrie 2001. Acest crez domină politica Washingtonului, care continuă de unul singur cursa înarmărilor. **Bugetul militar al S.U.A. pe anul 2003 se cifrează la 378.624.000.000 dolari, adică mai mult decât Rusia, China, Japonia, Germania, Franţa, Marea Britanie şi Italia luate la un loc !**

Spre deosebire de toate marile puteri economice ale lumii, **Japonia a alocat cele mai mici sume domeniului militar**, acesta gravitând în jurul a doar **1%** din venitul naţional, în toată perioada care a trecut de la încheierea celui de-al doilea război mondial. La începutul secolului XXI, cheltuielile militare ale Japoniei se situează între **45-48 miliarde dolari**. Şi în domeniul spionajului militar, cheltuielile Japoniei au fost menţinute la minimul necesar, acoperind, cu prioritate, un perimetru de circa 1.000 km în jurul arhipelagului japonez.

Spionajul economic şi industrial au luat, în schimb, proporţii globale, antrenând, în valurile lor, tot ce are mai valoros societatea japoneză. În esenţă, **japonezii au inventat un nou tip de spionaj** care, nu numai că a suplinit rolul organizaţiilor secrete din trecut, precum "Dragonul Negru", dar l-a şi depăşit dincolo de orice imaginaţie.

Spionaj la Oxford

Iată una din direcţiile şi modul de acţiune ale spionajului japonez contemporan, brodate pe viaţa şi activitatea **doctorului Hisao Kanamori**.

Născut în anul 1924, H. Kanamori a absolvit Facultatea de Drept a Universităţii Todai, după care a fost angajat la Ministerul Industriei şi Comerţului Exterior (M.I.T.I.) unde a lucrat timp de cinci ani. De aici, a fost transferat la **Agenţia de Planificare Economică**. A existat şi în România o instituţie similară,dar a fost distrusă de diletanţii care au dus ţara la ruină după 1989. Dovedind calităţi excepţionale de analist în

universul industrial şi comercial şi mai ales capacitatea de previziune, Hisao Kanamori a fost trimis la Oxford, în Marea Britanie, timp de doi ani, unde şi-a susţinut teza de doctor. Fiind un om superdotat, **Kanamori a folosit, în realitate, cei doi ani de "studii" la Oxford pentru a culege cât mai multe informaţii din domeniile de interes pentru Japonia,** adică un mod deosebit de inteligent şi eficient de a face spionaj. Întors în patria sa, Kanamori a fost numit într-o funcţie-cheie, în cadrul Centrului Japonez de Cercetări Economice, care s-a dovedit în timp a fi unul din cele mai bune din lume. Occidentul a constatat că **marea artă a antreprenorilor şi managerilor japonezi constă în aceea că ştiu să selecţioneze omul potrivit, pentru locul potrivit, după care îi acordă mână liberă să-şi manifeste din plin capacităţile.** În România, societate clientelară şi înăbuşită de "nepotism", nu s-a procedat niciodată aşa.

În România, diletanţii alungă valorile...

Modul de acţiune al doctorului Hisao Kanamori este tipic pentru toţi oamenii de valoare ai Japoniei. Aceştia se duc în Occident nu pentru a se pricopsi pe sine, ci pentru a culege informaţii, pentru a se ţine la contact cu cele mai avansate cunoştinţe din domeniile de vârf ale producţiei industriale, ale ştiinţei şi tehnologiei, pe care le aduc cu sine în patria lor, Japonia. Aşa ar trebui să procedeze şi oamenii de talent ai României. Din păcate, de foarte mult timp, acest lucru nu se mai face. **Fiind ignorate şi batjocorite, toate minţile de geniu ale acestei naţiuni s-au pus în slujba statelor dezvoltate din Occident.** Aşa a fost cazul, printre mulţi alţii, a marilor inventatori **George Constantinescu** şi **Henry Coandă**, care, ignoraţi în România, şi-au pus geniul creator în slujba îmbogăţirii şi mai mult a unor state deja bogate, cum sunt Marea Britanie şi Statele Unite ale Americii. **Predominantă în "România democratică" de după 1989 este concepţia emigrării către statele dezvoltate din Occident, în special către S.U.A., a tuturor oamenilor de talent ai ţării, mai ales a tinerilor absolvenţi de învăţământ superior.** Motivul este unic: *"nu există condiţii de afirmare"*. Cineva trebuie să creeze aceste condiţii! Ori, dacă toţi oamenii de talent pleacă, cine să le mai creeze? **Suntem prinşi într-un carusel al autodistrugerii şi nimeni nu se sinchiseşte.** Dacă această "hemoragie de inteligenţă" nu va fi stopată, dacă nu vom proceda cum au procedat japonezii, suedezii, finlandezii şi alte popoare care au pornit mai târziu pe calea modernităţii, nu vom ajunge o ţară dezvoltată şi civilizată, aliniată la standardele occidentale, nici în mileniul III. Integrarea României în Uniunea Europeană în 2007 este o iluzie.

Agenția de Planificare Economică...a spionajului

În Japonia, culegerea de informații și "know-how" la scară globală este coordonată la scară națională, de o manieră superbă și cu maximum de eficiență. La aceasta, participă instituțiile statului, firmele particulare de toate gradele și specialitățile, firmele comerciale, instituțiile bancare și de asigurări și, nu în ultimul rând, centrele universitare din întreaga țară. Locul organizațiilor secrete, desființate sub ocupația militară americană, în culegerea de informații la scară globală a fost luat de **organizațiile neguvernamentale** aparținând de societatea civilă. O astfel de organizație este și *Institutul de Cercetări Kikagaku*, înființat încă din anul 1917, care a adus mari servicii în domeniul informațiilor atât instituțiilor statului, cât și firmelor particulare japoneze. De-a dreptul uluitor, după cum se exprimă istoricul american Richard Deacon, este faptul că, **în universitățile din Japonia, se predau lecții speciale pentru studenți, cum să culeagă informații din domeniile lor de specialitate,** atunci când se găsesc, cu diferite ocazii, **în afara granițelor**, mai ales în statele dezvoltate ale lumii. Mi-e teamă că dacă cineva ar avansa propuneri să se procedeze la fel și în universitățile din România, cel în cauză ar risca să fie internat într-o casă de nebuni, sub acuzația de "apucături securiste"...

Zecile de milioane de turiști japonezi, înarmați cu aparate foto și de luat vederi, precum și de înregistrat, care cutreieră anual mai toate statele lumii, **au o instruire cel puțin elementară, în domeniul culegerii de informații.** Toate acestea sunt ulterior colectate, selectate, analizate și dirijate spre cei cărora le-ar putea fi de folos. Japonezii nu trec cu vederea nici un detaliu, indiferent cât de insignifiant ar părea acela.

Începând cu anul 1956, Japonia a format eșaloane întregi de specialiști pe care i-a trimis, în mod planificat și sistematic, în Occident, cu precădere în S.U.A., pentru a obține calificări superioare, dar mai ales pentru culegerea de informații economice, industriale și tehnico-științifice. **În fiecare an, Japonia are cel puțin 10.000 de specialiști de înaltă clasă, deghizați sub diferite acoperiri** (diplomatice, comerciale, la "studii", turistice, presă etc.), **răspândiți în țările dezvoltate ale lumii, care sunt colectori de informații.** Acestor "emisari" japonezi nu le scapă nimic din ceea ce dispune Occidentul în materie de tehnologii noi.

Aceste eforturi se traduc, în final, prin **maximum de rezultate cu minimum de cheltuieli**. Japonezii consideră spionajul economic și industrial tot atât de vital pentru existența și propășirea națională ca și spionajul militar pentru situații de război. De altfel, **Japonia s-a consi-**

derat permanent în stare de război, în plan economic, cu foştii săi adversari, după înfrângerea sa în cel de-al doilea război mondial. După cum aprecia preşedintele Camerei de Comerţ a S.U.A., E.T.Hamilton, în 1988, performanţele extraordinare ale comerţului exterior şi ale spionajului economic japoneze se explică prin aceea că ambele sunt conduse cu o mână forte de către guvern, în mod planificat şi continuu.

Japonia – un stat marxist ?!

În fruntea tuturor instituţiilor de stat şi particulare japoneze angajate în culegerea de informaţii (spionaj economic şi industrial) **se află M.I.T.I. - Ministerul Industriei şi Comerţului Exterior**. Prin acest minister extraordinar de puternic se cimentează parteneriatul dintre guvern şi industrie. **La nivelul M.I.T.I., înfiinţat în 1950, s-a realizat dirijarea conştientă, planificată a dezvoltării economice a Japoniei din perioada postbelică.** E.T.Hamilton constată că, la nivelul M.I.T.I., Japonia a realizat ceea ce toţi economiştii din Occident considerau ca imposibil de realizat, adică simbioza dintre capitalism şi activitatea de planificare, **dirijarea de către stat a economiei de piaţă**. Pentru România postsocialistă, vorba lui Moromete, *"aşa ceva nu se existează"*...

Cei mai inteligenţi dintre analiştii şi observatorii occidentali, inclusiv E.T.Hamilton, au constatat că, după cel de-al doilea război mondial, **japonezii au aplicat cu succes teoria economică a lui Karl Marx, pe care au curăţit-o de aspectele sale ideologice**. În universităţile din Japonia, teoria economică marxistă depolitizată a constituit şi constituie o materie de bază în programa analitică a studenţilor cu profil economic. Dacă le-ai spune acest adevăr oamenilor politici şi de cultură din România postdecembristă, te-ar taxa imediat drept *"nostalgic al comunismului"*. Dacă le-ai mai spune că **centrul universitar al lumii unde teoria marxistă se predă la cel mai înalt nivel este Harvard University din S.U.A.**, te-ar interna direct într-o casă de nebuni...

M.I.T.I. este instituţia care a propulsat Japonia în rândul celor şapte state cele mai industrializate ale lumii (S.U.A., Japonia, Germania, Franţa, Marea Britanie, Italia, la care, din anul 2002, s-a asociat şi Rusia). M.I.T.I. dispune de echipe de cercetători cuprinzând toate domeniile vieţii economice ale Japoniei, pe care le asigură cu informaţii şi "know-how", pe baze planificate şi pe termen lung. **Ministerul de Externe al Japoniei dispune de un personal însumând 2.500 de specialişti, în timp ce personalul M.I.T.I. se ridică la 20.000.**

Mitsubishi, Nissan şi..."Războiul Stelelor"

Legată organic de M.I.T.I. este ***Keidanren***, adică Federaţia Organizaţiilor Economice din Japonia. Această instituţie neguvernamentală joacă un **triplu rol**, de o mare importanţă strategică, şi anume:

- urmăreşte şi coordonează interesele, în continuă schimbare, ale factorilor economici particulari şi de stat care acţionează în imensul sistem al societăţii japoneze;
- gândeşte şi formulează recomandări pentru politica economică a guvernului;
- promovează schimburile internaţionale ale Japoniei şi centralizează informaţii din întreaga lume.

Apetitul Japoniei pentru informaţii economice şi industriale la scară globală a generat şi generează îngrijorare în multe state ale lumii, mai ales în Statele Unite ale Americii, care îi acuză pe japonezi de practici neloiale.

În anul 1990, trei mari companii japoneze - *Nissan Motors, Mitsubishi Heavy Industries* şi *Ishi Kawajima - Harima* (rachete şi motoare reactive) **au cumpărat documentaţii secrete şi "software"** (programe de calculator) de la omul de ştiinţă american Ronald Hoffman, **pe căi ilicite**. Acesta a fost arestat şi condamnat pentru spionaj. "Softurile" vândute japonezilor **conţineau informaţii constructive din programul S.U.A. de realizare a sistemului de apărare antirachetă *("Războiul stelelor").***

Pentru informaţiile vândute, R.Hoffman a fost plătit cu suma de **750.000 dolari**, iar pentru actul comis a fost condamnat la 6 ani închisoare.

JETRO – societatea comercială de...spionaj global

Cea mai puternică organizaţie japoneză de spionaj economic şi industrial este societatea comercială *JETRO* - aparţinând de Ministerul Industriei şi Comerţului Exterior. Dintr-un studiu confidenţial, elaborat de C.I.A., sub titlul *"Japonia 2000"*, rezultă că JETRO, firmă sub acoperire comercială, este, **în realitate, un seriviciu strategic de informaţii economice şi tehnico-ştiinţifice cu vocaţie globală**. Acesta dispune de **70 filiale răspândite în 57 de ţări**. Cele mai puternice filiale ale firmei JETRO operează în S.U.A., Germania, Marea Britanie, Franţa, Italia şi Canada. Analistul german Erich Schmidt apreciază că JETRO colectează informaţii economice în proporţie de 90% din surse legale şi 10% din surse ilegale, prin metode specifice de spionaj, în special a agenţilor recrutaţi sau infiltraţi în locurile de interes. Acestea din urmă sunt **din domeniul industriilor de vârf şi al cerce-**

tării tehnico-ştiinţifice. În acţiunile sale ilegale, JETRO apelează la tot spectrul metodelor tipice de spionaj, precum coruperea, şantajul, extragerea şi copierea documentelor, înregistrarea convorbirilor, investigaţiile, observarea etc.

În paralel cu asigurarea unui flux imens de informaţii din lumea exterioară către Japonia, conducătorii acestei ţări au avut în vedere crearea unui **vast ansamblu de instituţii de stat şi particulare care să prelucreze aceste informaţii, iar rezultatele obţinute să le dirijeze spre firmele care le pot valorifica.** În întreaga ei istorie, România nu a dispus niciodată de aşa ceva...

Japonezii fac cercetare în stil mare !

Printre acestea, la un loc central se situează **Institutul de Cercetări *Nomura***, fondat în anul 1965, având ca model de inspiraţie institutul american *Interactive Data Corporation*. În cadrul Institutului de Cercetări Nomura, lucrează **550** de specialişti de înaltă clasă, dintre care **270** sunt cercetători cu rang de **doctori în ştiinţe**. Acest institut dispune de filiale la New York, Londra, Hong-Kong şi Rio de Janeiro (Brazilia).

Preocupările institutului încorporează **tot ceea ce există în universul economic**, de la investiţii şi industrie, la planificare regională şi de la studiile de mediu la cercetările ştiinţifico-tehnice. Rezultatele cercetărilor sunt apoi computerizate, introduse în banca de date şi în secţia de documentare.

Un alt institut la fel de mare şi de puternic este **Institutul de Cercetări *Mitsubishi***. Acesta a fost **fondat în anul 1616**, fiind primul care a stabilit contacte cu lumea exterioară. În perioada postbelică, 700 de specialişti ai acestui institut s-au pregătit în exterior, adică au făcut spionaj. Acest institut are **185 de reprezentanţe** în marile centre din Europa, America, Asia, Africa şi Orientul Mijlociu. În cadrul institutului, Direcţia Dezvoltării Tehnice joacă un rol major. Succesele extraordinare ale Concernului Mitsubishi în domeniile industriei petrochimice, comunicaţiilor, a celei aeronautice ar fi fost imposibile fără aportul acestui institut, care prelucrează, fără întrerupere, imense cantităţi de informaţii din întreaga lume. În economia de piaţă a Japoniei, operează sute de institute de cercetări particulare, specializate pe diferite probleme şi domenii. Institutele de cercetări private şi cele de stat cooperează strâns, bucurându-se toate de sprijinul guvernului, care le coordonează şi orientează spre atingerea unor obiective de interes naţional strategic. **Firmele japoneze se concurează puternic pe plan intern, dar pe plan extern se sprijină reciproc, fiind ajutate şi de guvern în lupta de concurenţă cu firmele străine.**

Original este şi modul de folosire a personalului disponibilizat din armata Japoniei. **Agenţia de Apărare (Ministerul Apărării) a încheiat un acord cu marile companii private japoneze, pentru angajarea anuală a câte 10.000 de militari ieşiţi din rândurile armatei,** potrivit calificării acestora. Pe această cale, se realizează şi un transfer de informaţii din armată către societăţile industriale japoneze, practică ce s-a dovedit deosebit de benefică. **În România**, spre deosebire de Japonia şi statele dezvoltate din Occident, militarii disponibilizaţi, inclusiv corpul inginerilor, al tehnicienilor şi maiştrilor militari, oameni de înaltă calificare, disciplinaţi şi eficienţi, sunt **lăsaţi de izbelişte**, irosindu-se forţe şi talente în care s-au făcut mari investiţii. Aceasta este o dovadă de primitivism managerial.

Dintre SUA şi URSS, câştigă Japonia...

Japonia nu a fost un urmaş docil al politicii "războiului rece", iniţiată şi promovată de către S.U.A., dimpotrivă, aceasta **a profitat la maximum de rivalităţile dintre S.U.A. şi fosta U.R.S.S.**, refuzând categoric să se lase prinsă în ucigătoarea cursă a înarmărilor.

În ciuda opoziţiei acerbe a Washingtonului, Japonia a deschis şi dezvoltat **ample relaţii economice cu China**. În anul 1978, China şi Japonia au semnat Tratatul de Pace şi Prietenie, precum şi Acordul Comercial pe termen lung. În anul **1990**, schimburile comerciale dintre Japonia capitalistă şi China comunistă au depăşit **20 miliarde dolari**. S-a ajuns până acolo, încât, o treime din importurile chineze provin din Japonia, iar japonezii, la rândul lor, sunt cumpărători pentru 25% din exporturile anuale ale Chinei.

Doar "ex-comuniştii" români, travestiţi în F.S.N.-işti, Convenţia Democratică, şi alte zeci de partidulețe, **au refuzat să mai facă comerţ cu China comunistă şi cu Federaţia Rusă, devenind cu toţii *"provest"* şi ducând ţara de râpă!** La începutul secolului XXI, în România, plasată pe ultimul loc în Europa şi cu şanse minime de a se integra vreodată în Uniunea Europeană, politicienii români încep să vorbească de *"revenirea pe pieţele tradiţionale"*. Cel mai probabil este că *"a trecut baba cu colacul"*...Ungaria, Polonia, Cehia au făcut acest lucru cu 12 ani în urmă.

În anul 1983, Japonia a depăşit fosta U.R.S.S., din punct de vedere al dezvoltării economice, trecând pe locul II, după S.U.A., iar după anul 1985, a devenit prima putere financiară a lumii, ameninţând poziţiile S.U.A. nu numai în bazinul Asia-Pacific, ci în întreaga lume. În ultimul deceniu al secolului XX, americanii considerau Japonia un inamic tot atât de periculos pentru interesele S.U.A. în lume, ca şi U.R.S.S., dacă nu chiar mai periculoasă.

Coşmarul nipon trece Oceanul

După anul 1991, odată cu dezmembrarea U.R.S.S. şi dispariţia "pericolului comunist", **percepţia americană a "pericolului japonez" s-a amplificat**. În noile condiţii create de încetarea Războiului Rece şi ale scăderii importanţei strategice a Japoniei, colosul american s-a întors împotriva fostului său mare aliat din Asia, **aplicându-i puternice lovituri subterane**. În anul 1993, peste 86% din americanii intervievaţi s-au exprimat în favoarea adoptării de către S.U.A. a unor măsuri care să pună stavilă expansiunii economiei Japoniei.

Într-un studiu dat publicităţii în revista *"Strategic Review"* din mai 1993, profesorul universitar american John H.**Maurer**, de la Institutul de Cercetări Economice Externe din Philadelphia, atrăgea atenţia forurilor conducătoare de la Washington: *"Dacă nu se va pune stavilă expansionismului economic al Japoniei, tehnologiile de vârf şi industria producătoare de bunuri de consum americane vor fi decimate, iar poziţia de lider a S.U.A. în economia mondială va fi subminată"*.

După anul 1994, starea de spirit antijaponeză din S.U.A. a atins dimensiuni paranoice. Societatea de consum americană a început să perceapă societatea neocomercială japoneză ca pe un duşman de moarte, în ciuda imenselor interdependenţe dintre economiile celor două puternice state.

Mase mari de americani au început să nutrească convingerea, de-a dreptul înspăimântătoare, potrivit căreia Japonia îşi va utiliza bogăţia pentru a submina şi influenţa deciziile politice de la Washington, a lua sub control şi domina piaţa de capital americană, tehnologiile de vârf şi mass-media din Statele Unite. În ambele ţări, retorica specifică epocii Războiului Rece a devenit foarte puternică, vorbindu-se chiar de **posibilitatea evoluţiei spre o confruntare deschisă între Japonia şi S.U.A.** Mai mult decât orice, a existat groaza americanilor că **Japonia ar putea depăşi S.U.A. în ceea ce priveşte valoarea produsului intern brut**, în primii ani ai secolului XXI, ceea ce ar marca intrarea societăţii americane într-o epocă a declinului său absolut, aşa cum s-au petrecut lucrurile cu Marea Britanie la începutului secolului XX, când a fost depăşită de către S.U.A.

Tokyo – "bombardat" de Washington !

Experţii economici americani ştiu însă foarte bine că, **în ciuda extraordinarei puteri a economiei japoneze, aceasta are o serie de vulnerabilităţi.** Printre altele, este **foarte dependentă de pieţele externe şi de accesul la resursele externe de materii prime**. După anul

1994, S.U.A. au început să lovească sistematic economia japoneză, punându-i obstacole în ceea ce privește accesul pe pieţele lumii, precum şi limitări în importurile esenţiale ale acestei ţări.

Un alt motiv pentru care cercurile politice americane conducătoare, entuziasmate până la extaz de "victoria" lor în Războiul Rece, s-au supărat pe japonezi, l-a constituit **refuzul acestora de a se alinia concepţiilor Washingtonului cu privire la noua ordine politică şi economică mondială.**

După scoaterea din cursă a fostei U.R.S.S. şi prăbuşirea "blocului comunist", **liderii americani au gândit la o lume controlată de un *"triunghi al puterii"* alcătuit din S.U.A., Japonia şi Germania, evident sub conducerea necontestată a Washingtonului.** O asemenea formulă de putere ar fi dus la subminarea tuturor structurilor postbelice care au constituit osatura ordinii politice şi economice mondiale, precum O.N.U., Uniunea Europeană, ASEAN, "Grupul celor 7" etc. **Atât Japonia, cât şi Germania au refuzat "ofertele" americane.** Puternic flancată de celelalte state membre în Uniunea Europeană, **Germania s-a dovedit invulnerabilă** la presiunile şi loviturile americane. **Japonia a fost însă afectată grav.** Din anul 1994 încoace, această ţară, ce părea a trăi un "miracol perpetuu", se află **în cea mai gravă recesiune economică** din întreaga perioadă care a trecut de la încheierea celui de-al doilea război mondial. Aceasta a fost **generată**, în mare măsură, **în mod premeditat, de către S.U.A.**

Agenţia Centrală de Informaţii şi Agenţia Naţională de Securitate, cei doi giganţi ai spionajului american, au reuşit să penetreze secretele economico-financiare ale Japoniei, facilitând executarea de *lovituri* prin surprindere şi **acţiuni speculative de tip pirateresc pe pieţele de capital**, care au zdruncinat economia, prioritar comercială, a Japoniei, fapt ce l-a provocat stagnarea. **Speculaţiile piratereşti prin furtul de informaţii, ca cele practicate de George Sörös, client permanent al C.I.A., au lovit în sistemul financiar al Japoniei**, care s-a dovedit vulnerabil, **dar şi în cele ale tuturor statelor din Asia, aflate în sfera de influenţă a Japoniei,** precum Indonezia, Malaezia, Thailanda şi Coreea de Sud.

În anul **1997**, pe fondul unui război subteran cumplit dintre Japonia, pe de o parte şi S.U.A. sprijinite de Marea Britanie, pe de altă parte, au fost aduse în stare de faliment marile bănci japoneze *Hokkaido Takoshuko Bank* şi *Yamachi Securities*, eveniment ce a zguduit din temelii sistemul financiar japonez. **Guvernul de la Tokyo a fost obligat să injecteze, din rezervele sale strategice, uriaşa sumă de 1.200 miliarde dolari pentru a stabiliza sistemul financiar şi a opri noi fali-**

mente de proporții. Lovituri similare a suferit și sistemul financiar al Rusiei în anul 1998, fapt ce demonstrează că pieţele de capital pot fi manevrate de Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional, instituții controlate de americani, care nu mai corespund noilor realități ale secolului XXI. În raporturile cu restul lumii, politica economică a S.U.A. s-a dovedit la fel de agresivă și de distructivă ca și politica sa externă și de securitate.

Musulmanii și Japonia – pericole mortale pentru SUA

După anul 1991, logica yankeilor a fost simplă: ***"I-am distrus pe ruși, iar acum ne ocupăm de «aliați», apoi vom stăpâni planeta după bunul plac..."***

Iată de ce năpraznicele lovituri primite de S.U.A. la **11 septembrie 2001**, de pe urma cărora economia americană a înregistrat **pierderi de peste 3.000 miliarde dolari**, iar acțiunile Bursei din New York **au scăzut cu circa 30%**, chiar dacă au fost executate de arabi, i-au răzbunat și i-au bucurat pe mulți, dar pe tăcute...

Experiența dureroasă prin care trece Japonia, de mai bine de **opt ani** fără întrerupere, loviturile pe care le-a primit din partea celui mai mare aliat și partener economic, demonstrează **cât de trecătoare sunt alianțele și cât de permanente interesele**. Iată cum, aliatul de astăzi te poate lovi mortal mâine, fără nici o mustrare de conștiință...

În ultimii ani, în România se flutură cu frenezie stindardul "parteneriatului strategic cu S.U.A." S-a întrebat oare cineva, cu condeiul în mână, **ce beneficii economice a adus acest parteneriat României, după 1990 încoace?** Cred că ar fi bine să-i întrebăm pe muncitorii de la Reșița, unde au existat furnale și oțelării înainte de apariția pe harta lumii a S.U.A. și în care flacăra permanentă s-a stins cu "ajutor" american...

Japonezii își ling rănile pricinuite de diversiunile economico-financiare americane care i-au luat prin surprindere. **Replica acestei teribile națiuni de luptători și spioni înnăscuți nu va întârzia.**

Aceasta va fi pregătită metodic și în timp, **va viza domeniile vitale ale adversarului**, iar efectele vor fi dureroase și de lungă durată pentru acesta.

La războiul cu lumea musulmană, în care s-au aruncat fără să știe cum vor ieși, **americanii vor trebui să adauge și un război economic cu civilizația japoneză...**

Capitolul XII

SPIONAJUL ŞI PUTEREA ÎN SECOLUL XXI

O lume a haosului: globalizare americană şi "războaie sfinte"

Evenimentele de la 11 septembrie 2001 au spulberat speranţele cercurilor politice ultraconservatoare de la Washington de a construi o *"lume monopolară"*, dominată total de către S.U.A. Conceptul *"PAX AMERICANA"*, ce urma să constituie piatra de temelie a noii ordini politice şi economice internaţionale pentru următoarele 3-4 decenii, s-a făcut ţăndări. **"Globalizarea" sub bagheta americană a primit o lovitură mortală, fiind contestată pe toate meridianele globului.** Prin introducerea cu succes a monedei "euro", sistemul financiar internaţional impus de americani, după cel de-al doilea război mondial a primit o lovitură puternică şi, în final, se va prăbuşi, fiind nevoie de unul nou. Uniunea Europeană, cu moneda proprie, cu o putere în creştere faţă de dolar, s-a decuplat de sistemul economic american odată cu spargerea monopolului dolarului ca unică monedă de schimb şi de rezerve valutare. Pe măsura degradării **N.A.T.O.**, proces ce se va accentua după reuniunea la nivel înalt de la Praga din noiembrie 2002, **această alianţă militară va deveni una reziduală**.

Primirea în N.A.T.O. a "dezertorilor" din fostul Tratat de la Varşovia nu va adăuga nici o fărâmă de putere acestei alianţe muribunde.

În anii ce urmează, există un imens pericol ca locul vechii *"Cortine de Fier"* să fie luat de *"Cortina de Aur"*, care să dividă Europa în ţări bogate şi ţări sărace. Şanse de a fi prinse la vest de această nouă cortină le au statele foste comuniste **de rit catolic**, respectiv Slovenia, Cehia, Ungaria, Slovacia, Polonia, Estonia, Croaţia, Letonia şi Lituania, adică acele state care sunt prevăzute în "primul val" de admitere în Uniunea Europeană. La est de "Cortina de Aur" se vor situa, cu siguranţă, pentru multă vreme, statele **de rit ortodox şi musulman**, respectiv Serbia-Muntenegru, Bosnia-Herţegovina, Macedonia, România, Bulgaria şi Albania. Şansele ca aceste state să fie admise în Uniunea Europeană într-un viitor previzibil sunt minime, iar pentru unele din aceste ţări, inclusiv România, ar putea fi chiar excluse.

După cum apreciază analistul american Randall Price, în cartea sa *"Unholy War"* (Un război nesfânt), Editura Harvest House Publishers din Oregon - S.U.A., 2002, cei **19** terorişti de origine arabă, în majoritatea lor deţinători ai cetăţeniei americane, care au umilit S.U.A. prin

efectele loviturilor de la 11 septembrie 2001, **au schimbat cursul istoriei S.U.A. şi al lumii întregi.**

Data de 11 septembrie 2001 marchează încheierea epocii post-război rece şi intrarea într-o nouă epocă, definită deocamdată, în grabă, drept epocă a războiului împotriva terorismului. Ceea ce defineşte de la început "noua epocă" este haosul, dezorientarea, dezordinea, spaima si mai ales constatarea că nicăieri în lume nu mai există "sanctuare de securitate", intangibile, ferite de ororile războiului, aşa cum credeau americanii despre ţara lor.

Totodată, 11 septembrie 2001 marchează şi trecerea Omenirii de la terorismul modern, manifestat în limite controlabile şi suportabile, **la superterorism sau terorismul catastrofic**, fără limite în ale-gerea atât a mijloacelor, cât şi a metodelor de lovire. **Terorismul a devenit componenta de bază a strategiei ripostei asimetrice**, adoptată de către acele forţe de orientare antiamericane şi antioccidentale în general, care nu ar putea face faţă într-un alt mod superiorităţii militare zdrobitoare a S.U.A. şi aliaţilor lor. Chiar dacă place sau nu, **terorismul a devenit arma celor mulţi şi săraci**, care s-a dovedit atât de cumplită, în toamna anului 2001, încât va trebui luată în calculul raportului de forţe la scară globală, în secolul care a început.

Ierusalimul şi...resursele planetei

Principalele purtătoare ale superterorismului sunt mişcările politice fundamentaliste, radicale, extremiste şi fanatice islamice. Baza socială a acestor forme de manifestări teroriste islamice se găseşte **peste tot în cele 66 de ţări musulmane**, cu o populaţie de **1.300.000.000** (un miliard treisute de milioane) **de locuitori**.

Din acest motiv, Randall Price consideră că **terorismul nu poate fi separat de islamism**. Ca atare, declaraţia preşedintelui G.W.Bush că, la 7 octombrie 2001, când au fost declanşate acţiunile militare americane din Afganistan, s-a pus în mişcare "războiul împotriva terorismului" este falsă şi nefondată. **În realitate, S.U.A. şi aliaţii lor au declanşat un război împotriva lumii islamice**, este de părere analistul american.

"Nodul gordian" al războiului dintre lumea islamică şi lumea creştină occidentală, cel puţin formal, îl constituie criza endemică palestiniano-israeliană, iar punctul nevralgic al acestuia este IERUSALIMUL. Consecinţele acestui război, ce se anunţă a fi **fără sfârşit**, ar putea fi **apocaliptice**.

În spatele acestuia, se derulează însă **un război şi mai cumplit** şi anume cel **pentru acapararea resurselor planetei**. În acest război,

alături de politică, serviciile de spionaj, armată şi companiile transnaţionale, **religia va juca un rol esenţial**. Dumnezeu, Allah şi Iehova, vor fi invocaţi de către părţile beligerante pentru a-şi susţine "dreptatea cauzei" pentru care luptă şi pentru a-şi motiva atrocităţile.

La acest scenariu cu adevărat înspăimântător va trebui adăugat şi **războiul economic subteran**, susţinut de spionajul economic şi industrial, **dintre** marile centre de putere economică ale lumii, respectiv **Uniunea Europeană, S.U.A., Japonia, Federaţia Rusă şi China.**

Cadrul actual şi de perspectivă al lumii secolului XXI se anunţă **un adevărat paradis pentru serviciile de spionaj**. Perioadele mai îndelungate de pace, de destindere, de colaborare au constituit întotdeauna adevărate pericole de moarte atât pentru armate şi industriile de război care le susţin, cât şi pentru serviciile de spionaj.

"Jihad"-ul a început cu...proclamarea statului Israel

Trebuie să precizăm, de la bun început, că ceea ce Washingtonul numeşte ***"război împotriva terorismului"*** lumea musulmană, de la un capăt, la altul numeşte ***"război sfânt"*** (Jihad). **Acesta nu a început la 11 septembrie 2001**, prin atacul asupra *World Trade Center*, Pentagonului şi Casei Albe (aceasta din urmă fiind ratată, spre binele lui G.W.Bush), **ci în mai 1948, odată cu proclamarea Israelului, ca stat de sine stătător, de către O.N.U., sub presiunile S.U.A. Acest război neîntrerupt are la bază refuzul lumii musulmane de a recunoaşte existenţa statului israelian şi stăpânirea de către acesta a Ierusalimului, considerat loc sfânt al islamului încă din anul 630,** când a fost cucerit de către arabi şi stăpânit de către aceştia până în anul 1967.

Jihadul a trecut prin războaiele arabo-israeliene din 1948, 1956, 1967 şi 1973, pierdute toate de către arabi. Aceste victorii au fost posibile datorită faptului că de partea Israelului au stat neclintite S.U.A., cu toate forţele lor. Adăugând la acestea condiţiile inechitabile în care este stors, de către S.U.A. şi aliaţii lor, petrolul arab, angajarea S.U.A. în războiul din Golful Persic din 1991 şi prezenţa militară americană pe "pământul sfânt" al Arabiei Saudite, unde se află Mecca şi mormântul profetului Mahomed, veţi avea **explicaţia cauzei atacurilor teroriste de la 11 septembrie 2001**, care au declanşat angajarea pe faţă a S.U.A. în războiul cu lumea musulmană. Pentru cei care cunosc esenţa credinţei islamice şi scrierile din Coran, biblia acestui cult religios, cel mai nou din cele existente în lume, **un sfârşit al acestui război este imposibil de întrevăzut**. Aceasta ţinând cont şi de faptul că războiul dintre evrei şi arabi, ambele fiind popoare semite şi biblice, durează de 3.000 ani.

Religia musulmană este cea care se răspândeşte cel mai rapid în lume. În ultimii 50 ani, numărul credincioşilor de cult islamic a crescut cu **500%**, în timp ce numărul creştinilor a sporit cu doar **47%**.

Ignoranţi în materie de istorie, **americanii**, încrezători până la absurd în uriaşa lor forţă militară, **nici nu ştiu de fapt în ce s-au vârât!** În epoca de peste 45 ani a Războiului Rece, lumea musulmană a sprijinit S.U.A. în lupta împotriva comunismului. După căderea comunismului, această lume a devenit ostilă şi inamică a S.U.A.

Apocalipsa – în pregătiri febrile !

Atât **S.U.A.**, cât şi **Israelul**, principalele protagoniste ale "războiului împotriva terorismului", sunt **puteri nucleare**. Putere nucleară a devenit din 1998 **şi Pakistanul**, care este **centrul mondial al terorismului islamic**. În **India**, altă putere nucleară, trăiesc **140.000.000 de musulmani. Indonezia,** cea mai populată ţară musulmană, cu peste 200.000.000 de locuitori, aspiră să intre în "clubul nuclear". **Iranul** şi **Egiptul** sunt alte state musulmane cu posibilităţi de a ajunge în posesia armei nucleare. Pe urmele armelor de nimicire în masă, inclusiv nucleare, se află **şi organizaţii teroriste islamice**, în frunte cu de acum faimoasa ***Al Qaeda***. În aceste condiţii, nimeni nu poate garanta că *"Jihadul islamic"* sau *"războiul antiterorist"* (i se mai spune şi *"cruciada antiteroristă"*) nu se va încheia de o manieră apocaliptică, aşa cum scrie în "Noul Testament"...

Israelul şi S.U.A., legate una de alta, dat fiind că în Statele Unite trăiesc şi ocupă poziţii cheie peste 6 milioane de evrei, vor fi cele mai afectate de războiul fără sfârşit în care s-a intrat.

Federaţia Rusă este prinsă în *"Jihad"* datorită pericolului unor explozii politice de inspiraţie islamică în fostele republici sovietice cu populaţie musulmană - Azerbaidjan, Turkmenistan, Uzbekistan, Kârghizstan - cu circa 54.000.000 de musulmani, dar mai ales datorită crizei cecene, care durează din 1991. Se ştie însă că **terorismul cecen a fost incitat, înarmat şi sprijinit de C.I.A.**, în cooperare cu Turcia şi Arabia Saudită. Până la 11 septembrie 2001, la Washington şi în Europa de Vest, teroriştii ceceni erau răsfăţaţi cu titlul de *"luptători pentru libertate"*.

SUA întărâtă Rusia ?!

În **octombrie 2002**, Rusia a fost crunt umilită de teroriştii ceceni, sprijiniţi de fraţii lor mai mari din Al Qaeda, când au luat **700 de ostatici, la Teatrul Nord-Est din Moscova.** De data aceasta, Rusia "s-a bucurat", cel puţin formal, de *"simpatia şi sprijinul S.U.A."*. Am convingerea însă că, în subteran, Washingtonul s-a bucurat de necazurile lui

Vladimir Putin, dat fiind faptul că **S.U.A. urmăresc scoaterea rușilor din zona Caucazului.**

Acțiunea comandoului cecen a fost temerară, reușind să readucă în atenția întregii lumi "problema Ceceniei". În același timp, și Rusia a demonstrat că are forțe speciale excelente, eliberându-i pe ostatici cu pierderi "suportabile", deși riscurile au fost enorme.

Este foarte posibil ca acțiunea teroristă cecenă de la Moscova din ultima decadă a lunii octombrie 2002, să fi fost **pregătită în Georgia**, unde există enclave și baze ale luptătorilor ceceni, fugiți din propria lor țară, aflată sub ocupația trupelor rusești. Numărul exact al luptătorilor ceceni din Georgia nu este cunoscut, dar se vorbea de un efectiv de peste 600 de combatanți.

În Georgia au apărut, din anul 2002, și efective ale trupelor speciale americane, iar agenții C.I.A. se plimbă, prin această fostă republică sovietică condusă de Șevarnadze, complicele lui M.Gorbaciov, în opera de dezmembrare a fostei U.R.S.S., **ca la ei acasă**, la Langley, în Virginia...

În a doua jumătate a anului 2002, chiar președintele V.Putin a atras atenția guvernului Georgiei să pună capăt prezenței în această țară a forțelor de gherilă cecene. În caz contrar, Moscova amenința cu pătrunderea trupelor rusești în Georgia. Punând toate aceste elemente la un loc și ținând cont de legăturile vechi dintre C.I.A. și mișcarea antirusească din Cecenia, **este greu de crezut că agenții C.I.A. din Georgia nu au legături cu luptătorii** ("teroriștii" în accepțiunea Moscovei) **ceceni**. Mai mult chiar, **C.I.A. ar fi putut fi la curent cu operația de la teatrul moscovit**. În acest caz, "sprijinul" declarativ al Washingtonului nu a fost altceva decât o măsură preventivă de acoperire.

Europa de Vest și Japonia – în așteptarea avantajelor

Marile state din Europa de Vest sunt compromise în lumea islamică datorită celor 500 de ani de practici coloniale. În afară de Marea Britanie, care se consideră "mama" S.U.A. și este puternic ancorată la voința Washingtonului, acestea **nu se vor angaja, decât selectiv și în funcție de interesele lor directe, în *"războiul împotriva terorismului"*, alături de S.U.A.**

Este posibilă angajarea Franței în Algeria, Maroc și Tunisia, unde are interese directe. Franța și Germania au spus un "NU" categoric președintelui G.W.Bush când s-a pus problema intervenției militare împotriva Irakului. Mai mult chiar, în octombrie 2002, ministrul Justiției din Germania l-a comparat pe G.W.Bush cu Adolf Hitler, fapt ce a provocat un scandal diplomatic imens între Washington și Berlin.

---

* N. edit.: Amănunte suplimentare, în ***"Adevăruri explozive"*** – **vol. II** (autor: Teodor Filip, Ed. OBIECTIV, 2003)

Ţara care va profita cel mai mult de pe urma războiului împotriva terorismului declanşat de S.U.A. în octombrie 2002, va fi Japonia. Între Japonia, ţara unei civilizaţii unice (total diferită de civilizaţia occidentală creştină) şi lumea musulmană nu există contradicţii de fond. Japonia a refuzat categoric să participe la războiul din Golful Persic în 1991, cu toate presiunile uriaşe ale Washingtonului.

Serviciile de spionaj japoneze sunt bine implantate în lumea islamică, iar marile companii transnaţionale din Japonia câştigă teren în defavoarea celor americane, mai ales în Asia.

SUA şi România se joacă cu "focul" islamic !

N.A.T.O. nu va avea nici un rol în războiul împotriva terorismului. După mariajul tardiv cu *"Grupul de la Vilnius"*, din care face parte şi România, încet dar sigur, această relicvă a războiului rece îşi va da obştescul sfârşit. **Cu sau fără voia Washingtonului, N.A.T.O. va fi înmormântat cu onoruri militare,** aşa cum a propus senatorul american de Georgia, John Lindon, încă din luna decembrie 1995.

Implicarea României, cea mai săracă ţară din Europa, cu un produs intern brut sub 2.000 dolari/pers, **în acţiunile din Afganistan**, de dragul intrării în N.A.T.O. şi pentru a ne face "iubiţi" la Washington, **este o acţiune demnă de milă**, ce nici nu merită a fi comentată ! Iniţiatorii acesteia s-ar putea să dea socoteală într-o bună zi, dacă vor fi pierdute vieţi de ostaşi români pentru interese străine...

S.U.A. vor fi principalele forţe ale luptei la scară globală împotriva terorismului, dar şi cele care vor suporta consecinţele ce decurg din aceasta. **Washingtonului îi va fi, însă, imposibil să construiască o mare coaliţie antiteroristă,** aşa cum a reuşit G.Bush ("cel bătrân"), în contextul războiului din Golful Persic.

Potrivit declaraţiilor ministrului Apărării al S.U.A., Donald H.Rumsfeld, la începutul anului 2003, S.U.A. aveau angajate, pe fronturile războiului antiterorist, efective militare de peste **60.000** de militari.*

Înaltul demnitar american a recunoscut deschis că **obiectivele intervenţiei militare din Afganistan au fost doar parţial atinse**. S-a realizat doar înlăturarea regimului taliban (adus la putere de C.I.A.), dar nu şi distrugerea organizaţiei teroriste **Al Qaeda (altă "operă" a C.I.A.)** şi nici prinderea lui Osama bin Laden, care continuă să-l sfideze pe *"Marele Satan"*, adică S.U.A.

Evenimentele din toamna anului 2002, marcate de avarierea petrolierului francez, cu un deplasament de 400.000 tone, în Golful Yemen,

---

* **N. edit.**: În octombrie 2002, când această lucrare a fost predată Editurii OBIECTIV.

de uciderea a peste 200 de creştini şi rănirea altor 300 în insula indoneziană Bali, zeci de atentate cu bombe în Filipine, cei 700 de ostatici de la Moscova şi "Intifada" tot mai sângeroasă din Israel, demonstrează că **terorismul islamic internaţional a primit provocarea lumii creştine şi s-a pus pe treabă**. Cu siguranţă că vor urma evenimente şi mai cutremurătoare !

Învăţămintele lui Osama pentru juniorul George

Statele Unite ale Americii au tras multe învăţăminte de pe urma loviturilor teroriste de la 11 septembrie 2002, **luând măsurile de rigoare**. Iată câteva dintre acestea:

• Pentru prima dată în istoria S.U.A., **în luna iulie 2002 a fost aprobată *"Strategia Naţională de Securitate Internă"***, a doua ca importanţă după Strategia Naţională de Apărare. Tot pentru prima dată, se recunoaşte faptul că teritoriul S.U.A. este vulnerabil faţă de atacurile teroriste. În noile condiţii, şi doctrina militară a S.U.A. a suferit modificări. S-a renunţat la obiectivul purtării concomitente a două războaie şi câştigării acestora. Este vorba de un război în Orientul Mijlociu (vizând Irakul) şi un război în Asia (vizând Coreea de Nord). Apărarea teritoriului S.U.A. a devenit prioritară în raport cu ambiţiile militare externe ale americanilor.

• După un an de la evenimentele din 11 septembrie 2001, specialiştii americani au ajuns la concluzii potrivit cărora **terorismul internaţional ar putea executa lovituri şi realiza efecte catastrofice, asupra următoarelor elemente vitale de infrastructură ale S.U.A.:** agricultura şi rezervele alimentare; sistemele de aprovizionare cu apă potabilă; elementele sistemului de sănătate publică; sistemul energetic naţional; instituţiile guvernamentale; bazele industriei militare; sistemul naţional de telecomunicaţii şi informaţional; sistemele de transporturi terestre, aeriene şi navale; sistemul financiar-bancar; industria chimică.

Aceste obiective, ce pot intra în atenţia structurilor teroriste pentru lovituri cu efecte catastrofice, adică strategice din punct de vedere al amplorii, **sunt valabile pentru oricare altă ţară** care ar comite imprudenţa de a se angaja, fără rezerve, pe calea "războiului împotriva terorismului", declanşat de către S.U.A.

Şi România ar putea fi lovită într-o zi, dacă va continua să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala...

Din modul cum şi-au reajustat strategiile de securitate internă şi externă, precum şi doctrina militară, rezultă o notă de **mai multă prudenţă** din partea cercurilor politico-militare americane.

S-a renunţat la pretenţia că ei pot purta şi câştiga orice război, văzându-se clar că **prima mare confruntare cu terorismul internaţional (cea de la 11 septembrie 2001) a fost pierdută de către S.U.A.** Dacă ne

este permisă o apreciere mai plastică, celebră deja, după experienţa tragică prin care au trecut, americanii au cam făcut "ciocul mic"...

În *"Strategia Naţională de Securitate Internă"* S.U.A. nu-şi mai propun *"să distrugă terorismul internaţional"*, cum a declarat bombastic preşedintele G.W.Bush, după ce a avut norocul să scape cu viaţă la 11 septembrie 2001, ci **obiective mai modeste** cum ar fi:

- prevenirea atacurilor teroriste din interiorul S.U.A.;
- reducerea vulnerabilităţii S.U.A. faţă de terorism (şi nu eliminarea acestuia, lucru imposibil);
- diminuarea distrugerilor şi refacerea de pe urma atacurilor teroriste ce s-ar putea produce.

Americanii recunosc deschis, într-un document de cea mai înaltă respectabilitate, faptul că teroriştii sunt actori de valoare strategică şi nu nişte asasini ordinari, *"oameni care ucid din plăcere"*, aşa cum s-au exprimat nu de puţine ori.

Definirea, de către însuşi preşedintele G.W.Bush, a teroristului drept ***"actor strategic"*** exprimă o anumită notă de respect faţă de acest tip de luptător care domină scena politico-militară a lumii, la începutul secolului XXI.

Ce poate face o mână de terorişti în calitate de "actori strategici" s-a văzut la 11 septembrie 2001, când **aceştia (19 la număr) au provocat S.U.A., în circa 20 minute pierderi mai mari decât valoarea tuturor pierderilor suferite de această ţară în toate războaiele la care a luat parte, de la naşterea sa în 1775 şi până în zilele noastre...**

Spionii în primele rânduri...dar nu în România !

Atât războaiele economice subterane tot mai aprige care se derulează, cât şi marile bătălii pentru resursele naturale ale planetei, desfăşurate sub masca războiului împotriva terorismului, **vor conferi serviciilor de spionaj un rol sporit faţă de cel din secolul trecut. Raportul dintre spionaj şi putere se va amplifica.** Primii care au pătruns în Afganistan în octombrie 2001 au fost agenţii de spionaj ai C.I.A. Aceştia i-au plătit, cu sute de milioane de dolari, pe liderii talibanilor şi pe comandanţii regionali ai "mujahedinilor" (luptătorii lui Allah), ca să nu opună rezistenţă faţă de trupele americane. Probabil că atâta timp cât vor ţine banii va dura şi pacea...

Cele 50 miliarde dolari alocate în plus, de către Congresul S.U.A., **pentru problemele de securitate**, după 11 septembrie 2001, vor fi folosite cu precădere de către serviciile de spionaj şi cele de poliţie.

Un element de noutate absolută în materie de spionaj şi putere îl reprezintă **măsurile adoptate de către Uniunea Europeană, de a-şi elabora o strategie unitară în domeniul culegerii de informaţii şi de**

a-şi crea structuri de spionaj proprii, subordonate Comisiei Uniunii Europene. Aceste măsuri au fost încorporate în prevederile Tratatului de la Amsterdam, din octombrie 1997.

S.U.A. s-au străduit, timp de 50 ani, să realizeze ceva asemănător în cadrul N.A.T.O., dar fără succes.

Rusia este preocupată, în cel mai înalt grad, **de refacerea puterii şi creşterea eficienţei serviciilor sale de spionaj**. Temutul şi compromisul K.G.B. a dispărut prin măsuri de descentralizare.

Misiunile de spionaj politic, economic, ştiinţific şi tehnic au fost preluate de către noul **S.V.R.** (Serviciul de Informaţii Externe). Acesta are în compunere **trei direcţii generale şi 11 departamente geografice**. Sarcinile pe linia spionajului economic şi industrial sunt prioritare, urmate de cele vizând acţiunile teroriste naţionalist-separatiste.

După 11 septembrie 2001, între S.V.R. şi C.I.A. s-au stabilit unele contacte de cooperare, dar acestea nu exclud loviturile subterane dure pe care acestea şi le aplică reciproc, aşa cum este, de altfel, firesc în universul spionajului, de la Facerea Lumii şi până în zilele noastre.

Japonia şi-a reorganizat şi restructurat din temelii serviciile de informaţii, de analiză şi estimări şi de securitate internă, care fuseseră construite după tipic american şi erau dominate de C.I.A. Toate serviciile secrete ale Japoniei au fost "renaţionalizate" şi subordonate cabinetului primului-ministru. Procesul de reorganizare s-a încheiat în anul 1998. Japonia a intrat în secolul XXI cu servicii de spionaj şi securitate internă absolut înnoite. Relaţiile Japonia-S.U.A. nu vor mai fi aceleaşi ca în epoca Războiului Rece.

Între **1992-1995** a avut loc **o profundă "reformă"** (termen la modă în toată lumea) **a serviciilor de informaţii din Franţa**.

După războiul din Golful Persic, din 1991 şi agresiunea aeriană a S.U.A. şi N.A.T.O. împotriva Iugoslaviei, din 1999, Franţa a pus bazele unui serviciu de cercetare strategică globală prin sateliţi şi mijloace radioelectronice. Spionajul economic şi industrial rămân însă prioritare, având ca ţintă principală S.U.A.

Serviciul de spionaj al Germaniei unificate, B.N.D. (Bundesnachrichtendienst), **s-a restructurat, a ieşit de sub tutela C.I.A.**, iar din anul 2000 şi-a mutat sediul la Berlin. Acesta a devenit un serviciu de spionaj global, potrivit cu puterea economică a Germaniei, operează în peste 100 de state ale lumii şi se subordonează cancelarului Germaniei.

B.N.D. este implicat puternic în eforturile Uniunii Europene de realizare a unei strategii unice şi a unor structuri integrate de spionaj.

România este ca şi inexistentă în universul serviciilor secrete. Cu o economie împinsă la limitele sărăciei şi ineficienţei, cu o administrare şi guvernare lipsite de profesionism şi responsabilitate, situaţia nici

nu ar putea fi alta. **Societatea românească este generatoare de sărăcie, fapt ce ar putea avea ca rezultat final dezmembrarea României ca stat.**

Amestecul "consilierilor" străini în treburile interne ale serviciilor secrete ale României nu poate avea decât efecte negative în toate planurile. Continuă **mascarada "dosarelor Securității"**, acțiune prin care niște neaveniți scotocesc prin arhivele secrete ale statului fără pic de rușine și discernământ. Cine ar mai accepta să coopereze cu serviciile de informații și de securitate internă ale României gândind că, într-o bună zi, în viitor, alți "revoluționari" ar scotoci din nou prin arhivele secrete ale statului, punându-le în pericol onoarea, libertatea și poate chiar viața? La români, binomul spionaj-putere nu există. **Am intrat în secolul XXI cu niște servicii secrete trecute pe sub lupa agenților străini de spionaj deghizați în "consilieri", gata să le subordonăm N.A.T.O. sau cui s-o nimeri**, numai să avem o imagine "luminată" la Washington sau aiurea...

Profesioniștii au fost alungați sub pretextul că au făcut parte din "securitate", **iar cei promovați sunt timorați, dezorientați, blocați** de tot felul de legi și "comitete parlamentare". A fost caracteristic pentru români să nu dispună de servicii de spionaj și de securitate puternice, în toate momentele decisive ale istoriei lor. **De aceea, nici nu am ajuns departe...**

Anexa 1

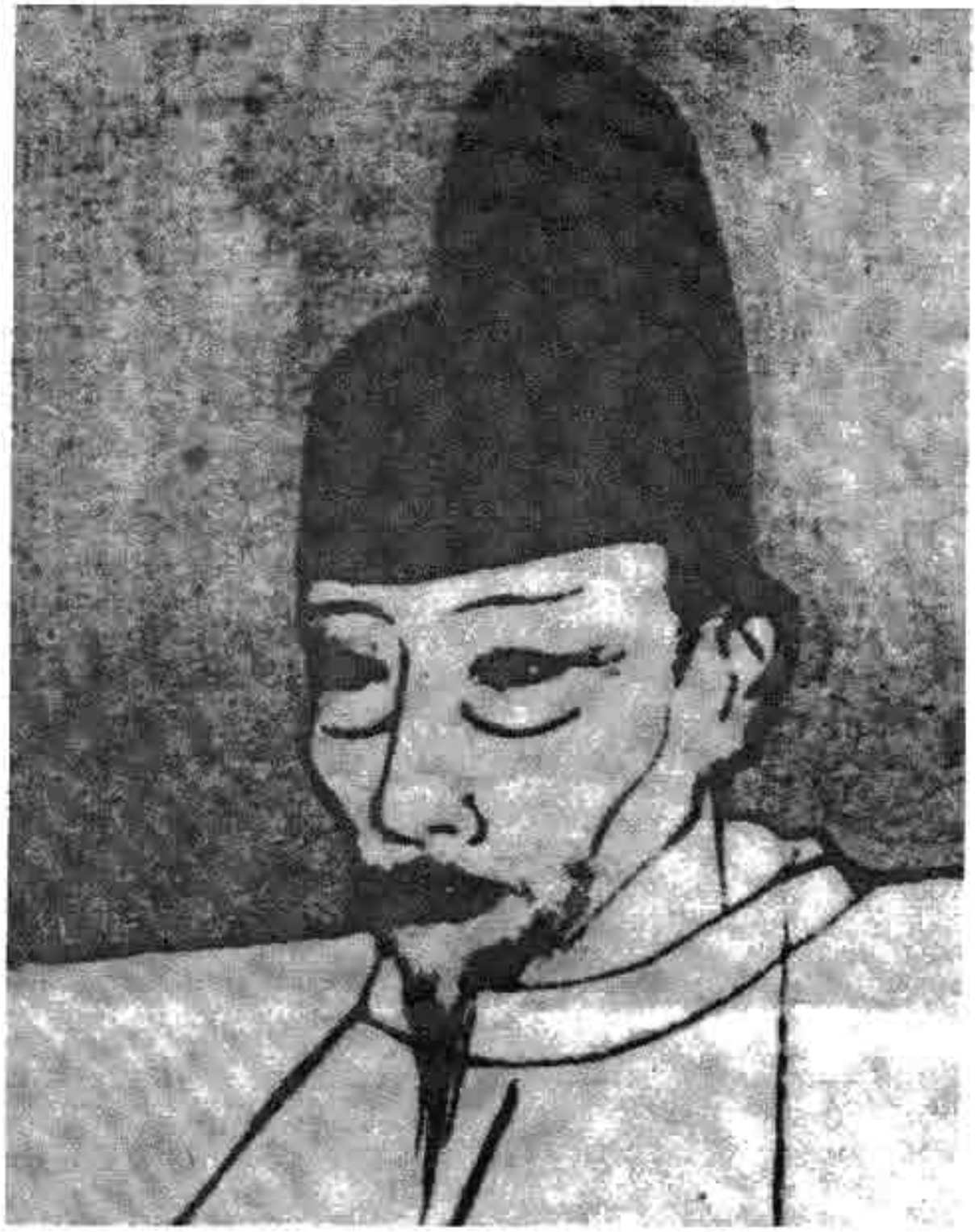

Toyotomi Hideyoshi cel mai mare spion japonez al tuturor timpurilor, fondatorul statului centralizat.
Celebrul automobil Toyota își trage numele de la acest erou național legendar al "Țării soarelui răsare".

Anexa 2

Anexa 1

Mitsuru Toyoma - unul din conducătorii societăţii secrete "Oceanul Negru" care a jucat un mare rol în construirea Japoniei moderne. A desfăşurat ample acţiuni de spionaj în China, care au condus la înfrângerea acesteia în războiul din 1894-1895. Misiunile acesteia, dar la scară globală, au fost preluate şi continuate de societatea secretă "Dragonul Negru".

Ryohei Uchida - fondatorul societăţii secrete "Dragonul Negru", una dintre cele mai teribile care au existat vreodată în lume. Specializată în spionaj, diversiuni, corupţie, şantaj, sabotaje şi asasinate politice, aceasta a jucat un rol imens în crearea imperiului Japonez în prima jumătate a secolului XX.
A fost desfiinţată de americani în anul 1945.

Kenji Doihara, un as al spionajului japonez,
cu un rol esenţial în ocuparea Manciuriei.

Yoshiko Kawashima - născută într-o familie princiară chineză,
devenită japoneză, prin adopţie, a fost o agentă strălucită a spionajului militar
al Japoniei. A fost supranumită "Ioana d'Arc" a Manciuriei pentru "merite"
în încorporarea acestei bogate provincii a Chinei în Imperiul Japonez.
Se deghiza în bărbat.

Anexa 4

Nicolae al II-lea (1868-1918), ultimul împărat al Rusiei,
văr primar cu regina Maria a României, a fost asasinat de bolşevici
la Ekaterinburg, în iulie 1918. Încercările spionajului japonez de a-l elibera
şi scoate din Rusia i-au precipitat moartea, lui şi întregii familii imperiale.

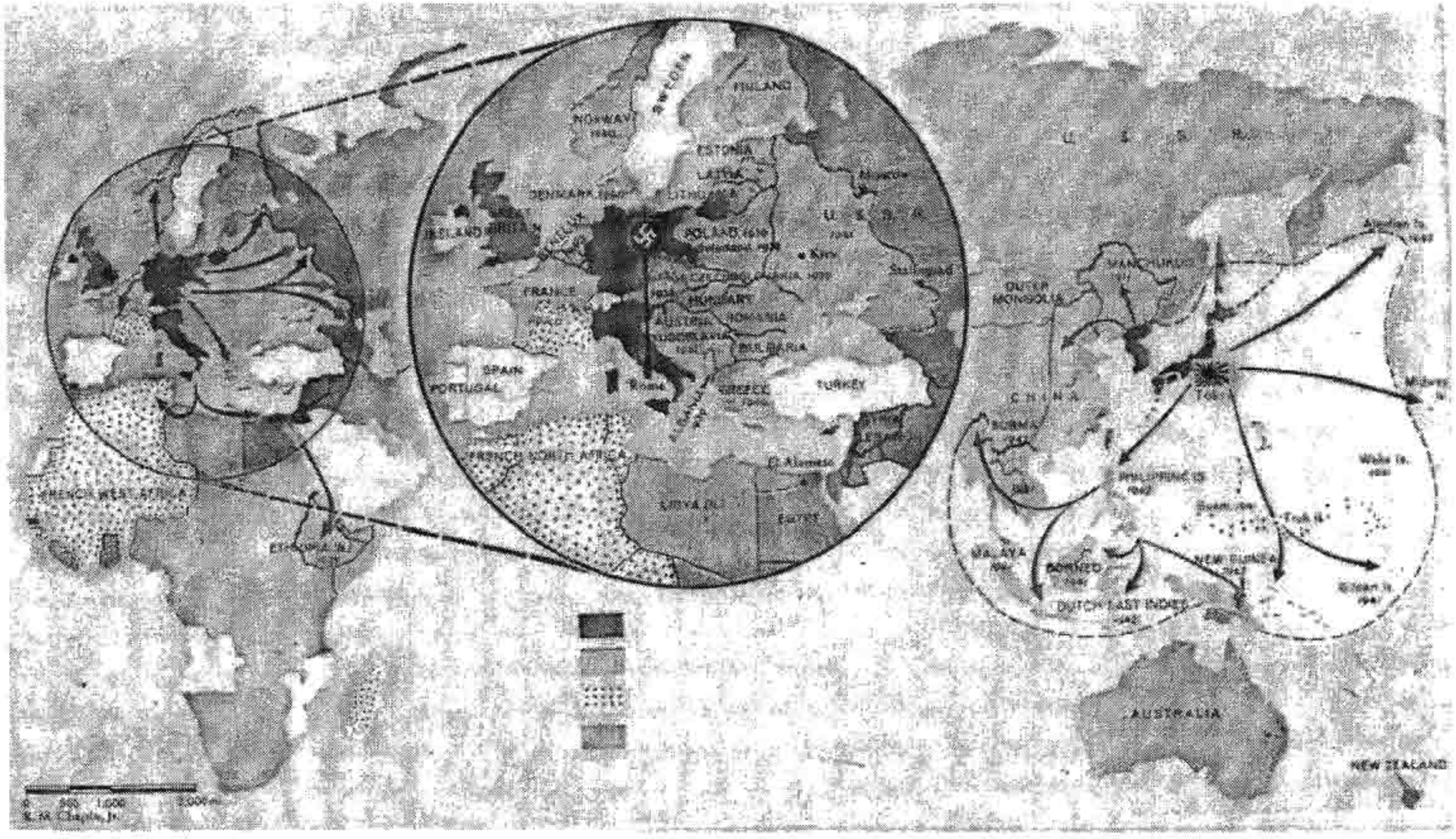

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL
1939-1945
Bătăliile sunt câştigate sau pierdute pe frontul spionajului chiar înainte de a începe.

Anexa 5

Anexa 6

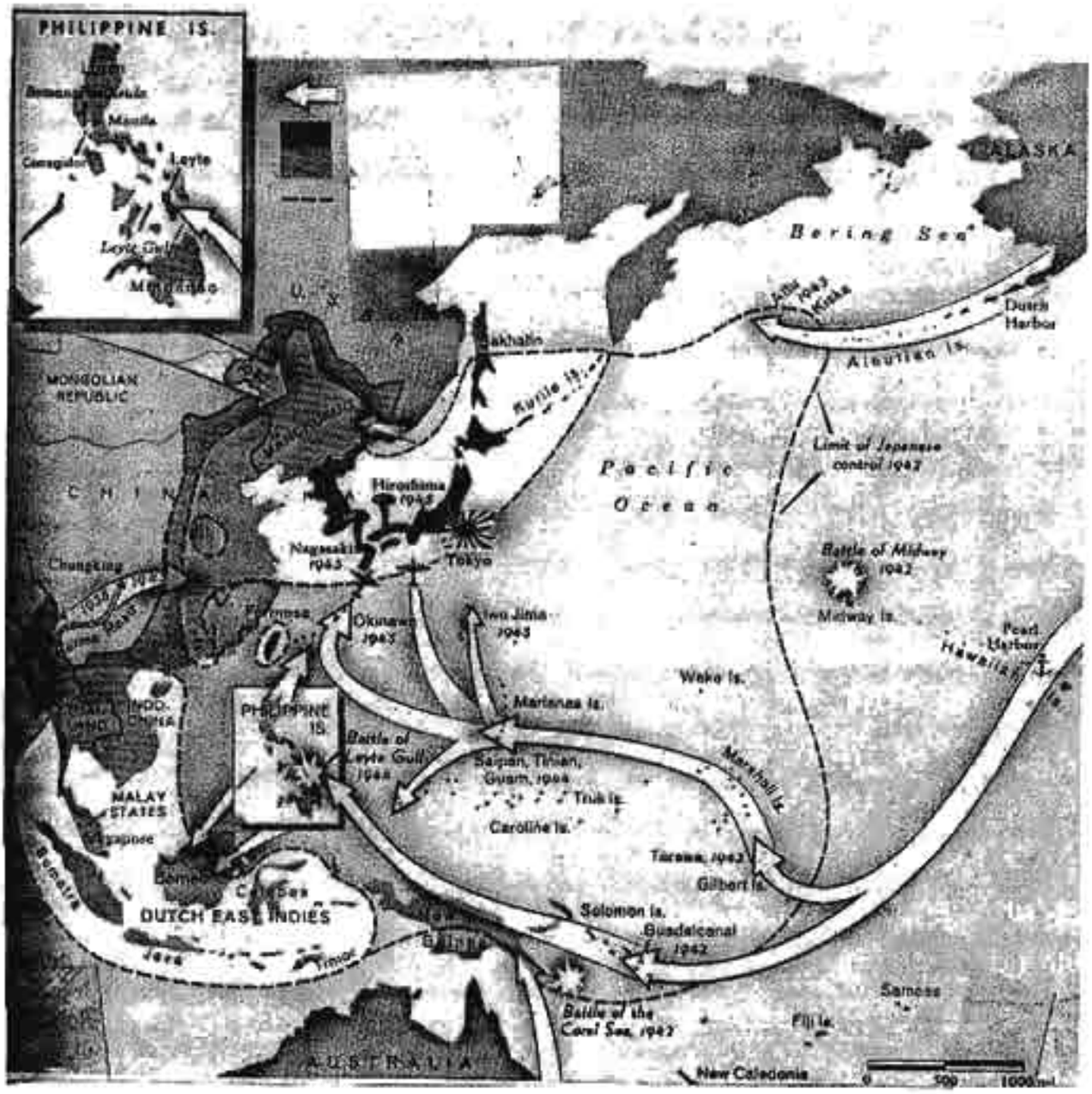

Marile bătălii ale războiului din Pacific, 1941-1945,
purtate de Forţele armate ale părţilor beligerante
Dar câştigate sau pierdute de către serviciile de spionaj.

Generalul Hiroshi Oshima - fost ataşat militar, apoi ambasador al Japoniei
la Berlin, în anii celui de al doilea război mondial.
A constituit un "canal orb" de scurgere de informaţii către anglo-americani,
Cu efecte devastatoare pentru Japonia.

Anexa 8

Amiralul Isoroku Yamamoto, genialul comandant al Forţelor Maritime Imperiale japoneze, autorul atacului de la Pearl Harbour - împotriva Flotei SUA din Pacific, de la 7 decembrie 1941. A fost asasinat de spionajul american la 18 aprilie 1943. Dovadă că spionajul poate surclasa puterea.

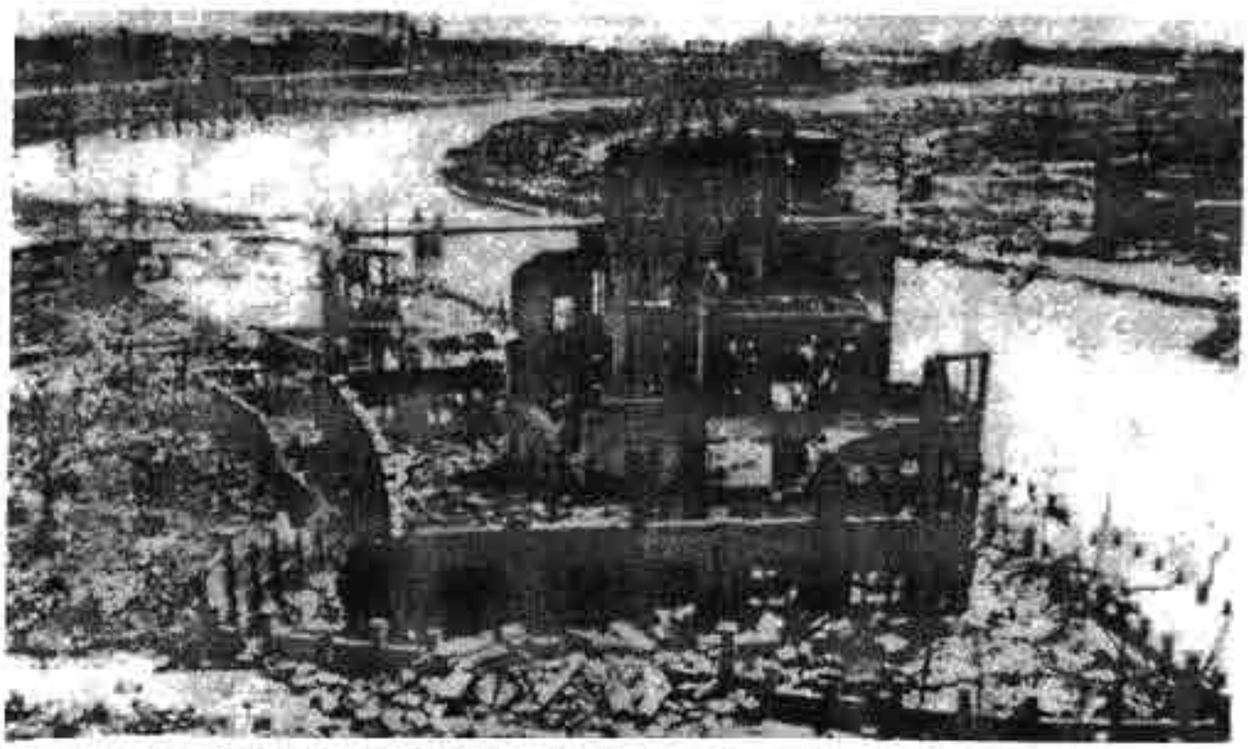

Oraşul japonez HIROSHIMA după bombardamentul atomic american din 6 august 1945 - în urma căruia au pierit peste 100.000 de civili (femei, copii, bătrâni). Expresie a terorismului de război în forma sa cea mai atroce.

Anexa 9

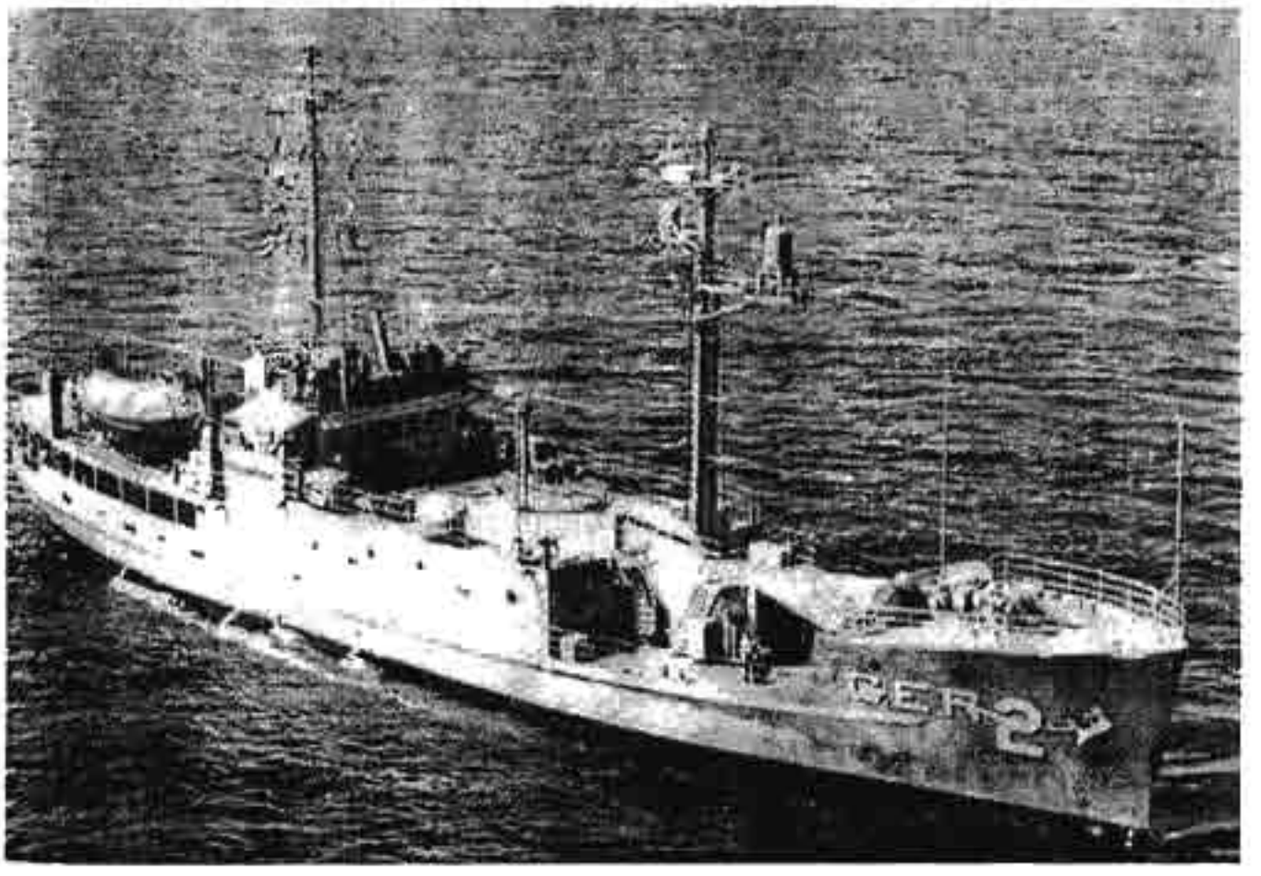

Model de navă americană destinată spionajului radio-electronic.
Asemenea nave sunt prezente pe toate mările şi oceanele lumii.

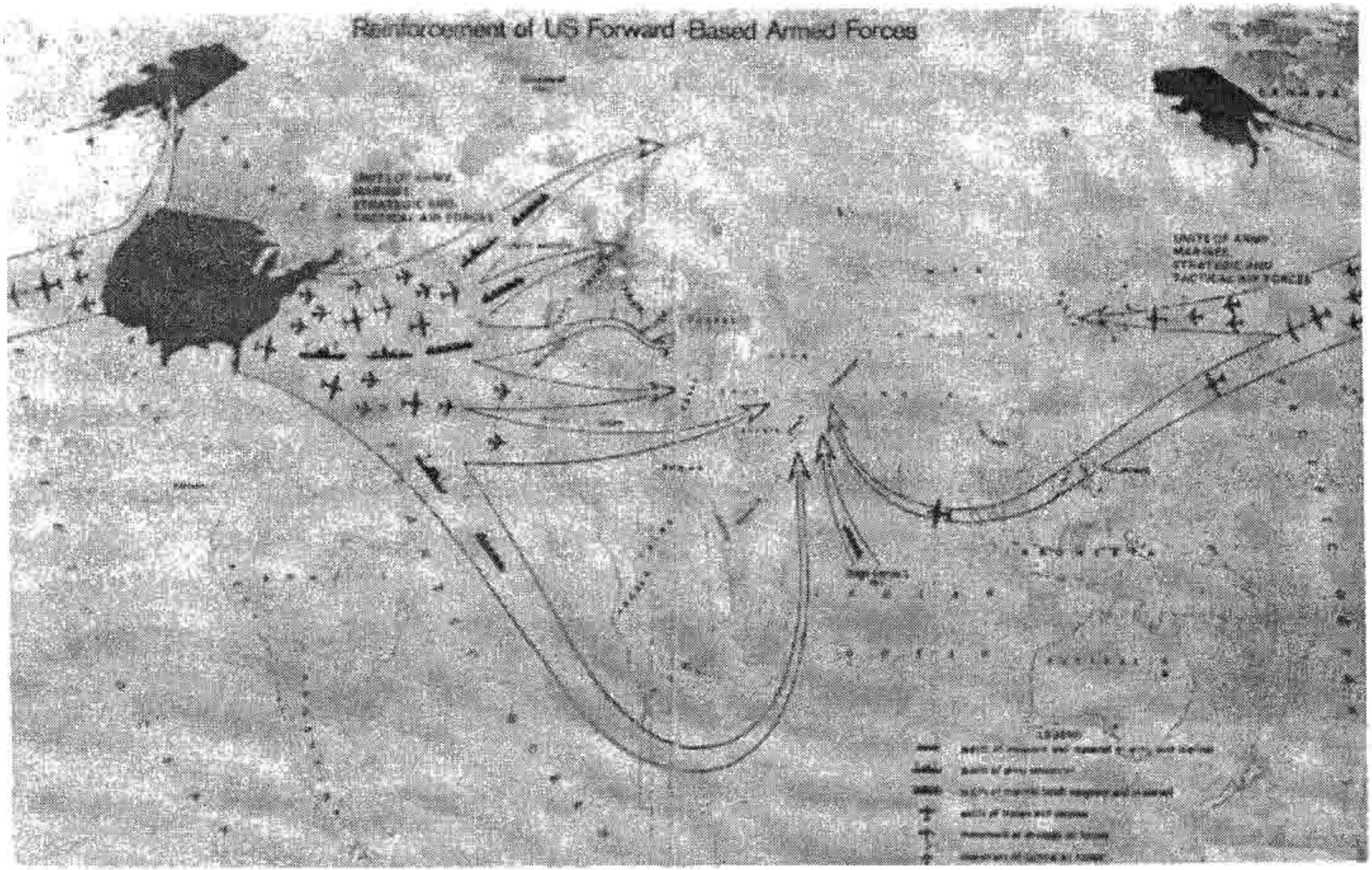

Anexa 10

Strategia SUA de ducere a războiului împotriva "terorismului internaţional", declanşat la 7 octombrie 2001.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Richard C.Wade
Howard B.Wilden
Louise C.Wade
- *A History of the United States*, Editura Houghton Mifflin, Boston, 1966

Victor Marchetti
John D.Marks
- *The C.I.A. and The Cult of Intelligence*, Editura Dell Book, New York, 1974

Richard Deacon
- *A History of The Japanese Secret Service*, Editura Berkley Books, New York, 1985

Paul Kennedy
- *The Rise and Fall of The Great Powers*, Editura Fontana Press, New York şi Londra 1988

Geoffrey Perret
- *A Country Made by War*, Editura Random House, New York, 1989

William R.Keylor
- *The Twentieth Century World*, Editura Oxford University Press, 1992

Michael Mandelbaum
- *The Strategic Quadrange - Russia, China, Japan and the United States în East Asia*, Editura Foreign Relations Press, New York, 1995

Jeffrey T.Richelson
- *A Century of Spies*, Editura Oxford University Press, New York, 1995

Bruce D.Berkowitz
Jeffrey T.Richelson
- *The C.I.A. Vindicated*, Editura The National Interest, Washington, 1995

Mark Z.Taylor
- *Dominance Through Technology. Is Japan Creating a Yen Block in Southeast Asia?*, Editura Oxford University Press, New York, 1995

Peter Schweizer	- *The Growth of Economic Espionage,* Editura Oxford University Press, New York 1996
Canalul german de Televiziune Z.D.F.	- *Război între prieteni;* comentariu difuzat în zilele de 6-7 februarie 1996
Norman Polmatr Thomas B.Allen	- *Spy Book. The Encyclopedia of Espionage,* Editura Greenhill Books, Londra, 1997
Klaus Becher Bernard Molard Alessandro Politi	- *Towards a European Intelligence Policy,* Editura Institute for Security Studies, Uniunea Europeană, Paris, 1998
Robert David Steele	- *Intelligence and Counter Intelligence: Proposed Program for the 21-st Century,* Editura O.S.S.(patronată de CIA),Washington, 1998
Adrian W.Burke	- *A.U.S. Regional Strategy for The Caspian Sea Basin,* Editura Strategic, Review, Washington, 1999
Berrard E.Munk	- *A New International Economic Policy,* Editura Orbis, Washington, 2001
Richard M.Bennett	- *Espionage: An Encyclopedia of Spies and Secrets,* Editura Virgin Books, Londra, 2002

CUPRINS

Cuvântul editorului 5
Cuvânt înainte 10
I. ROMÂNIA ŞI MODELUL JAPONIA **13**
Spionaj şi dezvoltare 13
Cine e sinucigaşul ? 14
Spioni patrioţi şi spioni "de piaţă" 15
Marele spion...Ion Antonescu 15
Japonia - progres global prin spionaj total 17
De ce România...nu e Japonia 17
În '89, am luptat...pentru haos generalizat 19
România – campioana corupţiei de stat 19
Guvernarea de tip satrapo-sultanistic 20
România, cercetarea şi...pulverizarea 21
Doar spionajul poate micşora decalajul ! 22
Cultul muncii, lege şi ordine – cu politicieni corupţi ? 23
Atenţie la "mămăliga românească" ! 23
Vâslaşii - performanţi, cârmacii - diletanţi 24
Japonezii – spionii campioni 25
Samurai cu spionajul în sânge 25
Sun Ţî şi arta spionajului 27
Fără spionaj, Japonia ar fi dispărut ! 28
II. JAPONIA – STATUL CREAT DE UN SPION **30**
Anormalitatea numită pace 30
Viaţa ca un scenariu de film american 30
Tâlharul-spion, noul consilier de taină 32
Spionii – forţa noului şogun 33
Informaţia – factorul decisiv de putere 34
Propaganda psihologică nu e o invenţie occidentală 35
Compromisul – cheia victoriei durabile 35
Esenţa artei ninja: nobilii... hamali 36
Alexandru Macedon – în...campanii electorale ?! 37
Evreul Truman, Hiroshima şi..."ucigaşii" de români ! 37
Rolul de agent provocator în slujba SUA ne va costa ! 38
Misionarii "binevoitori" – primul pas al ocupaţiei 39
Vechile visuri imperiale ale Japoniei 40
Fondatorul Japoniei şi...Napoleon Bonaparte 40
Mihai Viteazul şi Hideyoshi Spionul 41
Putea exista România din 1601 ? 42
Naivitatea politică poate aduce...divizarea României ! 43

SUA – marele pericol pentru pacea mondială 44
România – ţara cu cele mai contestate frontiere 44
III. SPIONII – ÎN AVANGARDA IMPERIULUI NIPON 45
Misionarii iezuiţi – spionii perfizi ai Papei 45
Consilierul şogunului era...spion englez 46
W.Adams – un spion cinstit ! 47
Izolarea benefică a Japoniei 47
Spionajul japonez şi societăţile secrete 48
Organizaţia secretă "Dragonul Negru" 49
Vectorii de putere ai Imperiului nipon 50
Comisia Trilaterală – o veche propunere japoneză 51
În miciul din Rusia, Japonia a avut iniţiativa ! 51
"Dragonul Negru" – frate cu...Lenin 52
Sidney Reilly – "spionul universal" 53
"Dragonul Negru" vorbea (şi) ruseşte 54
IV. "MECIUL GIGANŢILOR": RUSIA – JAPONIA 56
Expansiunea duce la război 56
Un război câştigat, dinainte, de spionii niponi 56
Hamalii, ricşarii şi cerşetorii erau...
generali şi colonei japonezi ! 57
România – la un pas de desfiinţare,
prin neinformare şi trădare 58
Neînvăţate, lecţiile Istoriei nu iartă 59
Ursul rusesc – bătut de samurai 60
Lenin avea buzunarele pline de yeni ! 60
"Amantul japonez" prefera soţiile de ofiţeri ruşi 61
Fără flotă şi cu banii luaţi ! 62
V. SPIONAJUL NIPON ÎN OFENSIVĂ GENERALĂ 65
De la spionajul zonal la spionajul total 65
Modernizare prin spionaj economic 66
Spioni pe care Japonia nu putea să-i mai încapă 66
Lupte de sumo cu...SUA, China şi Rusia 67
"Dragonul Negru" şi "Marele Dragon" 68
Fundaţii culturale pentru..."Plăcerile Supreme" 69
Coreea – colonizată de...modelul Fundaţiei Sörös 69
Ungaria "sprijină România": să intre în laţ ! 70
Revoluţie pentru...împărţirea Chinei 71
România ca o pradă 72
Duşmanii de azi, aliaţii de mâine 72
Basil Zaharoff – traficantul de arme "imparţial" 73
Agentul de spionaj – o marfă, din nou, la mare preţ 74
Kawashima, un as al spionajului nipon 75
Spioni în uniforme de poliţişti 75

"Dragonul Negru" înghite Manciuria! 76
De la ţarul Nicolae II preşedintele Ceauşescu 77
Spionajul japonez a ratat: ţarul n-a fost salvat! 78
De la Lenin la...teroriştii din '89 78
Spionaj + putere = trotil! 80
VI. SPIONAJ ŞI POLITICĂ 81
SUA pregăteau noul război mondial... 81
Maşinile de cifrat – cheia Marelui Conflict 81
"Sfâşiaţi China, sângerează!" 82
Societăţile secrete şi imperialismul japonez 82
Evreul ungur Lincoln – Spionul Iadului 83
Spionul Universal 84
Un evreu în slujba lui Hitler! 85
Globalizarea, dolarii şi evreii 86
Samuraii retează coada "Marelui Dragon"! 87
Kenji Doihara – marele spion al Japoniei 88
Când trădătorii devin eroi, ce viitor avem noi?! 89
Şi spionii pot fi mari cuceritori... 90
Manciuria - noul Pământ al Făgăduinţei! 90
SUA - conduse de rabini? 91
Recrutare prin...drogare 92
Ceauşescu nu mai era util... 92
Incidentele provocate – motive de invazii 93
Saddam Hussein – o piedică în calea...
petrolistului miliardar G.W.Bush 93
Statul-marionetă manciurian – o agresiune mascată 94
China – trădată la vârf 95
Împăraţii-marionetă conduc state-marionetă... 96
Spionii japonezi în America 98
Prinţesa Insulei Plăcerilor 99
Spionii "investitori" mişună prin..."Ţara lui Papură Vodă"! 99
Panama – un canal de informaţii 100
"Dragonul Negru" – mai puternic ca Mafia şi FBI! 101
Soldatul american trădează...pentru mărunţiş? 102
California – Raiul spionilor niponi 103
Spionii japonezi din Asia – lăudaţi de Churchill 103
Imaginaţie fără limite! 104
Vizitele lungi şi dese – spionaj pe alese... 105
Clubul ofiţerilor britanici –
administrat de un colonel japonez! 106
Pentru SUA, spionii adverşi sunt criminali de război 107

VII. EXTAZ ŞI AGONIE 108
La Versailles, Occidentul a pregătit...noul război mondial 108
SUA căutau un dușman în Asia ! 109
Dezastrul de la Pearl Harbour 110
Victorii japoneze în serie 112
Enigma dezastrului nipon 113
Ambasadorul Japoniei la Berlin – spion fără voie 115
"Provocarea imperialistă" era...
o informație capitală pentru URSS 115
VIII. MIDWAY – NODUL GORDIAN AL DEZASTRULUI 117
Pregătiri pentru o ambuscadă de proporții 117
Planurile japoneze – "acceptate" de Flota SUA 117
Flota Japoniei a căzut în propria capcană ! 118
Asasinat între amirali 119
Înfrângeri în serie pentru luptătorii "kamikadze" 120
"Barbarii democratice" de tip american 121
Războiul ca o afacere 122
Războaiele moderne – cucerite de industrii 123
Germania şi Japonia – salvate de URSS ! 124
Criminal de război – viceprim-ministru ! 125
Pasărea Phoenix...cu ochii oblici 126
Mc.Arthur – un nebun ajuns general... 126
Principiul continuității şi...
alternanța bandelor de hoți la putere 128
Spionajul japonez în epoca "războiului rece" 128
Japonezii fotografiază tot ce zboară...în secret 129
Ultrasecret, MIG-ul 25 – returnat la pachet... 131
Crunta răzbunare a Ursului siberian 132
IX. SPIONAJUL ŞI PUTEREA ECONOMICĂ 134
Cine nu spionează piere ! 134
Geniul națiunii americane...era german 134
România a salvat Germania de la colapsul nuclear ! 135
România – pe drumul distrugerii planificate ?! 136
Furtul de inteligență – noul flagel românesc 137
Spionajul economic – al III-lea Război Mondial 137
Război între prieteni 139
"Interesele naționale – mai importante decât prietenii" 140
Europa, coşmarul SUA ! 141
"Războiul Rece" al companiilor multinaționale 142
Putin va fi tot mai ascultat 142
X. MARELE DUEL FRANȚA - S.U.A. 145
S.U.A. – independente datorită Franței 145
...s-au răzbunat după "împărțirea prăzii" de la Versailles ! 145

Planul Marshall pentru...anexarea Europei de Vest 146
Prima ripostă franceză: Piaţa Comună 147
"Franţa nu va fi garnizoană americană !" 148
"Invitatele" în NATO – ameninţate cu FMI, la Praga ! 149
Duelul spionilor 150
F.B.I. şi cele...42.000 de dosare de spionaj 151
La Paris, agenţii CIA sunt... *"persona non grata"* 152
XI. MARII SPIONI INDUSTRIALI AI LUMII 154
Spionaj pentru prosperitatea naţională 154
România – condusă de consilierii străini ?! 155
Comerţul Japoniei – "aspirator" de tehnologii avansate 156
Unica şansă a României:
schimbul de "aleşi" cu Japonia ! 157
Japonia cucereşte economic, România se lasă cucerită 158
Militarizarea nu aduce dezvoltarea ! 159
Spionaj la Oxford 159
În România, diletanţii alungă valorile 160
Agenţia de Planificare Economică...a spionajului 161
Japonia – un stat marxist ?! 162
Mitsubishi, Nissan şi..."Războiul Stelelor" 163
JETRO – societatea comercială de...spionaj global 163
Japonezii fac cercetare în stil mare ! 164
Dintre SUA şi URSS, câştigă Japonia 165
Coşmarul nipon trece Oceanul 166
Tokyo – "bombardat" de Washington ! 166
Musulmanii şi Japonia – pericole mortale pentru SUA 168
XII. SPIONAJUL ŞI PUTEREA ÎN SECOLUL XXI 169
O lume a haosului:
globalizare americană şi "războaie sfinte" 169
Ierusalimul şi...resursele planetei 170
"Jihad"-ul a început cu...proclamarea statului Israel 171
Apocalipsa – în pregătiri febrile ! 172
SUA întărâtă Rusia ?! 172
Europa de Vest şi Japonia – în aşteptarea avantajelor 173
SUA şi România se joacă cu "focul" islamic ! 174
Învăţămintele lui Osama pentru juniorul George 175
Spionii în primele rânduri...dar nu în România ! 176
Anexe 179
Bibliografie selectivă 189
Cuprins 191